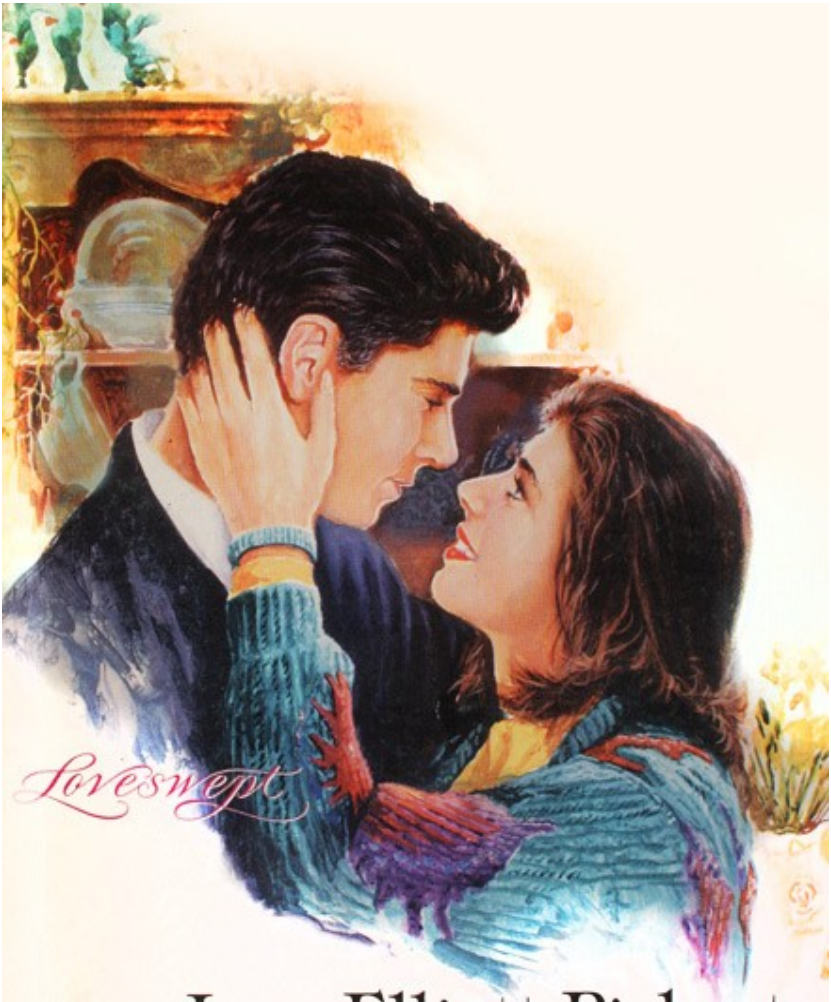

Joan Elliott Pickart

Șoapte de dorință

JOAN ELLIOTT PICKART
ŞOAPTE DE DORINŢĂ

CAPITOLUL 1

Amnity, dragă, spuse doamna în vârstă, spune-i te rog, prietenei mele, Sally, povestea aceea minunată despre cuvertura ta preferată, cea care e atârnată acolo, pe perete. Amnity nu vrea să o vândă, aşa că nu-i nevoie să-ţi răceşti gura de pomană. M-am tot rugat de ea, dar degeaba. Amnity Ames le zâmbi celor două doamne.

— Ştiţi povestea la fel de bine ca şi mine, doamnă Ferguson.

— A, îmi dau seama, replică Melissa Ferguson, dar tu o spui mult mai frumos decât mine. E o adevărată comoară cuvertura aceea, Sally.

Amnity a găsit-o la o licitaţie publică, pe undeva prin sud. E o cuvertură de semnal.

— O ce?

— Dă-i drumul, Amnity, continuă Melissa. Spune-i lui Sally istoria cuverturii.

Amnity începu să râdă, când clopoţelul de la uşa magazinului ei denumit *The Crazy Quilt* (The Crazy Quilt-cuvertură pestriţă, cu desene în mai multe culori), anunţă intrarea cuiva. Clientul îşi făcu apariţia însoţit de o pală de vânt umed şi rece, caracteristic pentru coasta Virginiei la jumătatea lui februarie.

Amnity se întoarse să-l salute pe noul venit şi simţi cum zâmbetul i se şterge de pe buze. Cel care intrase în magazin era un bărbat, ceea ce rar se întâmpla. Puţinii care veneau la The Crazy Quilt nu făceau decât să-şi însoţească nevestele şi, astfel, aveau aerul unor oameni cumplit de păcăliţi şi groaznic de plictisiţi.

Dar acest bărbat, realiză Amnity, era singur. Şi era, fără îndoială, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Avea probabil puţin peste treizeci de ani, cel puţin un metru şi optzeci de centimetri înălţime, umeri laţi, tenul foarte bronzat, părul ciufulit şi decolorat de soare. Linia maxilarului şi a obrazului era parcă tăiată în stâncă, însă buzele păreau moi şi senzuale. Totuşi, din partea aceea a magazinului, nu-i puteau ghici culoarea ochilor. Erau albaştri oare? se întrebă ea. Sau căprui? Sau poate erau…

Ah, pentru Dumnezeu! se mustră ea. Se comporta ca o adolescentă. Nu-i stătea ei în fire să se zgâiască la un bărbat frumos, de fapt la bărbaţi în general. Era timpul să afişeze măcar un pic de etichetă profesională.

— Bună ziua, zise ea, recompensându-şi zâmbetul. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, dragă, interveni doamna Ferguson. Ocupă-te de domnul şi pe urmă povesteşte-i, te rog, lui Sally istoria cuverturii de semnal.

— Nu mă grăbesc, spuse bărbatul. Continuaţi-vă povestea. O să aştept.

— Mulţumesc tinere, replică Melissa radioasă. O să-ţi placă şi ţie povestea. Sunt sigură. E despre cuvertura de semnal care atârnă acolo pe perete. Amnity?

Îi plăcea vocea lui, se gândi aceasta. Era puternică şi caldă şi parcă o auzea chemând un nume de femeie.

— Amnity?

— A, da, povestea desigur, îşi aminti ea şi îşi dezlipi privirea de pe străinul acela irezistibil. Cuvertura asta a fost într-adevăr o cuvertură de semnal pe vremea când *Calea ferată subterană* transporta sclavii ce-şi căutau libertatea şi siguranţa în Nord. Culorile şi desenul de pe ea transmiteau mesajul cum că o anumită staţie este lipsită de pericol. Cuvertura era întinsă pe vreo bancă sau creangă de copac, unde să poată fi văzută cu uşurinţă. Cei care erau implicaţi în lupta sclavilor puteau citi mesajul la fel de uşor ca pe unul tipărit. E ceva extraordinar când te gândeşti că o cuvertură lucrată de mână, cu sârguinţă, a fost mijlocul prin care sute de oameni şi-au căpătat libertatea.

— Nu e minunat?! exclamă Sally. M-a emoţionat povestea asta fascinantă.

— Nu ţi-am zis eu? spuse Melissa vizibil mulţumită de sine. Mie îmi dă fiori de fiecare dată când o ascult. Vai, dragă, uite cât s-a făcut ceasul! Cel mai bine ar fi să cumpăr aţa de care am nevoie, ca pe urmă să ne ducem să luăm masa cu

Elaine. Ştiu exact de unde să-mi iau jurubiţa, Amnity, aşa că nu te deranja. Hai să mergem dincolo, Sally, la rafturile din partea cealaltă. E absolut adorabil magazinul, nu-i aşa?

Amnity privi cum cele două doamne traversează camera, apoi se uită în jur. Da, îşi spuse, era un loc drăguţ de care se simţea tare mândră. *The Crazy Quilt* reprezenta visul ei devenit realitate, un colţişor încântător, rezultatul multor ceasuri de muncă asiduă. Aici vindea tot felul de accesorii pentru diverse genuri de lucru de mână, cu un accent aparte pus pe cuverturi. Pe pereţi şi pe rafturi stăteau expuse mai multe exemplare făcute de ea însăşi. Ţinea chiar şi nişte cursuri speciale de confecţionarea cuverturilor.

— Interesantă poveste, zise bărbatul. Vocea lui puternică o trezi din reveria de moment. Se uită la el şi rămase încă o dată uimită de statura şi frumuseţea lui ieşită din comun. Inima începu să-i bată într-un ritm ciudat de step, dar se hotărî s-o ignore.

— Şi acum, cu ce vă pot fi de folos? Când păşi spre ea, se observa că şchiopăta vizibil şi mergea sprijinit într-un baston de lemn împodobit cu încrustaţii.

Ce i s-o fi întâmplat oare? se întrebă ea. Se vedea că are o condiţie fizică excelentă, cu excepţia şchiopătatului. Să fi avut vreun accident? Când? Avea să se vindece oare?

Opreşte-te, îşi comandă în sine. Nu-i stătea în

caracter să îşi bage nasul în treburile altora, nici măcar în gând, cu atât mai puţin când era vorba de oameni ce îi erau complet străini.

— Caut, începu el, apoi se opri când Melissa şi Sally se înapoiară în grabă la tejghea. O să mă uit puţin pe-aici.

— Bine, spuse Amnity privindu-l cum se îndrepta încet spre mijlocul magazinului.

Vă voi sta imediat la dispoziţie.

— Am găsit aţa pe care o căutam, Amnity, o anunţă Melissa. O s-o aduc pe Sally altă dată, când vom putea sta mai mult. Se gândeşte dacă să urmeze sau nu cursurile de lucru manual la care vin şi eu. Mai ai locuri libere, nu-i aşa?

— Da, mai am câteva. Totuşi n-ar trebui să stai prea mult pe gânduri.

De câte ori am ţinut cursurile s-au ocupat toate locurile.

— Ai auzit, Sally? făcu Melissa. Ei, şi acum o să plătesc jurubiţa şi ne vedem de drum. Elaine face scandal de fiecare dată când întârzie careva, chiar şi numai cinci minute

Peste puţin timp Melissa şi Sally se grăbiră să iasă pe uşă, făcând să clincăne nelipsitul clopoţel de aramă. Cum stătea şi se uita împrejur să vadă unde se dusese celălalt client, Amnity îşi dădu brusc seama de liniştea ce se lăsase în magazin. Prea multă linişte, se gândi.

Scutură din cap cu gândul la propria-i prostie, şi-şi netezi pe şolduri rochia din lână de

culoarea mentei. Rochia deveni dintr-odată prea călduroasă.

Se purta ridicol, se dojeni în gând. Mai fusese şi până atunci în compania unor bărbaţi frumoşi şi, plus de asta, străinul ăsta deosebit era de fapt un simplu cumpărător. Of, pe cine voia ea să păcălească? Era cel mai atrăgător om care deschisese vreodată uşa magazinului, onorând-o cu formidabila-i prezenţă.

În timp ce-şi spunea că trebuie să-şi vadă de treaba ei, îl zări în dreptul rafturilor cu sculuri şi porni spre el. Acesta aşeză la loc un scul portocaliu, apoi luă un altul galben doar pentru a-l pune imediat înapoi pe raft. Întâlni privirea femeii care tocmai venea spre el. Amnity se opri în faţa lui şi văzu, în sfârşit, că are ochii căprui şi în ei pluteau cele mai minunate fărâme de chihlimbar. Aerul uşor întrebător al acestor ochi o făcu să-şi aducă aminte de obligaţiile ei.

— Vă pot ajuta cu ceva? El încuviinţă din cap.

— Sper.

— Căutaţi ceva anume?

Îi plăcea până şi mirosul lui. Folosea un after-shave cu aromă de mosc, nici prea dulce, nici prea tare, ce părea că i se potriveşte de minune.

— Sunt Amnity Ames, proprietara magazinului. Ştiu unde se află fiecare lucru, zise ea râzând, asta fiindcă mi-a luat ore întregi să aranjez totul pe aici.

Făcu o pauză şi îşi înclină capul într-o parte.

— Domnule?

— Ce? Ah, mă scuzaţi, dar mă gândeam în altă parte. Îi aruncă un zâmbet plin de strălucire. Doctorul meu a venit cu ideea că ar trebui să intru într-un astfel de magazin, şi, sincer să fiu, nici nu ştiu ce caut de fapt.

— V-a spus doctorul să intraţi într-un magazin de artizanat?

— Da. Vedeţi dumneavoastră, eu sunt în refacere după o operaţie la genunchi, pe care am suferit-o în urma unui accident de maşină. Adevărul e că, domnişoară Ames… sunteţi domnişoară, nu? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Da. Făcu o pauză.

— Domnule… Ce naiba o apucase? Ce nevoie avea ea să-i afle numele?

— Ellis. Tander Ellis.

— Ei bine, domnule – domnule Ellis, rosti ea şi se hotărî să-şi fixeze privirea undeva într-un punct aflat mai sus de umărul lui drept, poate că, dacă mi-aţi spune ce anume v-a zis doctorul, aş fi în stare să vă ajut. După cum vedeţi, *The Crazy Quilt* deţine o varietate largă de artizanat. Avem de toate, de la truse pentru începători, până la lucrări extrem de complicate. Avem şi accesorii pentru cei care vor să-şi lucreze singuri propriile creaţii.

— Amnity?

— Eu… Da?! Rostit de vocea aceea puternică

şi caldă, numele ei sună ciudat de senzual, cum nu sunase niciodată până atunci. Fusese ceva în felul cum Tander Ellis o chemase pe nume, ceva care o făcu să simtă un fior pe şira spinării şi o senzaţie de gol în stomac. Doamne Dumnezeule, ce-i făcea omul ăsta?

— Domnule Ellis, ce anume v-a propus doctorul să faceţi?

— Tander. Spuneţi-mi Tander, iar eu o să vă zic Amnity. Asta fiindcă ai un nume fermecător şi neobişnuit pe care îmi place să îl pronunţ. Iar ei îi plăcea să-l audă, îşi spuse ea în gând. Of, te rog, Amnity. Opreşte-te chiar în clipa asta.

— E bine aşa, Amnity?

— Da, e-n regulă, zise ea, continuând să-i evite privirea.

— Te-am deranjat cu ceva? Se uită la el şi ridică uşor obrazul.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea cu puţină emoţie în glas. Cu siguranţă că nu mi-aţi dat niciun motiv de supărare, domnule… Tander. Acum, puteţi să-mi explicaţi cu ce anume vă pot fi de folos?

— În realitate e foarte simplu. S-a împlinit deja o lună de când stau pe bară din cauza genunchiului şi or să mai treacă ceva săptămâni până când o să mă refac în întregime. Înnebunesc să tot stau degeaba. Fiecare zi are prea multe ore în care nu poţi face altceva decât să citeşti, să te uiţi la televizor sau să dezlegi cuvinte încrucişate.

Acum urmez un program de gimnastică de recuperare şi, cu toate astea, petrec o groază de timp lungit pe spate, fără să fac nimic. Doctorul mi-a spus că lucrul de mână este foarte relaxant şi, în acelaşi timp, te şi fascinează. Nu ştiu cât de valabilă e chestia asta, dar se vede că, altfel, o să ajung la disperare.

— Doctorul are perfectă dreptate şi chiar s-au publicat câteva referate pe tema asta.

Deci, ai nevoie de o trusă pentru cusut. Te sfătuiesc să începi cu ceva mai uşor, aşa încât să nu te simţi frustrat şi, în felul acesta, să-ţi atingi scopul urmărit.

Metoda pe care o aplic aici, la magazin, este de a oferi ajutor celor care au nevoie de el după ce îşi cumpără materialele de la mine.

Poţi să treci pe aici fără niciun fel de reţinere, când vrei… în timpul programului.

— Pare încurajator ce spui, chicoti Tander. Presimt că o să am nevoie de tot ajutorul posibil ca să pot duce la bun sfârşit noul meu plan.

— Hai să mergem la standul de cusături. Amnity se întoarse şi plecă. Oare o să mai vină la ea să-l ajute la cusut? îşi puse ea întrebarea. Oare o să-l mai vadă vreodată? De ce se gândea la astfel de lucruri? Şi, plus de asta, de ce o tenta atât de mult ideea revederii?

— Iată, aici sunt seturile pentru cusut, spuse ea, şi ridică un braţ rotindu-l în aer.

Tander şchiopătă până la ea şi se opri.

— Doamne, se minună, sunt zeci! E copleşitor pentru cineva care n-are nici cea mai vagă idee despre toate astea.

— Nu neapărat, Tander. Le am puse în ordinea dificultăţii. Primul grup este destinat începătorilor. Desenele de pe ambalaje îţi arată cum va arăta lucrul când va fi gata; ai astfel o varietate largă de posibilităţi de unde să alegi. Ai văzut ceva care să te atragă?

— Păi, făcu el în timp ce examina mulţimea de truse, cred că am s-o iau pe aceea cu frumosul curcubeul.

— Dorinţele curcubeului, şopti ea. Luă pachetul de pe suportul unde stătea agăţat şi se uită îndelung la curcubeul viu colorat de pe cutie.

— Este unul din preferatele mele.

— Îţi pui dorinţe? întrebă Tander cu voce scăzută şi se uită atent la Amnity.

Aceasta îşi ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.

— Ce să fac?

— Îţi pui dorinţe când apare curcubeul?

— Eu… Amnity îşi dădu seama că nu are destul aer în plămâni pentru a termina propoziţia. Inima începu să-i bată nebuneşte, iar ecoul ei îi răspundea în urechi.

Imobilizată sub privirea lui Tander Ellis, simţi iarăşi căldura aceea ce pulsa stins înăuntrul ei. O trecu un fior de plăcere, însă teama care îl urmă îi luă locul imediat.

— Nu, spuse în şoaptă, apoi făcu un efort să vorbească mai tare. Nu. Am renunţat să-mi mai pun dorinţe când văd curcubeul. Iată trusa, adăugă şi aproape că i-o împinse în braţe. Are tot ce-ţi trebuie, inclusiv instrucţiunile de folosire. Îţi urez noroc şi sper să îţi placă noua ta ocupaţie. Tander luă pachetul şi îi zâmbi.

— Eh, să vedem cum o să meargă. Dar să nu te miri dacă o să vin des pe aici, strigând după ajutor. *The Crazy Quilt* îmi va fi, probabil, a doua casă. O să te cam saturi de mine. Nu, nu se va sătura, gândi Amnity. Nu se va sătura să-l vadă pe Tander Ellis, să-i audă vocea, să stea atât de aproape de el încât să-i poată simţi puţin din căldura trupului. O străbătu iarăşi acelaşi fior de plăcere la gândul că va trece din când în când pe la ea. Ca bărbat, avea asupra femeii din ea o puternică influenţă de ordin senzual şi această descoperire, deşi tulburătoare, era, în acelaşi timp, teribil de îngrijorătoare. N-ar fi vrut să simtă această atracţie ciudată şi uluitor de puternică către Tander. Fusese aproape toată viaţa singură, relaţiile ei cu bărbaţii se bazau pe prietenie. Nu era interesată de o relaţie serioasă cu un bărbat. N-avea să-şi mai lase vreodată liniştea sufletească în mâinile altcuiva.

Prin urmare, se jură ea, indiferent ce însemna această neaşteptată şi deloc binevenită reacţie de şcolăriţă în prezenţa lui Ellis, o să înceteze chiar din secunda următoare.

— Bun, şi acum, zise bucuroasă, ai tot ce îţi trebuie. Se întoarse şi porni spre tejgheaua de la intrare.

— Sunt sigură că o să te descurci bine la cusutul curcubeului. Ţine minte doar că trebuie să ai răbdare şi să nu începi până când nu înveţi cum să faci împunsăturile. O să găseşti asta…

— Amnity. Vocea îi era atât de profundă şi totuşi atât de fermă şi autoritară, încât Amnity încremeni locului. O căldură plină de voluptate pulsa undeva, adânc înăuntrul ei, îmbujorându-i obrajii.

— Amnity, o chemă din nou, aşteaptă!

Nu! – îşi spuse ea, dar nu se mişcă. Nu trebuie să aştepte la comanda unuia ca Ellis. Intuise că era un om cu multă stăpânire de sine. Chiar şi cu un picior beteag, emana vitalitate şi fermitate, alături de o puternică sexualitate. Poseda puterea de a manipula, de a obţine cu uşurinţă tot ce dorea, cu zâmbete care te înmuiau şi cu un şarm desăvârşit. Femeile cădeau victime în braţele unor astfel de bărbaţi, iar ea n-avea de gând să se numere printre ele.

— Cu prostul ăsta de genunchi, zise când ajunse în spatele ei, nu pot să merg la fel de repede ca tine. De-asta te-am rugat să aştepţi. Ea clipi, apoi se întoarse cu faţa la el.

— A, da, bineînţeles. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. El surâse.

— Ei bine, vezi tu, eu sunt genul de

încăpăţânat.

N-am fost prea încântat de ideea cusutului, dar acum, că m-am hotărât să mă apuc de chestia asta, o să mă străduiesc cât pot. Când te-am văzut că aproape o iei la fugă, mi-a fost teamă că o să dezvălui vreunul din secretele tale profesionale pe care eu l-aş fi scăpat din cauză că erai mult în faţa mea. Zâmbetul i se şterse de pe buze. O dată ce am luat o hotărâre, Amnity, devin de neclintit. O trecu un fior.

— Întotdeauna faci după cum te taie pe tine capul?

— De cele mai multe ori. Mai ales când e vorba de ceva extrem de important pentru mine. Vocea îi coborî cu o octavă. Înţelegi?

Amnity ştia că nu mai vorbeau despre artizanat. Văzu dorinţa ce mocnea în adâncul ochilor lui şi prinse înţelesurile ascunse sub vălul presupusei inocenţe a cuvintelor sale. Tander Ellis o dorea. Şi, judecând la nivelul simplei relaţii dintre sexe, lăsa să se înţeleagă asta foarte clar.

— Nimeni, spuse ea, întâlnindu-i privirea, nu câştigă tot timpul, domnule Ellis. Sunt sigură că sunteţi destul de inteligent să vă daţi seama de asta. În orice caz, nu văd de ce n-aţi reuşi cu broderia. Aveţi de cusut un curcubeu încântător. Să vă înregistrez trusa la casă sau vreţi să vă mai uitaţi puţin prin magazin?

— Nu mai am nevoie de nimic altceva. Astăzi.

Să-l ia naiba, gândi Amnity, în timp ce se

îndrepta spre tejghea. Trebuia să aibă el ultimul cuvânt, ultima vorbuliţă. Îşi dorea să-l vadă plecat din magazinul ei, chiar în clipa aceea.

— Îhî. O să mă-ntorc. Am de gând să fac curcubeul, dar e de la sine înţeles că o să am nevoie de ajutor. M-ai asigurat că voi fi binevenit aici ori de câte ori mă voi simţi… frustrat. Pa!

Se întoarse şi păşi rar înspre uşă, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston.

Ce mârşav, se înfurie Amnity. Mereu mai are câte ceva de spus, ceva care, invariabil, ascunde o aluzie sexuală. Ce credea el, că ea e un copil naiv care nu-i prinde jocul de cuvinte? Nu, ştia foarte bine că-l înţelege în tot ce spune. Era…

Se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare. Plecase.

Privi îndelung uşa, până când simţi ceva, ca un nod dureros, în stomac. Avea o senzaţie stranie, de parcă era gata să se rupă în două. O parte din ea voia să alerge după Tander şi să-i spună că nu-l poate lăsa să plece, să ia cu el toată căldura camerei şi dorinţa arzătoare din trupul ei. Mai avea nevoie de încă câteva minute în care să fie incredibil de conştientă de propria ei feminitate şi de virilitatea lui.

Voia să-l privească şi să-şi imagineze cum e când te cuprind braţele acelea puternice, când te sărută buzele acelea senzuale. Să se piardă în senzaţiile pe care el le va trezi înăuntrul ei. Dar, cealaltă parte a ei, respingea cu violenţă toate

acestea. Tander Ellis plecase fără să facă nimic altceva decât să petreacă câteva minute în magazinul ei, ca orice alt client. Exagera. Şi cu asta, basta, îşi zise.

Începu să se plimbe încet printre rafturi să-şi facă de lucru cu marfa expusă şi să-şi piardă vremea la vitrinele care, oricum, n-aveau nevoie de atenţia ei. Îşi aruncă din când în când ochii spre uşă, doar – doar o intra cineva cu care să stea de vorbă, rupând astfel tăcerea aproape sinistră ce domnea în *The Crazy Quilt*.

Era atât de linişte înăuntru!

Clopoţelul de aramă prinse a suna şi în magazin intrară trei doamne râzând şi sporovăind. Amnity răsuflă uşurată, îşi înghesui gândurile neplăcute într-un colţ uitat al minţii, arboră cel mai frumos zâmbet al său şi înaintă în întâmpinarea clientelor.

Tander se afundă în canapeaua elegantă de piele din salonul principal al iahtului său şi privi fix telefonul. Îşi trecu mâna peste ceafă şi mormăi câteva înjurături zdravene. Telefonul îi stătea ca un ghimpe în coastă, amintindu-i de numărul pe care trebuia să-l formeze cu o oră înainte, când se înapoiase pe iaht.

O să dea imediat telefon, îşi spuse. Imediat ce o să-şi pună în ordine toate gândurile legate de Amnity Ames. Faptul că, de mai bine de o oră încerca să facă treaba asta nu-l ajuta cu nimic să scape de proasta dispoziţie care se accentua cu

fiecare minut trecut.

Da, Amnity Ames era frumoasă, dar existau atâtea femei la fel de frumoase. Ce îl contraria cel mai mult era acea scânteie de vulnerabilitate pe care o ghicise sub aparenta siguranţă a femeii de afaceri. Imaginea fugară a unei păsări plăpânde.

În fotografia pe care o văzuse el, nu arăta la fel de bine ca în realitate.

Nicidecum. Avea părul negru, până la umeri, tuns simplu dar drăguţ, iar ochii, de un gri cu totul neobişnuit. Silueta ei zveltă, chipul fermecător şi picioarele acelea teribil de lungi, făceau din ea o femeie foarte atrăgătoare. Iar râsul îi era la fel de cristalin şi încântător ca clinchetul clopoţelului de aramă de la uşa magazinului său.

— La naiba, spuse scuturând din cap. Se uită urât spre telefon, apoi înşfăcă receptorul. Formă numărul şi începu să bată darabana pe masă, în timp ce asculta ţârâitul de la celălalt capăt al firului. La al treilea apel îi răspunse o voce groasă:

— Santini.

— Vince? Aici Tander.

— Mă bucur. Aşteptam să mă suni. Nu credeam că-ţi va lua atât de mult timp să stabileşti contactul cu Amnity Ames. Tander îşi dădu ochii peste cap. Nu avea de gând să-i spună lui Vince că petrecuse o oră întreagă urmărind gândurile ce i se învârteau în cap.

— Deci, cum a mers? întrebă Santini. Ai dat-o gata pe duduia Ames? Ai adus-o la degetul tău

mic, maestre?

— Scuteşte-mă, Santini, i-o reteză Tander. Am făcut rost de schema magazinului, înţelegi? Am făcut cunoştinţă cu Amnity, am cumpărat un set pentru cusut şi mi-am asigurat intrarea acolo ori de câte ori am nevoie de o mână de ajutor la tâmpenia aia de goblen. Eşti mulţumit?

— Ei, stai, care-i problema? Eşti crispat, Tander. La dracu', se gândi acesta, chiar ăsta era motivul pentru care amânase discuţia asta. S-a temut că Vince avea să-i ghicească starea de spirit, chiar şi prin telefon. Îi veni să-i zică vreo două însă, bineînţeles că nu era o idee prea strălucită.

— Tander?

— Da. Mă ierţi că ţi-am tăiat-o din scurt. Pe măsură ce înaintez îmi dau seama că mi-am pierdut puţin din antrenament. Ştii că sunt ani de zile de când m-am retras din activitate, cu gândul să duc o viaţă decadentă de om bogat. Şi-atunci, ce se întâmplă? Tu demisionezi din poliţia Los Angeles-ului, îţi înfiinţezi o agenţie particulară, ajungi să lucrezi cu F.B.I.-ul şi mă găseşti pe mine să efectuez o misiune în locul tău.

— Hotărârea de a deveni detectiv particular a fost cea mai bună decizie din viaţa mea. Bineînţeles, în afara celei de a mă însura cu Katha. Iar tu, când te-am sunat, ai fost dornic să iei în primire misiunea. Dacă cumva dispoziţia ta mai puţin bună, să-i zicem, indică faptul că vrei să te

retragi, spune-o acum, înainte să fiu nevoit să refac prea mulţi paşi de-ai tăi. Pentru mine timpul este foarte important, Tander.

— Îmi dau seama. O să mă încadrez în timp, Vince, nu-ţi face griji. Numai că am nevoie de câteva schimbări de ordin psihic, ca să mă obişnuiesc cu munca din nou.

— E de înţeles. După atâta timp, trecerea la activitatea de teren n-a fost, probabil, prea lină, însă eşti făcut pentru asta. Vince făcu o pauză, apoi îndrăzni: Chiar a decurs bine întâlnirea cu Amnity Ames?

— Da. A mers bine.

— Bun. Ţine minte, fii cu ochii-n patru.

— Fii sigur de asta, Vince.

— Sună-mă dacă ai ceva de raportat.

— Îhî. Pa.

Într-un birou mare şi frumos mobilat din Los Angeles, Vincent Santini puse încet receptorul în furcă şi, fără să ia mâna de pe el, îl fixă foarte încruntat cu privirea.

Nu, las-o baltă, îşi spuse el în gând. Îşi făcea degeaba griji din cauza stării ciudate a lui Tander. Tander era Tander. Stăpân pe sine întotdeauna.

Îşi pierduse autocontrolul, realiză Tander. Cu câţiva ani în urmă, când lucra pentru guvern, era mereu calm, rece şi înverşunat. Când era în misiune, nu ţinea niciodată seama de sentimentele personale. Şi-atunci, acum de ce nu putea uita ochii cenuşii, plini de farmec, ai lui Amnity,

surâsurile sale timide şi râsul ei încântător?

N-avea importanţă, îşi zise. Amnity îl înnebunea, îl făcea să se piardă şi se cam săturase. Indiferent ce vrăji îi făcuse, acestea nu mai, aveau nicio putere. Devenise iarăşi stăpân pe mintea şi pe corpul lui. Era gata de drum. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin camera spaţioasă, decorată cu mese de mahon, scaune şi canapele costisitoare, din piele. Şi cum măsura camera în lung şi-n lat cu paşi apăsaţi, nu se observa la el nici urmă de şchiopătat.

CAPITOLUL 2

O serie de înjurături întrerupse acordurile plăcute de jazz, care pluteau în salonul principal de pe iahtul lui Tander. Întinse mâna cu pânza pe care cosea, privi cu ochii pe jumătate închişi, apoi o aruncă lângă el pe canapea.

E grozavă, n-am ce zice, se gândi el şi se ridică dintr-o săritură în picioare. După planul lui trebuia să se prefacă cum că ar avea probleme cu împunsăturile mărunte descrise în instrucţiunile de folosire ale trusei de cusut, ca apoi să se întoarcă la *Crazy Quilt* şi să ceară ajutorul lui Amnity.

Traversă camera cu paşi apăsaţi. Picioarele desculţe i se afundau în covorul gros.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea, apoi se uită încruntat la lichidul fierbinte.

După o oră întreagă de trudă la idioţenia aia de curcubeu, reuşise să facă doar şase împunsături: trei înclinate. Într-o parte, trei în cealaltă. Instrucţiunile specificau că toate trebuiau să fie în aceeaşi direcţie. Ajunsese o masă de muşchi încordaţi şi dureroşi din cauza unui prăpădit de curcubeu pe pânză făcut să te scoată din minţi.

Dorinţele curcubeului, îşi aduse brusc aminte. Asta spusese Amnity cu vocea-i catifelată şi plină de melancolie când rămăsese cu privirea pierdută la desenul de pe pachet. Îi observase în acea clipă

vulnerabilitatea, până ca ea să-şi pună la loc masca indiferenţei profesionale. Amnity Ames însemna mai mult decât ce se vedea. Nu că ce se vedea n-ar fi fost plin de farmec. Dar Amnity avea ceva în plus, ceva ce stătea ascuns dincolo de aparenţa afişată. O femeie frumoasă şi şocantă – asta era domnişoara Amnity Elizabeth Ames.

Şi vinovată ca însuşi păcatul!? Era oare implicată în activităţile ilegale ale fratelui ei? Tander puse pe masă ceaşca de porţelan şi se duse înapoi pe canapea.

Îşi dădu capul pe spate, şi-l rezemă de tapiseria moale şi privi tavanul.

Era oare Amnity Ames asociată cu Andrew Ames, fratele ei în vârstă de treizeci şi doi de ani, cu patru ani mai mare decât ea şi cu o listă de condamnări lungă cât braţul lui Tander? Era Amnity Ames – cea care a încetat să-şi mai pună dorinţe la apariţia curcubeului – era ea cumva o infractoare? Tander nu ştia şi era pus să afle. Misiunea lui mai consta şi în prinderea în capcană a evazivului domn Andrew Ames şi intrarea în posesia diamantelor furate pe care, după cum afirmase un informator, Ames intenţiona să le introducă prin contrabandă în Statele Unite. Informatorul se întâlnise cu un agent american pe o alee întunecoasă din Grecia. Mesajul transmis în şoaptă conţinea numele lui Amnity şi cuvintele *Crazy Quilt*. Deţinătorul informaţiei nu cunoştea rolul lui Amnity în acţiunea de contrabandă, doar

auzise fără să vrea numele ei şi al magazinului.

Tander îşi mută privirea pierdută spre imaginea curcubeului viu colorat aşezat lângă el. Era conştient că-şi dorea ca Amnity să rămână doar femeia frumoasă şi şocantă pe care o cunoscuse cu o zi înainte, în prăvălioara ei tihnită. Femeia cu râs colorat şi ochi catifelaţi ca blana unui pui de pisică. Nu voia s-o ştie complicea fratelui ei.

Bagă-ţi minţile în cap, Ellis, îşi porunci el în gând. Dacă Amnity era vinovată, avea s-o bage la închisoare împreună cu frate-său. Nu era decât un cuvânt dintr-un careu în a cărui dezlegare Vince conta pe el. Nimic mai mult.

Şi atunci de ce, se întrebă Tander oftând epuizat, de ce pusese pe el un pulover gri care avea exact nuanţa ochilor ei frumoşi?

Întrucât clopoţelul de la uşă anunţă intrarea cuiva în *Crazy Quilt*, Amnity ridică brusc capul, şi inima începu să-i bată cu repeziciune. Dădu afară aerul ce i se oprise pentru o clipă în plămâni, îi zâmbi doamnei care tocmai intrase şi încuviinţă din cap când aceasta îi spuse că ar dori să se uite prin magazin.

Fir-ar să fie, îşi spuse Amnity, iar, aceeaşi poveste. Cât fusese ziua de lungă avusese aceeaşi stare de încordare la fiecare sunet al clopoţelului.

Îl aştepta pe Tander Ellis. Îşi dăduse seama de asta pe la prânz şi se îngrozise. La urma urmelor însă, mai erau doar cinci minute până la

ora şase, când putea să încuie frumuşel uşa, să se ducă acasă, să facă o baie relaxantă, cu multă spumă şi să-şi şocată din minte imaginea lui Tander ce-o urmărise până atunci. Iar dacă n-o să reuşească – aşa cum se întâmplase şi cu o seară înainte – avea să urle de disperare. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva şi se simţea năucită – dacă nu chiar mai rău de atât. De ce avusese Tander Ellis o asemenea înrâurire asupra ei? Ai fi zis că nu mai vorbise cu un bărbat în viaţa ei. Ei bine, chibzui ea, poate că era ceva la mijloc. Îl cunoscuse în *Crazy Quilt*, un loc frecventat aproape exclusiv de femei. Masculinitatea lui avusese o influenţă exagerată asupra ei pentru simplul fapt că nu era obişnuită să-i intre în magazin bărbaţi de o asemenea virilitate şi frumuseţe. Asta era explicaţia, îşi spuse, şi când îl va vedea din nou, va şti cu uşurinţă cum să se poarte cu el. Se auzi clinchetul clopoţelului de aramă, iar ea se felicită în minte pentru felul în care ridică privirea înspre uşă – lent, fără să se grăbească, cu un zâmbet plăcut de bun venit.

O, Doamne, tresări ea. Tander Ellis tocmai intrase în magazin. Inima îi bătea cu putere şi dintr-odată simţi că-i ard obrajii…

Nu, încercă ea să se liniştească. O să se stăpânească. Dacă trupul ar reuşi pur şi simplu să asculte de vocea raţiunii, totul ar fi perfect…

— Bună, Tander! îl salută, puţin cam prea radioasă.

— Amnity, îi răspunse el cu o înclinare din cap. Stătea chiar în uşă, sprijinit în baston şi cu o plasă de stambă imprimată sub braţul stâng. Porni instinctiv spre ea, când atenţia îi fu atrasă de către cei trei clienţi rămaşi în magazin, dornici să-şi facă cumpărăturile înainte de închidere. Le înregistra la casă obiectele alese, ură doamnelor o seară plăcută şi urmări cu privirea cum ultima dintre ele părăsea încăperea.

— Nu mi-a dat seama că e aşa târziu, zise Tander zâmbind. Nu era adevărat, se gândi el. Îşi calculase cu grijă sosirea la *Crazy Quilt*. Apoi continuă:

— Am colindat prin câteva magazine de aici din complex, prin cel cu lumânări, cel de sticlărie. Nici asta nu era adevărat. Citise un raport despre cele cincisprezece activităţi comerciale găzduite în clădirile ce fuseseră aranjate în aşa fel încât să dea impresia unui orăşel. Minciuni! Atâtea minciuni!

— Eh, cred că astăzi n-am noroc. Te las acum, ca să poţi încuia. Se întoarse să plece.

— Nu, aşteaptă! zise Amnity. Să aştepte? se întrebă ea. Ce tot vorbea? Era ora închiderii şi orice cumpărător ar trebui să plece. Tander Ellis era un simplu client, şi nimic mai mult. Şi atunci de ce voia ca el să mai rămână?

— Doreai ceva anume?

Of, Aminty, recunoscu Tander. Ai pus o întrebare cu mai multe înţelesuri. Mintea sa

prelua mingea ademenitoare ce-i fusese aruncată şi fugi cu ea pe un drum care făcea ca propriul libido să ceară îndurare.

— Curcubeul meu arată ca naiba, răspunse el arborând cel mai strălucitor zâmbet al său. Are şase împunsături cu totul. Poţi să mă torturezi şi n-o să scoţi de la mine cât timp mi-a luat să cos nenorocitele astea de puncte.

— Vai de mine, exclamă Amnity, râzând încet. De ce nu mi-l dai să mă uit la el? Nu mă deranjează să mai stau câteva minute. Dă-mi voie numai să încui, ca să nu mai intre careva. Ieşi din spatele tejghelei şi porni să traverseze camera înspre el.

Extraordinar! îşi zise el, măsurând-o cu un licăr în privire. Puloverul bleu în care era îmbrăcată îi punea în evidenţă fantastic de bine părul negru lucios şi ochii minunaţi. Fusta de lână de un albastru mai închis dădea un plus de farmec gambelor şi gleznelor acelea graţioase. Amnity Ames era foarte, foarte frumoasă.

Iar lui îi veni să-şi tragă câte-o palmă pentru fiecare moment de până atunci în care se gândise la asta. În drum spre uşă, Amnity trecu pe lângă el şi nările i se umplură de mirosul plăcut de after-shave. Văzând cum îi tremură mâinile când încuia uşa, se întrebă încă o dată de ce l-a invitat să rămână. Făcuse ceva prostesc, riscant. N-avea niciun interes să rămână singură cu Tander, ştiind ce efect tulburător avea asupra ei. Cinci minute,

se hotărî. Îşi acorda cinci minute pentru examinarea curcubeului şi pe urmă o să-i ureze noapte bună şi o să-l trimită acasă.

— Gata, zise întorcându-se cu faţa la el. Acum dă-mi să-ţi văd împunsăturile alea grozave. El aruncă o privire bastonului, apoi pachetului de sub braţ.

— Vrei să iei tu punga? N-am deocamdată nicio mână liberă.

— A, păi… da, desigur. Ridică o mână, apoi ezită. Se întrebă cum ar fi să-şi treacă mâna peste pieptul lui, să-i simtă-n palmă muşchii tari, forţa trupului său încordat, puternic. Cum ar fi să-i ridice încet puloverul şi… Amnity Ames, să-ţi fie ruşine! Pune mâna şi ia prostia aia de plasă!

Smulse pachetul, ceea ce-l făcu pe Tander să clipească surprins de gestul neaşteptat. Doamne, Dumnezeule, se gândi ea, în timp ce scotea pânza goblenului, punga era caldă, fiind ţinută atât de aproape de corpul lui şi părea că realmente îi frigea degetele. Căldura aceea… căldura lui Tander. Iar ea o să ajungă la balamuc, dacă o pungă de hârtie putea să-i creeze o asemenea stare de confuzie totală.

— Ei… da. Hm… e clar că ai aici nişte împunsături foarte interesante, Tander.

Se făcu mică în interiorul ei când îşi auzi vocea subţire.

— Toate şase!

— Da, ştiu, oftă el mult prea dramatic. Sunt

trei într-o direcţie şi trei în cealaltă.

Curcubeul ăsta mă scoate din minţi! Ea cercetă pânza mai de aproape.

— Dacă n-aş şti, aş zice că trei le-ai făcut cu dreapta şi trei cu stânga.

Tander dădu din cap.

— E posibil. Efectiv nu-mi aduc aminte. Sunt ambidextru şi niciodată nu mă gândesc pe moment ce mână folosesc.

— Asta e, zise ea şi surâse când îi întâlni privirea. Asta e explicaţia problemei tale.

Punctele cusute de un stângaci sunt înclinate în cealaltă parte faţă de cele ale unui dreptaci. Dacă o să lucrezi când cu o mână când cu cealaltă, o să iasă…

— O-ncâlceală, o completă el, cu un surâs asemănător cu al ei. În regulă, maestre, am priceput. O să-mi aleg o mână şi-o să cos numai cu ea. Tot ce trebuie să fac e să ţin minte care e.

— Exact. Puse pânza înapoi în pungă şi i-o întinse.

— Eşti drăguţă să mi-o bagi sub braţ, te rog? Nu te mai gândi la pieptul lui, se autosugestiona ea. Strecoară pachetul şi nu te mai gândi!

— Desigur, dintr-o singură mişcare vârî punga, apoi făcu repede un pas în spate.

— Gata! Poţi să-i dai drumul. Eşti pregătit!

— Mulţumesc mult pentru ajutor. Ezită. Ascultă, e ora cinci şi amândoi trebuie să mâncăm. De ce n-am merge undeva împreună să luăm

masa?

— Nu. Nu cred că e o... Se opri. Era o idee bună, fiindcă ar fi împreună cu Tander într-un alt decor decât cel al unui magazin ultrafeminin. Ar putea să-l privească, ca bărbat, dintr-un unghi mai adecvat, dacă s-ar afla într-un restaurant, alături de alţi bărbaţi. Exista un risc în a-şi petrece seara cu un bărbat ca Tander, dar în acelaşi timp putea pune capăt reacţiilor ridicole pe care le avea la vederea lui.

— În realitate, mi-ar face mare plăcere, se corectă ea. Mă duc să-mi iau haina.

— Am poftă de mâncare pescărească. Ştii vreun loc prin apropiere? îţi place peştele?

— Foarte mult. E un restaurant excelent cam la o milă de aici. Aruncă o uitătură la bastonul lui. Poţi să conduci?

— Mă descurc. Am închiriat o maşină cu transmisie automată. Frânez cu piciorul stâng iar dreptul se descurcă cu pedala de viteză.

— Cerule! Eşti ambidextru şi la picioare! îi zâmbi, pe urmă privirea îi lunecă în altă parte.

— Mă întorc imediat. Amnity Ames era un pic emoţionată, cugetă Tander privind-o cum păşea grăbită către camera din fund. Bun. Era convins că, îl simţea ca pe un bărbat în exact acelaşi mod cum el o simţea ca femeie. Adulmecase aroma fină a parfumului ei şi o trăsese adânc în piept. Când aceasta se întâlni cu căldura ce-i creştea în trup, inima începu să-i bată cu putere.

Ellis, se montă el, concentrează-te asupra misiunii tale! Lipseau multe piese din joc, iar el avea câteva întrebări pentru Amnity, în speranţa că ea îi va furniza unele dintre acestea. Va trebui să fie cu ochii în patru; să asculte cu atenţie; să-i urmărească orice gest care ar da de înţeles că minte. Prinsă într-o încâlceală de minciuni, se va da singură de gol în final, iar el nu trebuia să lase să-i scape niciun indiciu pe care i l-ar putea da din neatenţie.

Îşi ajută oare fratele în contrabanda cu diamante furate?

Nu, la dracu'? Nu era genul! Pur şi simplu nu era croită după tiparul unui infractor. Ei, pe cine voia el să păcălească? întâlnise bătrânele cu părul cărunt ce arătau a bunicuţe şi care i-ar fi tăiat gâtul bucuroase dacă ar fi avut ocazia.

Ea reveni în partea din faţă a magazinului îmbrăcată într-o haină bleumarin.

Apăsă câteva butoane de pe un panou, stinse apoi becurile puternice şi aprinse în locul lor luminile slabe de noapte. Trebuia să rămână într-o zonă neutră, se sfătui Tander. În timpul cinei nu trebuia să se gândească decât la misiune. O să reuşească. Într-un fel sau altul.

Restaurantul era aranjat ca un han din Virginia de pe timpul erei coloniale, cu câteva înlesniri în plus pentru a crea confortul din zilele noastre. Mesele erau făcute din scânduri foarte bine şlefuite şi date cu un strat gros de lac. În

locul băncilor de lemn, clienţii erau întâmpinaţi de jilţuri, capitonate. În mijlocul fiecărei mese scânteiau luminări în felinare de vânt. Costumele chelneriţelor, formate din rochii lungi de bumbac cu şorţuri albe, plisate şi bonete albe înfoiate, adăugau un plus de autenticitate ambianţei. Amnity şi Tander au fost conduşi la o masă de două persoane.

— Simpatic local, remarcă Tander, uitându-se în jur. Salonul era roşu de lumina plăcută a lumânărilor, iar murmurul de voci şi clinchetul veselei nu erau nicidecum supărătoare.

— Mă întreb dacă Thomas Jefferson ar face un scurt popas aici, continuă el.

Amnity surâse.

— Tot ce e posibil. Restaurantul ăsta mă face mereu să mă simt de parcă aş fi călătorit în timp. Virginia ascunde atâta istorie! Nu mă satur deloc să tot vizitez diverse puncte de atracţie turistică.

— Locuieşti de mult aici?

De cinci ani, conform raportului pe care îl citise. A deschis *Crazy Quilt* după ce tatăl său murise în închisoare.

— De cinci ani, veni răspunsul ei. Atunci a murit tata – mama s-a stins când aveam opt ani şi astfel m-am hotărât să încep o viaţă nouă, în altă parte. N-am regretat niciodată pasul ăsta.

— Mai ai pe cineva? Va pomeni de Andrew?

— Mai am un frate mai mare, pe nume Andrew. Ezită, apoi spuse:

— Nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit de el de peste doi ani de zile. E un vagabond, un hoinar şi niciodată nu ştiu unde se află. Până acum a fost foarte sinceră şi deschisă.

— Foarte rău! Adică, păcat că fratele tău nu ţine legătura cu tine.

— Andrew şi cu mine nu prea avem multe în comun, spuse ea în timp ce se juca cu lingura. Pur şi simplu, nu gândim la fel şi nu ne trebuie mai mult de zece minute să ne spunem tot ce avem de spus. Aş fi vrut să fie altfel, dar… îşi luă ochii de pe lingură şi se uită la Tander. Apoi continuă:

— Când… când eram copii, eram foarte apropiaţi, mai ales după moartea mamei.

Andrew era eroul meu, cavalerul în armură strălucitoare. Puteam să mă duc la el cu orice fel de problemă, mică sau mare, şi el găsea cumva o cale de rezolvare.

Tata călătorea foarte mult, dar când venea acasă, toţi trei petreceam clipe minunate împreună. Se părea că în fiecare zi se întâmpla ceva deosebit şi ne aducea cele mai grozave daruri sau ne lua să petrecem vacanţe lungi împreună. Apoi, chiar înainte de a absolvi liceul… Se opri căci amintirea aceea, chiar şi după zece ani, era prea dureroasă ca să o poată înfrunta.

— Presupun că nu vrei să asculţi toată povestea asta. El îi luă o mână într-a sa, şi spuse:

— Ba da, vreau. Continuă ce spuneai.

— De obicei nu vorbesc aşa despre viaţa mea

particulară. Efectiv nu-mi dau seama de ce-ţi spun toate astea.

— Pentru că te ascult, îi dădu el încet răspunsul, privind-o drept în ochi. Şi pentru că îmi pasă. Se uită îndelung la el, pe urmă inspiră adânc înainte de a începe iar să se vorbească şi continuă:

— Andrew şi-a ales o cale în viaţă pe care mi-a fost greu – nu greu, ci imposibil – s-o accept. Câteodată stau şi mă întreb dacă în aceşti ultimi doi ani a revenit pe drumul cel bun, dacă s-a îndreptat, îmi spun că asta trebuie să însemne tăcerea lui-să-şi pună ordine în viaţă. Ah, Amnity, se gândi Tander strângându-i mâna.

— Dar tu, Tander? Ai pe cineva aici, în Virginia?

— Nu, părinţii mei sunt pensionari şi trăiesc în Franţa. Adevărat. Ea îşi apropie sprâncenele cu o uşoară încruntătură.

— Deci, şi tu eşti un rătăcitor cu dor de ducă.

— Nu chiar. Se întâmplă doar să fiu foarte ataşat de barca mea. De multe ori rămân luni întregi în aceeaşi localitate. Adevărat!

— Cu ce te ocupi?

— Sunt director de investiţii. Mai mult sau mai puţin adevărat.

— Tocmai mă ocupam de realizarea unei tranzacţii, când am avut accidentul. M-am hotărât să rămân aici până mă vindec, pentru că mă înţeleg foarte bine cu doctorul. Am încredere în el. Toată psihologia asta era o minciună sfruntată.

Amnity dădu încet din cap.

— Înţeleg de ce ai ales să rămâi. Pentru situaţia în care eşti, faptul că te bizui pe doctorul tău poate fi de o importanţă vitală. De fapt, încrederea e… mă rog…

Vocea i se stinse.

— Ce voiai să spui? întrebă el. Ce e cu încrederea?

— Mă rog, simt că încrederea este esenţială în orice relaţie. E preţioasă precum o comoară, şi niciodată n-ar trebui să fie trecută cu vederea, aşa cum niciodată n-ar trebui să se facă abuz de ea. O dată distrusă, e foarte greu – dacă nu imposibil de refăcut.

— Înţeleg, şi cu degetul mare începu s-o mângâie pe mână. Ştii, câteodată se întâmplă să întâlnim pe cineva în care avem încredere chiar din prima clipă. Se întâmplă pur şi simplu ceva care – indiferent ce ar fi îţi dă senzaţia că-l ştii de când lumea. Înţelegi ce vreau să spun? Amnity se uită fix în ochii lui.

Simţi cum o dădură ciudată i se împrăştie în tot corpul, o căldură foarte diferită de ardoarea dorinţei.

— Înţelegi? repetă el întrebarea.

— Da, şopti. Înţeleg ce vrei să spui.

— Amnity…

— Uite că ne-a venit mâncarea, spuse ea şi-şi eliberă mâna. Ah, arată şi miroase formidabil! Mor de foame! Tander se trase înapoi, şi se prefăcu

interesat când ospătăriţa le lăsă platourile în faţă. I se pusese un nod în gât în timp ce asculta cuvintele rostite încet de Amnity, aşa că îi pierise orice poftă de mâncare.

Făcu un efort să ia o înghiţitură din peştele alb ca neaua, dădu aprobator din cap şi înfulecă o furculiţă de cartofi copţi.

Încrederea, medita el. În ce măsură ar putea minciunile spuse de el să afecteze încrederea pe care se presupune că ar fi reuşit să i-o inspire lui Amnity? Nu ştia. Dar un lucru era al dracului de sigur: Amnity Ames era nevinovată. O ştia. Şi se bizuia pe asta. Găsise acea piesă din joc, o cercetase şi o pusese la loc sigur.

O studie în timp ce mânca. Lumânarea îi arunca o lumină roşiatică pe chip. Părul negru lucea ca mătasea, iar tenul arăta atât de catifelat încât părea că-i face cu ochiul, ca o invitaţie la a-i mângâia obrajii, buzele.

— Nu ţi-e foame, Tander? îl întrebă aruncând o privire în farfuria lui, apoi la el.

— Ce anume? A, sigur. Luă încă o îmbucătură de peşte. E nemaipomenit, delicios.

— Cu siguranţă. Luă un biscuit dintr-un coş de nuiele, acoperit cu pânză. Ar trebui să guşti unul. Sunt grozavi.

— De acord. Puse biscuitul pe marginea farfuriei, neavând de fapt pici o poftă să-l mănânce. Ca să fie sincer, se gândi el cu limpezime, era timpul să recunoască un fapt

surprinzător: Amnity Ames devenise extrem de importantă pentru el. Poate pentru că ştia atât de mult despre ea, chiar înainte să fi cunoscut-o; sau poate fiindcă admira felul în care îşi construise o viaţă sigură din rămăşiţele unei familii distruse. Sau datorită acelui dram de vulnerabilitate din ea. Sau poate numai pentru că avea cei mai fascinanţi ochi pe care-i văzuse vreodată. Oricare ar fi fost motivul, sau motivele, cert e că se simţea atras de ea uimitor de mult, şi asta se întâmplase foarte repede.

Toată dimineaţa şi toată după-amiaza nu s-a putut stăpâni să nu se gândească la ea. Apoi, când a intrat în magazin şi a văzut-o cât de senină şi totuşi neliniştită arăta, a ştiut că toată ziua aşteptase momentul acela. Se îndrăgostise oare de Amnity Ames? îşi micşoră ochii şi aşteptă să-l cuprindă un sentiment de groază, senzaţia de panică pe care o simţea claustrofobul închis într-o celulă aparent fără ieşire. Aşteptă să se trezească în el convingerea de-o viaţă, că avea de gând să rămână liber ca pasărea cerului. Un zâmbet i se aşternu alene pe buze. Măi, să fie, îşi spuse el. Evident că niciunul din lucrurile pe care le aştepta n-o să apară, să-l bată uşor pe cap şi să-i spună să-şi facă ordine-n minte. Exista un drum drept, neted, care ducea de la el la Amnity, de la el la descoperirea înţelesului pe care toate aceste sentimente – noi şi crescânde – îl aveau pentru ea.

Nu-i stătea nimic în drum… în afară de

minciuni.

Amnity unse cu unt o bucăţică de biscuit şi o băgă repede în gură. Ar fi meritat premiul Oscar pentru interpretare, hotărî ea. Înfulecase mâncarea de parcă zile întregi nu mâncase absolut nimic. În realitate, aceasta avea gust de rumeguş şi îi cădea ca un bolovan în stomac. Planul ei ingenios nu funcţionase.

Îndepărtarea lui Tander de *Crazy Quilt* şi plantarea lui într-un decor diferit, alături de alte perechi, n-au reuşit să diminueze masculinitatea lui puternică.

Imaginea oricărui bărbat din restaurant pălea în comparaţie cu cea a lui Tander.

Şi calea pe care se lăsa dusă de gândurile ei neînfrânate, de fiecare dată când buzele lui senzuale se strângeau în jurul furculiţei era de-a dreptul ruşinoasă.

Iar ritmul precipitat al inimii şi arşiţa dorinţei ce i se răsucea în trup creşteau cu fiecare bătaie a ceasului. Totul era aşa de înfricoşător, se gândi ea neliniştită. Cu toate că îi făcea fără îndoială plăcere să ia masa cu alţi bărbaţi, a-şi petrece totuşi timpul cu Tander era mai mult decât plăcut. Era de-a dreptul ameţitor. Nu-i venea să creadă că îi spusese chiar şi cel mai neînsemnat lucru despre tatăl său şi despre Andrew, despre speranţa sa ascunsă că acesta din urmă îşi va reface viaţa.

Şi totuşi s-a simţit atât de bine când a avut

încredere în el, când i-a împărtăşit sentimentele ei intime. A, nu, se săturase de toate senzaţiile pe care i le dădea prezenţa lui. Avea de gând să-şi termine cina şi să isprăvească imediat cu ieşirile astea împreună. Trebuia să se depărteze cât putea de mult de Tander Ellis.

CAPITOLUL 3

Tander se aşează pe o banchetă capitonată de pe puntea iahtului său, pe urmă hotărî că e prea frig şi coborî în salonul mare. Aruncă goblenul pe micul bar şi-şi turnă o tărie. A fost îmbrobodit, se gândi fără să-i vină a crede. Tander Ellis, cel mai tare Don Juan din emisfera vestică s-a lăsat manevrat de o oarecare domnişoară Amnity Elizabeth Ames. După un desert constând dintr-o prăjitură cu brânză şi o cafea, o Amnity zâmbitoare şi radioasă l-a anunţat brusc că era mult mai târziu decât îşi imaginase şi înainte ca Tander să-şi dea seama ce se întâmplă, erau deja în drum spre *Crazy Quilt*.

Tander scutură din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din pahar.

Apoi îşi aduse aminte mohorât – Amnity i-a spus că nu e nevoie să parcheze, că ea nu trebuie decât să sară în maşina ei şi o să fie acasă în douăzeci de minute. I-a plăcut extraordinar de mult, cina a fost delicioasă, îi mulţumea încă o dată, noapte bună, Tander. Şi acestea fiind zise, a plecat. Tander trânti paharul pe masă.

Ca agent în misiune, o scrântise. Ca bărbat în compania femeii ce-i provoca nişte emoţii puternice cum nu mai simţise până atunci, o scrântise de-a binelea.

Îşi dorea s-o ia în braţe, să lipească trupul acela zvelt şi delicat pe contururile corpului său

puternic şi să-i sărute buzele senzuale care, cât a durat cina, îl ispitiseră invitându-l parcă să le atingă.

Se aşeză pe una din canapele, pe urmă se ridică iar şi începu să măsoare podeaua în lung şi-n lat. Era nervos, realiză, se simţea legat de mâini şi de picioare.

Mă rog, cine n-ar fi aşa, se întrebă, când nutrea pentru prima oară în viaţă, sentimentul că s-ar putea îndrăgosti?

Nu plănuise asta; vedea căsătoria şi responsabilitatea unei căsnicii ca pe nişte lucruri care nu-i fuseseră destinate. Însă îşi dădea seama acum – de-a lungul anilor, afirmaţia că are de gând să rămână liber ca pasărea cerului nu mai era o convingere, ci ajunsese nimic mai mult decât un obicei.

Dar, la naiba, dacă vestitul Cupidon a tras cu arcul şi a hotărât că e rândul lui Tander Ellis să cunoască iubirea, atunci el n-avea nimic împotrivă.

Ba chiar îi făcea plăcere. După ce a văzut fericirea pe care o împărţeau prietenii lui, Vince şi Katha, Declan cu Joy, era pregătit să-şi primească şi el bucata lui de tort. Voia să afle cu precizie ce anume simţea pentru Amnity Ames.

Numai dacă doamna cu pricina ar sta nemişcată măcar două secunde!

Era atât de precaută, atât de vizibil concentrată să ignore forţa lui de atracţie! Mă

rog, frumoasă încercare, Amnity, dar las-o baltă! Când Tander Ellis hotăra ceva, acel ceva trebuia considerat un *fait accompli* (fapt împlinit).

Dar ce era de făcut cu muntele de minciuni pe care-l ridica? Nu, se hotărî, n-o să-şi facă griji acum pentru asta. Părăsi salonul şi străbătu cu paşi mari coridorul spre dormitor. Somnul îi va înviora trupul şi mintea. Şi mâine era o zi. Şi de mâine, Tander Ellis va trece la acţiune.

— Amnity nu e aici, spuse bătrâna durdulie.

— Cum? întrebă Tander. Lucrase la curcubeu până la zece dimineaţa, apoi se dusese la *Crazy Quilt* îşi făcuse planul să-i spună lui Amnity c-a rupt acul şi are nevoie de altul. Şi de cine-a dat? De o bunicuţă care-l informă indiferentă că Amnity nu era acolo. Unde dracu', putea să fie?

— Unde e?

— A, ar putea fi oriunde, răspunse bunicuţa. Mi-a dat telefon în dimineaţa asta mai devreme şi m-a rugat să vin aici. Fac asta de câte ori are nevoie de mine, şi ne foloseşte la fel de mult la amândouă. Mie îmi face mare plăcere să stau aici, iar Amnity îşi ia o zi liberă. Ar avea nevoie de o vacanţă. Numai Dumnezeu ştie cât de mult munceşte, câte ore îşi petrece aici, draga de ea. Te pot ajuta cu ceva tinere? *„Foloseşte-ţi şarmul, Ellis"*! îşi spuse Tander. *„Cât poţi de mult"*.

— Păi, bunicuţo, începu el, cu cel mai fermecător zâmbet al său. Pot să vă spun aşa? îmi amintiţi de bunica mea cea dragă, Dumnezeu s-o

ierte!

Bunica lui, îşi aminti el cu dezgust, fuma pipă şi înjura ca un birjar în timp ce dădea pe gât whisky-ul din pahar. Să-l fi auzit cu, bunica mea dragă, l-ar fi făcut una cu pământul. Ei, mă rog.

— Sigur că poţi să-mi spui bunică, veni răspunsul. Chiar îmi face multă plăcere.

Nepoţii mei locuiesc în San Francisco şi mi-e tare dor de ei. Şi acum, ce pot să fac pentru tine?

„Ce tare sunt” se gândi Tander plin de el. De câte ori folosea vechiul truc cu băiatul cuceritor, nimic nu-i rezista. *„O să fie un fleac”*.

— Vezi tu, bunico, spuse apoi aruncându-i un zâmbet de-ţi lua ochii, o caut pe Amnity din motive personale, care n-au nimic de-a face cu *Crazy Quilt*, dacă mă înţelegi. Bărbatul din mine e cel care vrea să vorbească cu dulcea Amnity. Aşa că dacă eşti drăguţă să-mi spui unde stă, o să mă duc până acolo să văd dacă e acasă. Îţi voi rămâne dator pe veci, bunico.

Cinci minute mai târziu, Tander era în drum spre iaht, mormăind toate înjurăturile pe care le ştia, plus cele italiene pe care le învăţase de la Vince. Trebuia să facă cale întoarsă şi să caute adresa lui Amnity în dosarul pe care îl avea pe iaht.

Cartea de telefon din cabina unde se oprise nu i-a fost de niciun folos.

Şi bunica aia? Drace, era mai ceva ca Gestapoul. A răspuns cu un „nu” categoric când i-

a cerut adresa, şi-a pus mâinile-n sân, a strâns din buze şi asta a fost tot. Era de neclintit. Unde sunt bunicile de altă dată! filosofă el posac, gândindu-se în primul rând la bunica lui. „*Baţi câmpii, Ellis*”, şopti el către imaginea sa din oglinda retrovizoare, şi apăsă mai tare pe pedala de acceleraţie.

Două ore mai târziu, după o amendă plătită pentru exces de viteză, ciocăni la uşa unei vile, aşezată mai departe de şosea şi înconjurată de copaci înalţi. Starea lui de spirit semăna cu norii de furtună ce se strângeau ameninţători pe cerul acelei zile de iarnă. Ciocăni din nou şi se sprijini în baston.

Amnity Ames se încruntă când auzi o ciocănitură la uşa din faţă, apoi alta.

Sprijini spălătorul de perete şi traversă în vârful picioarelor bucătăria, cu degetele goale scârţâind pe gresia lucioasă şi udă. Un chiorăit de la stomac îi aduse aminte că nu mâncase nimic din zori, în afară de o felie de pâine prăjită şi două ceşti de cafea. Trecu prin mica sufragerie, şi trase concluzia că-i place noul aranjament al mobilei pe care-l stabilise cu ocazia curăţeniei generale. O repriză de şmotru în toată casa constituia metoda ei de a-şi relaxa nervii obosiţi şi de a-şi consuma excesul de energie, cauzate de stările de tensiune. Stările provocate de Tander Ellis. Această terapie a susţinut-o în momentele cele mai grele din trecut. După mai multe ore de curăţenie o să fie în

cea mai bună formă şi imaginea lui Tander nu-i va mai stărui în minte. Deschise uşa şi se holbă la cel ce-i zâmbea din prag.

Vai, nu se poate, îşi spuse buimăcită, îşi pierduse minţile. Se întâmplă un miracol.

Realmente îl vedea pe Tander stând în faţa ei, ceea ce era, bineînţeles, imposibil.

— Bună, Amnity, o salută el.

— O, Doamne! şi îşi duse o mână la frunte. Vorbeşte! Lui Tander îi pieri zâmbetul.

— Ce? Amnity clipi o dată, şi încă o dată, apoi îşi puse mâinile în şolduri.

— Eşti chiar tu! Ce faci aici? De unde ştii unde stau? Grace n-ar da niciodată adresa mea. Nu se poate să fii tu!

— Poţi să vorbeşti mai rar?

„Drace, arăta bestial”, îşi spuse. Îi văzu întâi degetele adorabile şi apoi, în sus, ascunse într-o pereche de blugi decoloraţi, picioarele ce păreau că nu se mai termină. Avea pe ea un hanorac gri, lăbărţat pe care scria PROPRIETATEA CASEI ALBE, şi după cât vedea, nu se sinchisise să se machieze.

Asta era totuşi o altă faţă a lui Amnity. Senzaţional.

— Nu contează. Pot să intru?

— Nu. Categoric, nu. Oftă.

— A fost nepoliticos din partea mea; ştii, eu nu sunt prost crescută.

Se dădu câţiva paşi înapoi, şi spuse:

— Da, intră… puţin. Ce cauţi aici?

Tander intră şchiopătând şi privi în jur după ce Amnity închise uşa în urma lui.

Foarte drăguţ, conchise el. Vila era confortabilă, înăuntru văzu o canapea umflată, cu model înflorat şi scaune şi o mulţime de perne fantezi aruncate pe sofa.

Un şal tricotat din lână stătea împăturit pe spătarul balansoarului de lângă şemineu. Era convins că şi pernele şi şalul, ca de altfel şi goblenurile înrămate de pe pereţi erau făcute de Amnity. Era un colţişor îmbietor care i se potrivea datorită notei personale aparte.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat casă, îi spuse întorcându-se cu faţa spre ea.

— Mulţumesc, mormăi ea. „Of, Tander, pleacă!” Nu-şi dădea seama că strică totul? Simţea nevoia să fie singură, să muncească până la epuizare, ca să se elibereze astfel de el, de imaginea lui, de amintirea zâmbetului său, a ochilor irezistibili şi a trupului său magnific. „Ah, de ce a venit?”

— De ce ai venit, Tander?

— Voiam să te văd, răspunse simplu. Ea îşi cuprinse talia cu braţele şi întrebă:

— De ce? Mai ai vreo problemă cu goblenul?

— Nu, curcubeul merge strună. Trebuie doar să-mi aduc aminte să folosesc mâna dreaptă. N-am venit aici din cauza lui.

— De unde ai ştiut unde locuiesc?

— Am un prieten care lucrează la serviciul financiar local. Încă o minciună în contul lui Tander Ellis. Am găsit adresa ta pe statele de impozit.

— Dar e ilegal. El surâse vag.

— E ceva nou. Bunicuţa de la magazinul tău poate să păstreze un secret chiar mai bine ca CIA-ul. Nu eram sigur că te găsesc acasă, dar… Amnity, am vrut neapărat să te văd. Se uită în jos, la degetele goale, şi le îndoi de parcă voia să le ascundă în covorul cafeniu, încercă să se scuze.

— Ei bine, sunt foarte ocupată acum. Fac curăţenie în toată casa, în fiecare colţişor.

Astăzi n-am timp de discuţii.

— Amnity, uită-te la mine!

— Nu. Vorbea de parcă avea patru ani, dar nu-i păsa. Trebuia să plece. Acum.

— Bine, atunci o să vorbesc cu pereţii. Amândoi ştim că e ceva între noi.

Ea ridică brusc capul.

— Nu e nimic între noi, Tander Ellis. Nu fi absurd! Şi acum, mă scuzi dar…

— Nu, nu te scuz. Curăţenia de primăvară sau de iarnă, sau cum dracu’ s-o fi numind ce faci tu, poate să aştepte. E mai important ce-ţi spun eu.

— De data asta tu eşti cel obraznic.

— Bine, atunci iartă-mă, sunt vinovat până la cer şi-o palmă mai sus, zise el din ce în ce mai tare. Se întâmplă ceva între noi, ceva deosebit, ceva aparte şi, în ce mă priveşte, vreau să ştiu

exact ce este.

— Ei bine, din partea mea, nu dau nicio para chioară pe ceea ce se petrece cu noi, zise la rândul ei la fel de tare.

— Aha! Deci recunoşti că e ceva.

— Nu, n-am spus asta. Pur şi simplu am vrut să zic că dacă ar fi, nu m-aş sinchisi, pentru că… Dar nici nu se pune problema. Aşa că…

— Fir-ar să fie! Discuţia asta e o aberaţie. M-am săturat de toată porcăria asta!

Micşoră distanţa dintre ei, vag conştient că uitase să se sprijine în baston. Îşi strecură mâna pe după ceafa ei, se aplecă şi-o sărută.

Ah, nu, îşi zise Amnity disperată. Cum a putut, nu trebuia să-i facă una ca asta.

El… Da, da, putea, trebuia şi chiar asta făcea. Vai, Tander!

Închise ochii, ridică încet braţele şi-l cuprinse după gât. Întredeschise gura când limba lui o îndemnă insistent s-o facă şi îi răspunse pătimaş la sărut.

Buzele lui erau un deliciu, atingerea sa – atât de plăcută încât trupul ei începu să vibreze de dorinţă. A aşteptat o viaţă întreagă acest sărut, acest bărbat. Dar n-o să se gândească acum la asta. Nu va face decât să-l savureze, să-l dorească, să simtă că are nevoie de Tander Ellis. Senzaţiile explodau înăuntrul lui Tander ca o vâlvătaie ce izbucneşte în zeci de flăcări ieşite de sub control. Dădu drumul bastonului şi o strânse pe Amnity la

piept, o lipi de trupul în care pulsa dorinţa chinuitoare. Niciodată, se gândi el ameţit, niciodată nu mai avusese parte de un sărut ca ăsta. Niciodată nu mai fusese mistuit de un asemenea torent de pasiune arzătoare. Sărutul acesta era totul, mult mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar putea fi. Asta era Amnity. Ridicându-şi capul, trase cu zgomot în piept o gură de aer, pe urmă îi căută iarăşi gura, îi sorbi nectarul dulce, inhalându-i aroma delicată şi încercă să-şi întipărească în minte atingerea formelor fine ce se cuibăreau în trupul lui puternic. Asta era Amnity. Şi asta era iubire.

Flacăra aţâţării se amesteca cu cea mai mare bucurie, şi pace, cu cel mai puternic sentiment de desăvârşire pe care le cunoscuse vreodată.

Ridică iarăşi capul. Gâfâia. Cu părere de rău, îi dădu drumul din îmbrăţişarea ce o ţinea lipită de trupul lui flămând şi simţi imediat lipsa atingerii ei. Îi luă faţa în mâini şi puţin lipsi să nu geamă când îi văzu ochii umbriţi de norii dorinţei.

— Amnity, murmură el cu o voce îngroşată de emoţie şi pasiune.

Amnity îşi luă ochii de la el, căci fără veste aceştia i se umplură de lacrimi. Timp de câteva minute, furate, de extaz, fusese ea însăşi, o femeie simplă, fără trecut, fără prezent sau viitor. Trăise clipa prezentă, într-un loc unde nu încăpeau decât ei doi şi o dorinţă care îi îndepărtase toate temerile. Însă revenise la realitate, o realitate ce-o

forţa să-şi aducă aminte de tot ce se întâmplase în trecut, îi strângea inima cu un cerc de fier, o anunţa că trebuie să rămână singură, pentru că încrederea şi iubirea nu aduc decât chinul dureros al trădării. Două lacrimi îi lunecară pe obraji.

— Amnity, şopti Tander, nu plânge. Îi şterse lacrimile cu degetele, apoi o bătu uşor pe obraji.

— Arăţi atât de tristă, că mi se rupe sufletul. Să nu regreţi ce-ai făcut. E fantastic, nu vezi? Se întâmplă ceva incredibil de frumos cu noi.

O iubea. O, da, o iubea. Dar ştia în acelaşi timp că nu era încă pregătită să audă cuvintele astea.

— Hei, totul e-n regulă, de fapt, e minunat!

— Nu, spuse ea, şi făcu un pas în spate, îşi luă mâinile de pe faţa ei.

— Nu pot să te mint, Tander. Adevărul e prea important pentru mine ca să te pot minţi. Se opri şi trase cu greutate aer în piept, în timp ce lui Tander i se puse un nod în gât.

— Sărutările astea au fost… fantastice. M-am simţit ca niciodată, atât de… Dar nu pot şi nici nu voi merge mai departe. Indiferent ce-ar fi între noi, pentru mine nu contează pentru că nu-mi doresc asta. Te rog Tander, fii bun şi pleacă! Lasă-mă în pace!

— Nu.

— Nu vrei să mă asculţi?

— Nu. Ezită. Mă rog, te-ascult, dar nu pot pur şi simplu să uit tot ce-a fost şi să plec vesel pe

drumul meu. E prea important ce se petrece cu noi. Nu vreau să te forţez, nici să te grăbesc, dar sunt al naibii de hotărât să nu te pierd.

— Ba, o s-o faci, insistă ea, ţinându-şi coatele-n palme, într-un gest de apărare.

— Ba nu, Amnity, n-o s-o fac.

— La dracu', Tander Ellis! ţipă ea. Împărţim pe jumătate aceeaşi problemă. E vorba şi de viaţa mea. Am şi eu un cuvânt de spus. Înţelegi?

— Sigur că da. Tocmai ţi-am ascultat cuvântul. Numai că jumătatea ta a rămas puţin în urma jumătăţii mele, dar nu-i nimic, te-aştept. Sunt un om plin de răbdare.

— Eşti, începu ea, îngustându-şi ochii, eşti un om care mă scoate din sărite. Îmi imaginez că te-ai obişnuit ca în relaţia cu o femeie să faci ce te taie pe tine capul.

Ei, bine, de data asta n-o să-ţi meargă, băiete. E nevoie de doi pentru un… pentru o…

— O pereche? propuse el, ridicând din sprâncene. Ea îi arătă uşa cu degetul.

— Pleacă! Un tunet bubui undeva departe.

— Să plec? repetă el. Păi, afară stă să plouă.

— N-o să te topească. Se aplecă şi ridică bastonul de care se descotorosise mai devreme, pe urmă se sprijini în el, gândindu-se cât de mult urăşte gestul acesta mincinos. Se uită din nou la Amnity şi vorbi serios, cu voce scăzută.

— O să plec acum, pentru că am spus că nu vreau să te grăbesc. Mă duc, dar amintirea a ceea

ce s-a întâmplat în această cameră va rămâne în continuare aici.

Şi se uită împrejur, ca şi când chiar ar fi văzut o entitate tangibilă, apoi îi întâlni încă o dată privirea şi spuse:

— Poţi să mă dai afară... acum, dar ce vei face cu amintirile, cu gândul că între noi e într-adevăr ceva?

— Tander, nu, te rog, spuse cu glasul încet, în lacrimi. Fii bun şi taci, te rog.

O privi îndelung, dorindu-şi să poată trece dincolo de durerea ei şi să-i intre în suflet.

— Plec căci nu vreau să fiu motivul lacrimilor tale. Ca şi când s-ar fi deschis cerul, ploaia începu să răpăie pe acoperişul vilei.

— Dar nu pot să te părăsesc pentru totdeauna, continuă el, pentru că n-am mai avut niciodată parte de aşa ceva, de cineva ca tine. Eu... „*Te iubesc*, *Amnity Amos*”.

— Auzi ploaia? Adu-ţi aminte că de multe ori după ploaie apare curcubeul. E timpul să-ţi pui iar dorinţe la vederea lui. Se îndreptă spre uşă, fără să şchiopăteze la fel de tare cum ştia că ar fi trebuit.

— Gândeşte-te la asta! Părăsi vila, închizând fără zgomot uşa în urma lui.

Amnity rămase nemişcată, şi-şi dori ca lacrimile să nu-i mai curgă, iar corpul să i se oprească din tremurat. Îi răsuna în urechi zgomotul ploii însoţit de cuvintele de despărţire

ale lui Tander.

— Dorinţele curcubeului, şopti. Nu, nu putea să-şi permită întoarcerea într-o lume cu promisiuni mincinoase, chiar dacă lumea aceea o ademenea şi-o îndemna să iasă din fortăreaţa ei, să-şi găsească locul în braţele lui Tander. Nu putea, pentru că teama era mai mare decât flacăra dorinţei, pe care o simţea încă arzând înăuntrul ei. Îşi acoperi faţa cu mâinile, înclină capul şi începu să plângă.

Cum ajunse pe iaht, Tander îşi scoase imediat hainele ude leoarcă şi reci şi se băgă sub jetul de apă fierbinte al duşului. Gândul ce-i frământase mintea la fel de necontenit ca şi ploaia ce-i uda trupul, nu încetase nici acum să se repete: era îndrăgostit de Amnity Ames. Se şterse cu un prosop mare bleumarin, apoi se îmbrăcă într-o pereche de reiaţi negri şi un pulover verde, şi în tot timpul acesta fusese conştient că zâmbeşte. În realitate, rânjea prosteşte, însă puţin îi păsa!

Pe toţi dracii! Iubea! Doamne, ce bine era! Ba nu, era minunat, fantastic. O să cumpere o casă mare aici, în Virginia, sau în California, sau oriunde vrea Amnity.

O casă cu o curte mare în care să se joace copiii. Da, el şi Amnity vor avea un copil, sau câţi copii voia ea să facă. O să fie nemaipomenit să urmărească cum creşte în pântecul mamei rodul nopţilor frumoase de dragoste.

Vor decora împreună camera copilului.

Amnity va coase nişte goblenuri drăguţe de pus pe perete şi, probabil, câteva hăinuţe, şi…

Hopa! îi comandă o voce interioară. Opreşte-te, Ellis!

Se aşează pe pat şi rămase uitându-se prosteşte la peretele din faţa lui.

Se dusese prea departe cu gândul.

Era îndrăgostit, dar putea să jure că Amnity nu era în aceeaşi situaţie. Ea se lupta la fiecare pas cu sentimentele legate de el. Ar pune pariu tot contul lui curent că toate astea erau din cauza nemernicilor de taică-său şi frate-său. Nu era bine!

Iar el, cu fiecare minciună spusă, mărea distanţa dintre ei. Nu era bine deloc.

Sună telefonul, şi Tander fu smuls din mijlocul gândurilor sale rătăcitoare.

Înşfacă receptorul şi răspunse:

— Ellis.

— Aici, Vince. Ce mai faci Tander? Iubesc, îşi zise în sine. Şi-apoi cu voce tare:

— Bine.

— Mă bucur. Ascultă, am ceva noutăţi. Tocmai a sunat Hank Murphy de la Washington. Amnity Ames a ieşit din colimator. Niciunul din diamantele furate din Grecia n-a ieşit la iveală la vreunul din tăinuitori, şi în prezent Andrew nu e de găsit. Nicăieri. Presupun că se îndreaptă cumva spre noi. Probabil cu vreo navă de mare tonaj, în cazul în care e la fel de isteţ ca pe

vremuri. N-ar risca transportul comercial. În plus cred că e prea deştept să ia diamantele cu el.

— Adică?

— A aranjat ca acestea să intre în ţară prin contrabandă. Va veni să le ridice când vor sosi.

— Se leagă.

— Tander, nu pot să ignor faptul că informatorul nostru a auzit pomenindu-se numele lui Amnity Ames precum şi cel al magazinului ei. Trebuie să afli dacă Amnity aşteaptă vreun transport de peste ocean, mai exact din Grecia.

— Mda, bine… îşi trecu mâna peste ceafă. Uite ce e, Vince. Amnity nu e implicată în afacerea lui Andrew. Dacă cumva diamantele au fost trimise pe adresa magazinului, înseamnă că a fost folosită fără să ştie. Vince rămase tăcut câteva secunde. În final spuse:

— Pari foarte sigur de asta.

— Sunt.

— De ce?

— La naiba, Santini, n-ai încredere în judecata mea, în instinctele mele? îţi spun că Amnity nu lucrează cu fratele ei. Era o vreme când luai de bun tot ce-ţi spuneam.

— Bine, bine, calmează-te. Vince tăcu din nou.

— Tander, e ceva ce nu vrei să-mi spui? Am senzaţia că… Doamne sfinte, Ellis… Te-ai… Tander, te-ai îndrăgostit cumva de Amnity Ames?

— Ce dracu’ te-a făcut să crezi asta?

— Se potriveşte, nimic mai mult. De obicei porneşti de la premisa că toţi suspecţii sunt vinovaţi şi-ţi ia o groază de timp să hotărăşti care din ei este curat. Faptul că într-un timp aşa de scurt ai devenit ferm convins că Amnity n-are nicio legătură cu toată afacerea, îmi dă de înţeles al dracului de multe. Hai, Tander, recunoaşte!

— Poftim, o iubesc, acu eşti mulţumit? M-am îndrăgostit de Amnity Ames. Şi, spre deosebire de un fraier bătut în cap pe care-l cunosc, eu nu mă lupt cu propriile sentimente. O iubesc, sunt bucuros – ca să nu zic mai mult – că se întâmplă aşa şi cu asta basta. Esenţialul, Santini, e că Amnity nu e complicea lui Andrew în povestea cu diamantele furate. Şi n-ai grijă, dragostea nu mi-a întunecat judecata, ceea ce probabil, este primul gând ce-ţi trece prin cap.

— Ai unu-zero!

— N-ai încotro, Vince, trebuie să ai încredere în mine.

— În trecut mi-am pus viaţa-n mâinile tale, dar, fir-ar să fie, Tander n-ai mai iubit până acum. Dragostea poate să-i sucească minţile oricărui tip.

Doamne, Tander Ellis îndrăgostit. N-am crezut că o să aud vreodată cuvintele astea de la tine. Sigur, nici pe mine nu m-am imaginat vreodată spunându-le. În alte împrejurări aş fi desfăcut o şampanie, dar, în situaţia asta, mă nelinişteşti.

— Mersi frumos. Credinţa ta în mine e

copleşitoare.

— Cunosc puterea unei femei, odată ce te-ai îndrăgostit de ea. Iubirea e în stare să facă multe, Tander.

— Îmi dau seama, crede-mă. Dar, Vince, sunt absolut sigur că Amnity e nevinovată.

Nu mă supune acum unui interogatoriu să afli de unde ştiu, ai încredere în mine.

Ori e misiunea mea, ori nu e. Ori o duc la capăt în felul meu, ori n-o duc de loc.

Mingea e la tine, Santini. Din nou Vince făcu o pauză lungă.

— E mingea ta şi jocul tău, spuse încet. Joacă-l cum crezi. Ţinem legătura.

— Mulţumesc, Vince.

— Ai grijă de tine! Şi, Tander… ai grijă de inima ta! Dacă greşeşti… Nu, lasă. O să te anunţ dacă primesc ceva informaţii. Salut!

— Îhî. Salut! încheie Tander şi puse uşor receptorul la loc. Vince Santini închise şi-şi trecu ambele palme peste faţă. Fixă cu privirea tavanul, apoi scutură din cap şi mormăi:

— Fir-ar să fie!

A doua zi dis-de-dimineaţă, Tander stătea în maşină, pe o stradă lăturalnică care-i oferea o perspectivă clară asupra vilei lui Amnity. La un moment dat, în toiul nopţii trecute, care fusese cât pe ce să devină albă, hotărâse că nu-şi va asuma riscul de a merge la *Crazy Quilt* şi a da iar de bunicuţa de la Gestapo, aflată la datorie. Ştia că

timpul e unul din inamicii săi. Andrew îşi ducea la îndeplinire planul, iar el era departe de a câştiga încrederea lui Amnity. Un alt duşman aprig erau minciunile pe care le presăra ca pe nişte cioburi de sticlă pe drumul dintre el şi Amnity. Aştepta cu privirea aţintită la uşa din faţă de aproape o oră, când în sfârşit aceasta se deschise şi Amnity ieşi la iveală.

„Bună dimineaţa iubirea mea”, şopti încet. Ar fi vrut să traverseze în fugă strada, s-o ia în braţe şi s-o sărute trei ore în continuu. Sau opt ore. Sau, ce naiba, la infinit. Aceasta se urcă în maşină şi plecă. Tander se luă după ea.

Destinaţia ei, descoperi el curând, era un mic restaurant. Străbătu la pas jumătate din parcare când se opri şi făcu cu mâna unei doamne ce tocmai cobora dintr-o maşină. Mic dejun cu o prietenă, bombăni Tander. S-a făcut, doamnelor, sunteţi pe cale de a avea companie.

— Arăţi groaznic, îi spuse Beth Wilson, cea mai bună prietenă a ei. Absolut epuizată. Amnity zâmbi blondei atrăgătoare, îşi scoase haina şi o lăsă să alunece la spatele ei, pe banchetă.

— Eşti fantastică! Săptămâna trecută mi-ai spus că arăt grozav.

— Asta a fost săptămâna trecută. Astăzi arăţi extenuată. A fost mult de lucru la *Crazy Quilt*?

— Da, foarte mult, dar sunt obosită fiindcă ieri am făcut curăţenie în toată casa.

— Zău?! făcu Beth şi-şi puse coatele pe masă.

Spune tot! Ce te nelinişteşte.

Amnity? Faci reprize maraton de şmotru numai când ai ceva pe suflet.

— Mă cunoşti prea bine.

— Nu de asta sunt eu cea mai bună prietenă a ta?

Chelneriţa îşi făcu apariţia lângă masă.

— Vreţi să comandaţi?

— Categoric, răspunse Beth. Mor de foame. Făcură comanda, li se umplură ceştile cu cafea după care, Beth urmări cu privirea chelneriţa care se îndepărta.

— În sfârşit, singure, spuse ea. Şi acum, Amnity, mărturiseşte! Ce nu e-n regulă? Ridică privirea-n tavan. Dă, Doamne să fie un bărbat. Rugăciunile mele au fost ascultate dacă există vreun exemplar splendid în viaţa lui Amnity… şi în patul ei.

— Pentru Dumnezeu, Beth. Eu… Făcu ochii mari uitându-se dincolo de Beth, spre uşa restaurantului.

— Sfinte Sisoe, cum de-a… îşi mută brusc atenţia asupra lui Beth, şi se aplecă spre ea, spunându-i:

— Fii bună şi secondează-mă, da?

— Ce să fac?

— Sst. Ascultă. El refuză să priceapă că nu mă interesează… Cred că nu sunt decât o provocare pentru el, pentru că nu e obişnuit să aibă femei care… Deci, schimb tactica.

O să-i iasă pe nas toate ifosele, o să-şi pună coada pe spinare şi o să plece din viaţa mea.

— Îi?

— Sst. Se îndreptă pe scaun şi zâmbi.

— Tander, Doamne, ce surpriză! Tander şchiopăta venind spre masa lor.

— Da, într-adevăr, replică el zâmbind. M-am sculat devreme şi m-am hotărât să servesc micul dejun în oraş.

— Beth, acesta este Tander Ellis, ea e Beth Wilson, cea mai bună prietenă şi avocatul meu în acelaşi timp.

— Bună, Tander, zise Beth binevoitoare, măsurându-l cu privirea. Se uită la Amnity apoi la Tander. Sunt încântată să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea. Mă rog, nu vreau să deranjez. Mă duc să găsesc o masă. Amnity îşi strânse haina şi se trase mai aproape de perete; apoi bătu cu palma locul rămas liber lângă ea.

— Nu fi fraier, Tander, zise, zâmbind din ce în ce mai dulce. De ce să te duci aşa departe când poţi să stai chiar aici, lângă mine? Eu şi cu Beth n-avem secrete.

Tocmai îi povesteam tot ce ştiu despre tine. Nu-i aşa, Beth?

— A, da aşa e, răspunse aceasta. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte, Tander. Îşi drese glasul. Da, într-adevăr. Aşa e. Tander îşi micşoră ochii, uitându-se intenţionat la Amnity.

— Chiar aşa? Interesant. Şi bulversant. Ce naiba avea Amnity de gând? se întrebă el. Bătu iarăşi locul cu palma.

— Nu vrei să-ţi aşezi funduleţul chiar aici, lângă drăguţa de mine?

— Doamne fereşte! bolborosi Beth în şoaptă.

— Ba bine că nu, răspunse Tander. N-aş rata micul dejun pentru nimic în lume.

CAPITOLUL 4

Asta nu era o idee bună, hotărî Amnity. Îşi întinse haina pe spătarul banchetei, în timp ce Tander se strecură lângă ea. Chelneriţa apăru pe neaşteptate, zâmbind radioasă, şi luă comanda de cafele a lui Tander. Umplu ceştile cu cafea şi plecă în grabă, zâmbind încă. Şi acum, iată-ne ajunşi şi aici, gândi Amnity deprimată, ea şi Tander, înghesuiţi unul în sufletul celuilalt. Piciorul lui Tander era lipit de al ei şi emana o căldură incredibilă care parcă intra în ea, îi străbătea corpul întreg ca o furnicătură persistentă, se răsucea încet înăuntrul ei ca apoi să o ia la goană în sus, spre sânii pe care îi simţea ciudat de tari şi dureroşi. Nu, categoric, nu fusese o idee bună.

— Deci, i se adresă Tander lui Beth, eşti avocată. Ai vreo specializare?

— Nu chiar, răspunse aceasta, mă ocup cu câte puţin din toate. Găsesc că e mai interesant. Am cunoscut-o pe Amnity acum cinci ani, când am luat parte în numele ei la negocierea contractului de închiriere a clădirii în care se află acum magazinul. O ştii de mult pe Amnity, Tander? încremeni pentru o clipă. Vreau să spun că Amnity mi-a povestit tot despre tine, dar se pare că nu-mi aduc aminte când anume v-aţi întâlnit. Tander se stăpâni să nu zâmbească. Perry Mason Beth nu auzise de el până acum două minute, când intrase în restaurant.

— Păi, zise el, dacă te iei după calendar, ai spune că n-o cunosc de prea mult timp.

Dar timpul, Beth, nu e important în materie de sentimente. Zâmbi către Amnity care îl privea absentă, apoi se uită din nou la Beth, şi spuse: înţelegi unde bat?

Surâzând visătoare, Beth îşi puse un cot pe masă şi-şi sprijini capul în palmă.

— Ah, da, înţeleg tot. E extraordinar şi atât de romantic totul. Nu pot să-ţi spun cât sunt de încântată că Amnity şi-a găsit... Au! tresări pe neaşteptate.

— Vai, dragă, te-am lovit cumva cu piciorul, Beth? îmi pare atât de rău! se scuză Amnity, e o înghesuială sub masă! A, iată că ne-a sosit micul dejun. Trebuie să mănânc repede şi s-o şterg. Am o mie de lucruri de făcut la *Crazy Quilt* înainte de a deschide.

— Zău? se miră Tander în timp ce i se punea cafeaua în faţă. Ca de exemplu?

Îşi aranja farfuria cu omletă.

— Să şterg praful. Trebuie să şterg praful.

— Pe Amnity a apucat-o de-a binelea febra curăţeniei, spuse Tander şi-şi turnă sirop pe plăcinte. Ieri a făcut lună toată casa de la un capăt la celălalt.

— Erai acolo în timpul ăsta? întrebă Beth.

— Bineînţeles. Dar din cauza leneşului ăsta de genunchi nu i-am fost de prea mare ajutor. Până la urmă am plecat, deşi nu mi-a plăcut deloc

ideea de-a o părăsi. Am dreptate, Amnity?

— Nu, răspunse ea. Adică, da, ai plecat, dar… Fir-aş al naibii, vorbea de parcă ar fi fost un cuplu liniştit adunând împreună pânzele de păianjen. Până şi tonul vocii dădea vizibile subînţelesuri sexuale faptului că el fusese la vilă. Sigur, o sărutase până ce-şi pierduse respiraţia, şi… Nu, nu mai trebuia să se gândească la asta.

Petrecuse o jumătate de noapte retrăind acele sărutări.

— Dă-mi sarea, te rog! Tander luă solniţa şi i-o întinse. Când ea o apucă cu degetele, el îl prinse mâna cu solniţă cu tot între palme, ca într-un sandviş. Se uită la el surprinsă.

— Scuză-mă, Beth, zise el cu ochii pironiţi la Amnity, dar trebuie neapărat să-i spun „bună dimineaţa” cum se cuvine.

— Chiar te rog, răspunse Beth cu vioiciune. Fă-te că, pur şi simplu, nu mă vezi.

Amnity făcu ochii mari când Tander se aplecă asupra ei.

— Bună dimineaţa, murmură el cu glas răguşit. N-am cuvinte să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru mine primirea caldă pe care mi-ai făcut-o în dimineaţa asta.

— Dar eu…

— Aşadar, bună dimineaţa, iubita mea! adăugă el şi-o sărută. Nu putea s-o sărute într-un restaurant! ţipă Amnity în gând. Dar chiar asta făcea, şi era divin, şi era…

Drace, era gata, se terminase. Clipi şi aproape că-şi turnă sare în ceaşca de cafea când Tander îi dădu drumul la mână. Inima i-o luă la trap, căldura dinăuntrul ei atinsese limita de fierbere, iar obrajii roşii îi ardeau de dorinţă.

Îşi făcu de lucru presărând sare pe omletă. „*Bună dimineaţa, iubita mea*”. Vocea lui îşi găsise ecoul în mintea şi sufletul ei. „*Iubita mea… iubita mea*”. Nu mai fusese niciodată iubita cuiva. „*Iubita mea*”. Cum ar fi să evadeze din trecut, să i se dăruie cu totul lui Tander şi să-l facă s-o iubească pe vecie?

— Pui groaznic de multă sare pe omleta aia, observă Tander.

— Ce? A, da. Trânti solniţa pe masă.

— Apropo, Amnity, interveni Beth, m-am ocupat de actele acelea vamale. Au ştampila din New York şi comenzile tale vor fi trimise la *Crazy Quilt* ca de obicei, fără nicio bătaie de cap. Lui Tander i se aprinseră beculeţele, astfel că îşi luă gândul de la Amnity şi sărutul extraordinar de adineauri. Era în misiune, îşi aduse el aminte. Ar fi vrut să nu facă altceva decât să se concentreze asupra lui Amnity şi asupra faptului că era îndrăgostit de ea, dar…

— Vamă? întrebă el. Nu mi-am dat seama că o parte din marfă îţi vine de peste ocean, Amnity.

— N-o fac de obicei. Luă o înghiţitură de omletă şi cât pe ce să se înece din cauza excesului de sare. Dădu pe gât nişte cafea.

— Şi, când o fac, Beth se ocupă cu toată hârţogăraia.

— Înţeleg, spuse Tander binevoitor. Deci de data asta ce mărfuri exotice primeşti şi de unde? Nu din Grecia, pentru numele lui Dumnezeu, nu Grecia! Dacă Andrew o implicase în contrabanda cu diamante, o să pună mâna pe nemernicul ăla şi-o să-l facă bucăţi.

— Ce materiale au trecut de vamă, Beth? întrebă Amnity.

Slavă Domnului că sporovăiau şi ei ca oamenii normali la micul dejun. Asta însemna că ar putea să-şi mănânce omleta pentru că o făcuse potroacă, dar exista o licărire de speranţă că ar fi în stare să supravieţuiască aşezată atât de aproape de Tander, fără să se facă de râs de-a binelea. Planul ei a eşuat în stil mare, admise. L-a pus în acţiune sub imboldul momentului, dar Tander nu s-a lăsat intimidat nici cât negru sub unghie de micul ei intermezzo cu: *„Nu vrei să te aşezi lângă drăguţa de mine*?” Nu şi-a luat tălpăşiţa. S-a aşezat lângă drăguţa de ea şi a sărutat-o cu nesimţire. Iar ea era o epavă.

— Păi, să vedem, veni răspunsul lui Beth. E aţa aceea de mătase venită din Spania, pânza din Irlanda, şi… îşi scormoni memoria în timp ce privea în gol, cu ochii pe jumătate închişi.

Şi? o îndemnă Tander în gând. Până aici e bine. Spune că asta-i tot, Beth! Ar fi vrut ca aceasta să anunţe că nu mai sosea nimic de peste

ocean.

— Dar ce-i cu cadoul pentru mine însămi? întrebă Amnity. A ajuns la New York?

Tander simţi cum i se încordează fiecare muşchi al corpului. Beth pocni din degete.

— Da, asta e. Ştiam eu că uitasem ceva.

— Ah, nemaipomenit, exclamă Amnity zâmbind radioasă. Când am văzut-o în catalogul de licitaţie, am reuşit să mă conving că merit într-adevăr să o am. De-abia aştept s-o văd.

— Suspansul e prea greu de suportat, zise Tander cu speranţa că vocea îi sunase normal. Ce lucru deosebit îţi oferi în dar?

Când se întoarse să se uite la el, ochii îi străluceau de entuziasm.

— O cuvertură din petice, veche. A făcut parte dintr-o proprietate scoasă la licitaţie.

Proprietarii au fost nişte americani, care s-au retras acolo, iar cuvertura a fost făcută în această ţară la începutul secolului. E fantastică… sau cel puţin aşa arată în broşură. Este una din acele cuverturi matlasate, fără seamăn, care au necesitat luni întregi de muncă pentru a fi terminată. O casă de licitaţii de aici a plasat oferta din partea mea, şi am luat-o. Ah, sper că n-o să treacă o veşnicie până când o să sosească de la New York. Beth izbucni în râs.

— Ai răbdare, domnişoară Ames. Eşti ca un copil de ziua lui de naştere.

Americanii care s-au retras acolo, cugetă

Tander. Acolo, unde? Trebuia să întrebe, dar, drace, în acel moment efectiv nu voia să afle.

— Ai văzut vreodată o astfel de cuvertură, Tander? continuă Amnity. Fiecare din ele e diferită şi sunt făcute din resturi de material care conţin înţelesuri şi amintiri aparte. Când se asamblează piesele, nu se ţine seama de niciun model stabilit. Cuverturile matlasate sunt umplute apoi cu vată de bumbac pe porţiuni de câţiva centimetri, pentru a da un plus de originalitate. Cea pe care am cumpărat-o eu este în culori vii, vesele. Vai, sunt nerăbdătoare să o văd în realitate.

— Din ce… începu Tander. Se opri să-şi dreagă vocea. Din ce ţară vine cuvertura?

— Din Grecia.

Poţi să-ţi închipui câte poveşti ne-ar spune ea dacă ar fi în stare să vorbească? E atât de veche şi a călătorit… Pălăvrăgeala exuberantă a lui Amnity fu înghiţită de vuietul din urechile lui Tander. Grecia.

Să-l ia toţi dracii pe acel Andrew Ames! Deci, într-adevăr ăsta era planul lui. Se folosea de propria-i soră pentru a introduce în ţară, prin contrabandă, diamantele furate. Totul se lega. Informatorul din Grecia auzise numele lui Amnity şi de cuvertura din petice. Ultimul se pare că avea două înţelesuri, nu era numai numele magazinului lui Amnity, dar se referea şi la acea cuvertură pe care aceasta o aştepta din Grecia. Ticălosul de Andrew râde probabil pe înfundate de bucuria că

a avut norocul să descopere că sora sa avea acolo o cuvertură ce urma să fie trimisă spre Statele Unite. Tander îşi îngustă ochii. A, da, aştepta cu nerăbdare să dea ochii cu Andrew Ames… Nemernicul se credea în siguranţă folosindu-se de Amnity. Greşeala lui Andrew era că nu ştia că Amnity Ames era femeia pe care Tander Ellis o iubea.

— Tander? întrebă Amnity. Ce s-a întâmplat? Arăţi dintr-odată… nu ştiu cum să spun… furios. Îi puse braţul pe după umeri şi o sărută pe frunte.

— Mi-a amorţit genunchiul. Chiar tu ai spus că nu prea e loc sub masă. Am nevoie de puţină plimbare. În curând, se gândi. În curând nu va mai fi nevoie să mintă. În curând va putea să-i spună lui Amnity cât de mult ţine la ea. Ea îi va înţelege înşelătoria. Efectiv, trebuie să înţeleagă.

— Deocamdată trebuie să-mi iau zborul. Ne vedem mai târziu la magazin, sau îţi dau un telefon. Îi depuse un sărut scurt şi apăsat pe buze, apoi luă nota de plată şi o înlocui cu câteva bancnote pentru bacşişul ospătăriţei.

— Vă fac cinste, spuse el, ridicându-se de pe banchetă. La urma urmei, v-am stricat petrecerea, îmi pare bine că te-am cunoscut, Beth. Vorbim mai târziu, Amnity.

— Dar… începu Amnity.

— Pa, deocamdată, spuse el, şi se îndepărtă şchiopătând.

Amnity se uită la el cum se opreşte la

tejgheaua de la intrare ca să plătească nota şi apoi dispare pe uşă, afară. Îşi întoarse privirea spre Beth care zâmbea.

— Măi, să fie, spuse aceasta, eşti fără îndoială plină de surprize. Tander e un bărbat splendid, Amnity. Şi nu numai atât, dar îmi place ca om. Şi se vede de la o poştă că e nebun după tine. Da, într-adevăr, Tander al tău e nemaipomenit.

— Nu e al meu, rosti Amnity încet. Beth îşi pierdu zâmbetul.

— Of, Amnity, suntem prietene de atâta vreme. Ştiu cât de mult ai suferit pentru ce au făcut tatăl şi fratele tău, dar trebuie să te gândeşti la viitor. Nu întâlneşti bărbaţi ca Tander în fiecare zi. Ţii la el. Ţi se citeşte pe faţă, în ochi. Doar n-ai de gând să negi, nu-i aşa? Amnity oftă.

— Nu. Ţin într-adevăr la Tander. Din primul moment în care l-am văzut m-am simţit altfel, ciudat, emoţionată, şi…

— Şi? făcu Beth aplecându-se spre ea.

— Şi speriată.

— Amnity nu lăsa fantomele trecutului să se pună între tine şi el. E rândul tău să fii fericită.

— Dar sunt fericită, recunoscu Amnity îndreptându-se în scaun. Am magazinul şi câţiva prieteni buni. Mă întâlnesc cu oameni interesanţi. Da, Tander e deosebit, mă face să mă simt… Dar n-o să mă îndrăgostesc de el, Beth, fiindcă nu vreau. Nu vreau o relaţie serioasă cu Tander Ellis. Şi, cum se spune, cu asta basta.

— Scumpete, zise Beth zâmbind cu bunăvoinţă, tot ce am de spus e: prostii!

— O cuvertură matlasată, din petice, spuse Vince. Aha, ar merge. Andrew e băiat deştept. Tander strângea receptorul în mână, atât de tare, că i se albiseră încheieturile degetelor.

— Andrew Ames nu mai are mult timp la dispoziţie.

— Uşurel, Tander. O să ţipe de-o să se audă până la Washington dacă o să-l necăjeşti. Tander trase adânc aer în piept şi-l expiră apoi încet, făcând astfel să scadă oarecum tensiunea din muşchii torsionaţi.

— Bine, bine, te ascult.

— Aşa. Acum să vedem ce avem. Nu cred că Andrew va risca să pună mâna pe cuvertură în timp ce aceasta va fi trambalată de colo-colo în New York. De ce ar face asta? Ştie exact care e destinaţia ei. Nu va face decât să aştepte până când ajunge la magazinul lui Amnity, şi să se ducă pe urmă s-o ia. Tander strânse din dinţi până simţi că-l dor.

— Iar eu voi fi comisia trimisă în întâmpinarea lui.

— Ai ghicit. Presupun că nu mai e nevoie să-ţi spun că protecţia lui Amnity este prioritară. Mi-ai zis că nu e implicată în escrocheria asta şi asta face din ea un cetăţean nevinovat prins la mijloc. Tander, crezi că există vreo şansă ca Amnity să coopereze cu noi la arestarea lui frate-său?

— Ce vrei să spui?

— E mult mai uşor să pui sub supraveghere un loc dacă proprietarul îţi dă cheile şi-ţi spune: „Dă-i drumul!” Când Andrew va sparge magazinul să pună mâna pe cuvertură, îl înhaţi şi asta e, aşa se termină povestea.

— Trebuie să mai rumeg chestia asta în cap, murmură Tander, trecându-şi mâna peste ceafă.

— Ar merge totul mult prea uşor, fără eventuale piedici.

Ei bine, asta-i tot deocamdată. Te las pe tine să hotărăşti când şi ce îi spui lui Amnity. E iubita ta, Tander. Tu ştii cel mai bine cum să procedezi.

— Desigur. Ai dreptate, zise Tander sec.

— Dragostea e complicată, nu-i aşa? chicoti Vince. Fii cu ochii-n patru, căci Andrew se îndreaptă spre tine. Poţi să pui pariu pe asta. Salut, Tander.

— Pa! încheie acesta şi închise telefonul. Toată ziua, în orele acelea lungi, Amnity s-a gândit la Tander. A revăzut în continuu cu ochii. Îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de spătarul canapelei şi închise ochii.

— Mii de draci!

Toată ziua, în orele acelea lungi Amnity s-a gândit la Tander. A revăzut în continuu cu ochii minţii fiecare clipă petrecută cu el. Fiecare moment unic, perfect. Încet, cu precauţie, i-a permis să intre în spaţiul ei sigur, să înainteze centimetru cu centimetru, din ce în ce mai

aproape de sufletul ei.

Fiecare pas pe care l-a făcut alături de el a fost un risc, totuşi n-a fost pedepsită cu nicio suferinţă sfâşietoare. În schimb, a cules premii încântătoare. Zâmbetul lui, glasul lui, afecţiunea tandră din ochii lui au început să umple golul deprimant din ea. Cu ani în urmă, a riscat o relaţie intimă, ştiind că deşi ţinea la bărbatul respectiv, totuşi nu-l iubea cum ar fi trebuit. A sperat că se va simţi altfel, mai în siguranţă, cu toate acestea, în final a realizat că intimitatea fără dragoste era la fel de rea ca lipsa cu desăvârşire a iubirii. Ştia că Tander nu va încerca o astfel de tentativă. El cere totul de la o femeie – şi-i dă în schimb totul. Poate de aceea îl găsea atât de irezistibil. Aşadar, poate să aibă încredere în el? Sau o s-o mintă şi el aşa cum au făcut tatăl şi fratele ei?

Neliniştită şi tulburată, se plimba prin magazinul gol pentru moment. Se opri în faţa standului de cusături şi-şi fixă privirea pe o trusă cu un curcubeu identic cu cel la care lucra Tander. Îşi plimbă degetul de-a lungul arcului viu colorat, iar ambalajul de celofan fâşâi sub atingerea ei. Un zâmbet visător îi apăru pe buze când şi-l imagină pe Tander chinuindu-se la fiecare împunsătură pe pânză. Îl vedea parcă cu o expresie de concentrare maximă pe faţă şi cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Marele, puternicul, masculinul Tander era hotărât să depăşească dificultăţile cusutului şi blestemat să fie cel care îl sâcâie cu

întrebări în timpul frământării sale. Tander Ellis va termina curcubeul.

— Şi pe urmă, şopti ea, el poate să-şi pună dorinţa. Şi o va face, ştia că o va face, pentru că Tander era omul care trăia atât prezentul cât şi viitorul.

Dar ea însăşi? Ea era prizoniera trecutului, închisă între zidurile înalte pe care le ridicase în jurul inimii. Culorile strălucitoare ale curcubeului nu puteau pătrunde până la ascunzătoarea ei mohorâtă şi sumbră. Nici chiar un bărbat cu forţa şi fermitatea lui Tander nu putea să răzbată dincolo de zidurile de apărare, dacă ea nu i-ar fi dat voie. Din nou ochii i se umplură de lacrimi. Cu mâini tremurânde luă trusa de cusut de pe suport şi o strânse cu putere la piept.

Puţin după ora şase seara, în timp ce se ducea cu maşina spre vila lui Amnity.

Tander ajunse cu mare surprindere la o concluzie foarte stânjenitoare: nu înţelegea femeile. Sau, mai exact, n-o înţelegea pe Amnity.

După ce meditase îndelung, trăsese concluzia că întâmpinarea caldă şi aproape prea dulce pe care i-o făcuse la restaurant, în dimineaţa aceea, fusese de fapt, o încercare de a-l lovi, de a-l scoate probabil de pe scena pe care se juca viaţa ei.

Făcându-i jocul, îi dăduse peste cap tot planul, iar ea răspunsese cu toată fiinţa la sărutul lui neaşteptat. Dar, a cugetat el în timp ce se gândea cum s-o invite la cină, ea a avut o zi

întreagă să-şi întărească fortăreaţa. N-avea de gând să ia masa cu ea în oraş doar ca să-i strice ea iarăşi tot planul. Prin urmare, a chemat-o la *Crazy Quilt* propunându-i să se întâlnească şi să ia masa la ea acasă, unde el va aduce mâncare chinezească gata preparată. Era pregătit pe deplin să-i speculeze compasiunea, să-i spună că-l ucide durerea de genunchi şi că trebuie să-l menajeze pe cât posibil.

Şi-atunci, ce se întâmplase? Când îi făcu propunerea, nici nu apucase să treacă de episodul mâncării chinezeşti, când îl anunţă că ideea lui e minunată c-or să se vadă mai târziu, şi la revedere.

Nu, îşi spuse el încă o dată, n-o înţelegea deloc pe această domnişoară, dar era al naibii de sigur că o iubea. Şi nu se înţelegea nici pe sine însuşi. Minciunile pe care i le spunea în continuu, îi stăteau ca o piatră pe inimă şi, deveneau şi mai greu de suportat ori de câte ori se gândea la ele ca la nişte obstacole în drumul spre inima şi dragostea ei. În seara aceasta, îşi făgădui el, o să-i spună tot. Trebuia să înalţe o rugăciune sau două, să spere că va accepta motivul lui pentru care a înşelat-o la început. Şi din ascunzişurile minţii sale îl pândea teama că Amnity mai avea încă un spirit de loialitate faţă de Andrew. Ştia că ea se agăţa de cea mai mică urmă de speranţă că frate-său şi-ar fi refăcut viaţa în ultimii doi ani.

Tander ştia că seara asta era mai importantă

decât poate fi spus în cuvinte. Nodul pe care-l simţea în gât îi dădea de înţeles cât de nervos era. Voia să ajungă la Amnity acasă, s-o îndoape cu mâncare chinezească, apoi să se aşeze lângă ea şi să-i spună adevărul despre misiunea lui… şi despre fratele său.

Şi atunci îi va spune că o iubeşte cu toată fiinţa lui.

— Dacă ratezi, Ellis, făcu el ameninţător spre imaginea din oglinda retrovizoare, o să te strâng de gât!

Amnity stătea şi se studia în faţa oglinzii mari din dormitor. Arăta ciudat de schimbată, hotărî ea. Pielea părea că-i luceşte şi avea în privire o căldură plăcută pe care n-o mai avusese până atunci. Îşi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă, urmărind mişcarea mlădioasă a părului negru. Chiar şi el arăta neobişnuit de lucios şi mătăsos. Caftanul în care era îmbrăcată „era foarte drăguţ; din lână moale, de un albastru-deschis, cu o garnitură de flori în culori pastelate, brodate chiar de mâna ei la poale şi la marginea mânecilor lungi, unduitoare.

Se auzi un ciocănit la uşă.

— Imediat, strigă ea şi părăsi în grabă dormitorul. Deschise uşa de la intrare şi îi zâmbi lui Tander, în timp ce inima începuse să-i bată cu repeziciune. Era îmbrăcat în reiaţi negri şi un pulover bleu, de aproape aceeaşi nuanţă cu caftanul ei.

— Bună, îl salută ea şi se trase înapoi. Intră, te rog.

Păşi şchiopătând în cameră, cu o pungă mare, albă în mână.

— Arăţi superb, remarcă el, măsurând-o cu privirea. Realmente frumoasă.

— Mulţumesc. Mâncarea asta miroase tare îmbietor. Ce-ar fi s-o aranjez pe masa din firidă, în timp ce tu o să aprinzi focul în şemineu? Mi-e foame şi sunt sigură că şi ţie ţi-e. Mă bucur că te-ai gândit la asta. N-am mai gustat mâncare chinezească de-o veşnicie. Ce vrei să bei?

— Mi-e indiferent. I se părea lui sau vorbea într-adevăr foarte repede? Probabil i se părea agitată pentru simplul fapt că el era aşa.

Îi luă punga din mână, pe urmă se întoarse şi se îndreptă spre masă. După ce scoase afara cutiuţele albe, veni înapoi, în sufragerie. Tander era aşezat în faţa căminului cu spatele la ea, care rămase pe loc, nemişcată, cu privirea absorbită de persoana lui. Când surcelele se aprinseră şi flăcările se ridicară înconjurând buştenii din cămin, ea simţi o căldură ciudată inundându-i trupul. Închise ochii ca să savureze acea căldură şi pete de culoare începură să-i joace sub pleoape.

Culorile curcubeului. Îşi închipui cum un curcubeu se arcuieşte deasupra ei, cum Tander stă la unul din capetele lui şi culorile acelea frumoase curg peste el ca o cascadă irizată. Căldura curgea prin ea îndepărtând până şi

ultimul frison de teama şi singurătate din răceala care o învăluise atâta amar de vreme.

Se simţea de parcă s-ar fi aflat la hotarul Genezei. Nu mai putea amâna hotărârea care trebuia s-o ia, hotărâre ce ar putea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Trase uşor aer în piept şi deschise ochii. Tander era tot acolo, cu privirea pierdută la foc. A lui era căldura aceea care o inunda, care îi oferea puterea de a da la o parte zidurile de apărare. Va risca totul şi toate pentru el, fiindcă nu avea de ales.

Îl iubea. Şi acea dragoste era mai puternică decât umbrele trecutului.

El se ridică cu greutate, sprijinindu-se în baston, se întoarse cu faţa la ea şi întrebă:

— Gata? Aceasta încuviinţă din cap, de teamă că, dacă va vorbi, i-ar scăpa fără să vrea o declaraţie de dragoste. Se aşezară la masă şi îşi umplură farfuriile cu găluşti prăjite şi tăiţei cu susan alături de friptură de vită, picantă, cu sos de portocale. După ce luă prima înghiţitură, Tander se hotărî ca, în timpul mesei, să nu ducă discuţia dincolo de limitele banalului. Vor pălăvrăgi despre magazinul ei, despre vreme, despre orice le vine în minte. Dar se pare că exista o tensiune neobişnuită în atmosferă, o boare de senzualitate. Amnity arăta aşa de frumoasă şi oarecum schimbată. Nu-şi dădea seama despre ce era vorba, dar… La naiba.

Ellis, se mustră. Mănâncă o găluşcă şi spune ceva inteligent în legătură cu un film văzut recent sau o carte bună.

— Amnity, zise el, te iubesc. Doamne sfinte, nu se putea să fi spus el asta! Ea ridică brusc capul şi făcu ochii mari, uluită. Ce?!

Îi spusese că o iubeşte? Chiar în timp ce îşi tăia friptura, Tander Ellis îşi mărturisea dragostea pentru ea? Ce superb! Ce minunat!

— Ah, Tander, eu…

— Drace, o întrerupse el, scuturând din cap. N-am vrut să spun asta. Adică, am vrut, şi e adevărat ce-am spus, dar n-am vrut s-o zic decât după… Am făcut-o de oaie.

— Nu. N-ai făcut-o. Îi dărui un zâmbet cald. Tander, şi eu te iubesc. Nu am crezut că voi mărturisi asta vreodată unui bărbat, dar ţi-o spun ţie, acum. Te iubesc, Tander Ellis.

— Da? surâse uşor. Mă iubeşti?

— Da. Se ridicară în picioare, amândoi în aceeaşi clipă, cu privirile încremenite.

Bastonul lui Tander rămase uitat atârnând de spătarul scaunului. Mâncarea fierbinte cu miros ademenitor rămase uitată în farfurii. Uitară tot în afară de ei doi. Tander o luă pe Amnity în braţe şi o strânse tare, savurând atingerea trupului cu forme delicate ce se cuibărea la pieptul său.

Îl iubea, se gândi el, fără să-i vină a crede. Amnity Ames era îndrăgostită de el.

Lăsase la o parte durerea cauzată de tatăl şi

de fratele ei şi se bizuia pe el, credea în el, îl iubea. Era a lui… pe veci. Îi căută buzele şi o sărută – un sărut mistuitor în care limba lui îi pătrunse adânc în gură, nerăbdătoare să o întâlnească pe a ei.

Dorinţa arzătoare îl străbătea ca un fulger, pofta trupească i se deşteptă instantaneu, făcându-l să tânjească după locul acela tainic şi încântător al feminităţii ei. Ah, Tander o iubea – cânta parcă inima lui Amnity. Asta spusese şi ea, îl credea, avea încredere în el. Era a lui, era al ei şi viitorul era un curcubeu viu colorat, scânteietor.

— Te doresc, Amnity, şopti el cu buzele lipite de ale ei. Vreau să fac dragoste cu tine.

— Da, da, Tander, şi eu te doresc. Te iubesc aşa de mult! O sărută din nou, apoi o luă pe după umeri şi o lipi de el. Părăsiră firida şi, traversând sufrageria se îndreptară către dormitor. Deodată, Amnity se opri, iar Tander fu obligat să facă acelaşi lucru. Se uită în sus la el, întrebător.

— Nu mai şchiopătezi. Privi în urmă, la bastonul care atârna de scaun, apoi îi întâlni iarăşi ochii. Bastonul e acolo şi tu nu şchiopătezi deloc.

Doamne Dumnezeule, îşi spuse Tander, ce naiba făcea? Unde-i era capul? îşi pierduse simţul realităţii. Se lăsase furat de pasiune şi de incredibila descoperire că era iubit. Îşi concentrase toată atenţia pe ei doi şi pe noaptea de dragoste bare urma. Avusese de gând să-i spună tot adevărul – misiunea primită de la Vince,

contrabanda cu diamante a lui Andrew, tot. Încă mai avea de gând să-i spună.

Trebuia. Înainte de a face dragoste. O apucă de umeri şi, o întoarse cu faţa spre el.

— Ascultă-mă, Amnity. Te rog, fii bună şi ascultă. Plănuisem să-ţi spun absolut totul în seara asta, îţi jur, dar din clipa în care mi-ai spus că mă iubeşti, nu m-am mai putut gândi la altceva.

— Ce să-mi spui? întrebă ea cu glas tremurător. De ce nu mai şchiopătezi, Tander?

— Pentru că n-am nimic la genunchi, răspunse el, şi un muşchi îi tresări de-a lungul maxilarului. Şi n-am avut nimic niciodată.

— Ai minţit când mi-ai povestit de genunchi, de accidentul avut?

— Da, dar…

— Ai minţit? O zgâlţâi uşor.

— Nu o mai zice în felul ăsta, cu expresia unui om lovit în moalele capului. Te rog, dă-mi o şansă să-ţi explic. Amnity, cu ani în urmă, am lucrat ca agent al guvernului, peste hotare. Asta are mai puţină importanţă. Am renunţat la viaţa aceea şi mi-am ocupat timpul cu diverse investiţii… Pe urmă, un bun prieten, pe nume Vince Santini, a demisionat din poliţie şi s-a făcut detectiv particular.

Lucrează îndeaproape cu agenţi federali la unele cazuri şi m-a rugat să primesc o misiune aici.

— Eşti într-o misiune guvernamentală

secretă? Eşti agent?

— Pentru un timp. N-am nicidecum în intenţie să-mi fac iarăşi din asta o meserie căreia să-i dedic tot timpul, crede-mă.

— Şchiopătatul face parte din camuflaj, nu-i aşa? Da, sigur că da, îşi dădu ea singură răspunsul. Asta nu e minciună în adevăratul sens al cuvântului, nu? Nu, nu este. Îţi faci meseria, o meserie importantă. Nu m-ai minţit. Nu chiar. Nu-i aşa, Tander? Vai, Doamne, nu ştiu cum să numesc ce-ai făcut.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. El scoase un geamăt.

— Nu plânge. Te rog, nu mai plânge. Te-am iubit practic din prima clipă în care te-am văzut. Uram să-ţi explic tot, dar… O apropie de el şi îşi încolăci strâns braţele în jurul ei.

— Nu plânge.

— Te iubesc şi mă iubeşti, începu ea să turuie. Asta contează… dragostea noastră. Ne iubim, avem încredere unul în celălalt. Minciunile tale… Nu! N-au fost minciuni.

Au fost…

— Amnity, potoleşte-te! Opreşte-te, te rog! Ea se aruncă de gâtul lui, şi îl privi ţintă în ochi.

— Fă dragoste cu mine, Tander! Acum. Vreau să mă gândesc numai la noi, la iubirea noastră. Numai pe tine te vreau.

Nu! ţipă mintea lui. Trebuia să-i mărturisească tot. Trebuia să afle că el se afla

acolo ca să-l prindă asupra faptei pe fratele ei, că Andrew a plănuit să se folosească de ea. Trebuia să-i mărturisească faptul că venirea lui la *The Crazy Quilt* fusese calculată, că întâlnirile lor fuseseră stabilite şi regizate dinainte.

Trebuia să înlăture şi ultimele minciuni din calea sa. Ea se lipi strâns de el, cu trupul mulat pe al lui. Trecu, uşor cu vârful limbii peste buzele lui şi îşi strecură degetele prin părul des.

— Iubeşte-mă, Tander, şopti. Nu mai vorbi. Nu m-a supărat ce mi-ai spus de genunchi, cum că ai fi rănit, fiindcă înţeleg perfect. Nu mă vrei, Tander? Nu vrei să faci dragoste cu mine? începu să se mişte excitant, legănându-şi şoldurile într-un ritm lent.

— Te iubesc atât de mult!

— Amnity, eu… Vai, Dumnezeule! îşi pierdu brusc controlul şi, cu un geamăt ce păru că îi sfâşie sufletul, o luă în braţe şi o duse în dormitor.

CAPITOLUL 5

Dormitorul era un curcubeu.

Perne în culori aprinse erau răspândite pe cuvertura albă, de pe patul dublu.

Aceleaşi culori se întâlneau şi în cordoanele draperiilor şi în răţoiul, şoricelul şi ursul bizari, umpluţi cu vată care erau căţăraţi pe bancheta de diacon lipită de un perete. Mobila era albă, din împletitură de nuiele, iar mocheta verde. Veioza mică de pe noptieră arunca o lumină roşie în toată camera.

Tander o aşează pe Amnity în picioare, lângă pat, apoi o sărută îndelung. Culorile camerei-curcubeu păreau că se învârtesc în jurul lor într-un vârtej senzual, creând astfel o lume intimă, în care nu încăpeau decât ei doi.

— Eşti atât de frumoasă, spuse Tander în timp ce o dezbrăca.

— Şi tu la fel, şopti ea. Îşi scoase şi el hainele, pe urmă aruncă pe jos pernele împrăştiate pe pat; pe covorul verde, acestea semănau cu nişte flori sălbatice, viu colorate. Dădu la o parte păturile, o ridică pe Amnity şi o aşează pe cearşafurile albe şi reci. E superbă, se gândi el, şi inima începu să-i bată nebuneşte. Aceasta era Amnity şi el o iubea. Ăsta era singurul lucru care conta acum. Nimic nu va putea intra în acest loc pe care îl creaseră doar pentru ei doi.

Amnity îl privi pe Tander cu nesaţ, fără să

scape niciun detaliu al trupului său magnific, savurând tot ce vedea. Avea umeri laţi, braţe lungi şi puternice, cu muşchi încordaţi: Pieptul mare era acoperit cu păr creţ, blond, de aceeaşi nuanţă cu pielea bronzată. Picioarele viguroase erau şi ele acoperite de o brumă de păr blond, iar semnul bărbăţiei, în plină încordare, arăta cât de mult o doreşte.

Acesta era Tander, bărbatul pe care îl iubea. Bărbatul căruia i se dăruise cu care se va uni într-o singură entitate. Nimic în afară de el şi de ceea ce erau pe cale de a împărţi nu mai conta. Ridică mâinile spre el.

— Tander. Acesta se întinse lângă ea şi-i pecetlui gura cu un sărut înfocat. Cu o mână tremurândă îi acoperi unul din sâni cu căuşul palmei al cărui deget mare începu să se joace cu sfârcul. Unde acesta îşi făcu magia, urmară buzele care se înfruptară din carnea moale, savurându-i nectarul dulce.

Niciodată, reflectă el, niciodată nu-şi dorise vreo femeie cum o dorea pe Amnity.

Emoţiile ce fierbeau în el erau la fel de puternice ca şi dorinţa. Voia să râdă de bucurie – o bucurie curată, să plângă copleşit de frumuseţea iubirii care-i umplea inima şi sufletul. Tânjea şi ardea de dorinţa de a-şi uni trupul cu al ei, de a găsi plăcerea şi extazul. Cu respiraţia îngreunată se mută la celălalt sân, spălându-l, sorbindu-l, gustându-l. Mâna îi luneca pe trup în jos, peste

pielea proaspătă apântecului plat, spre cuibul de bucle negre – apogeul coapselor, îi legăna feminitatea cuătând cu degetele şi găsind ceea ce căuta.

Amnity torcea de plăcere cu ochii închişi, în timp ce gusta fiecare senzaţie minunată ce îi străbătea corpul. Cu o mână îi mângâie pieptul, trecându-şi degetele prin părul umed, pe urmă mâna îi alunecă spre spate, unde simţi cum îi joacă sub palmă muşchii încordaţi. Ardea, se gândi ca prin ceaţă, şi arşiţa dinăuntrul ei aprindea o durere dulce, care nu semăna cu nimic din ce cunoscuse ea până atunci. Flăcările păreau că se răsucesc şi pulsează; îşi trânti agitată capul pe pernă. Dorea. Avea nevoie. Trebuia să aibă.

— Tander, ţipă, agăţându-se de el. Te vreau.

— Simt cât de mult mă doreşti, Amnity, te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc, Tander. Vino la mine, te rog.

Se aşeză deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea în coate în timp ce-şi plimba degetele prin părul ei mătăsos, o sărută, şi pe când limba se strecură în gura femeii, bărbăţia intră în trupul ei plin de dorinţă. Amnity gemu de plăcere când Tander o pătrunse cu tot ce reprezenta virilitatea lui. Începu să se mişte într-un ritm lent, cu care ea îşi potrivea mişcările trupului, ţinând pasul cu tempoul lui din ce în ce mai rapid. Erau o singură entitate ce zbura deasupra realităţii, atingând

curcubeul ce plutea în aer chiar lângă ei. Amnity se agăţă de umerii lui Tander în timp ce acesta tuna înăuntrul ei, înălţând-o iar şi iar… Valuri de căldură se uneau undeva jos în trupul ei, câştigând forţă, trăgându-l, făcându-l să pătrundă şi mai adânc în ea. Îşi ridică şoldurile pentru a-i întâlni bătaia cadenţată, apoi…

— Tander. Fu aruncată în vârtejul de culori al curcubeului. Tander mai împinse o dată, pentru ultima oară, adânc, atât de adânc, apoi gemu de plăcere căci ajunsese la eliberare, şi astfel se uni cu Amnity în extaz. O dată epuizat, se prăbuşi peste ea, îşi îngropă faţa în părul acesteia şi-i inhală parfumul. Ea îl strânse în braţe de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Se lăsară duşi de curentul satisfacţiei depline. Într-un târziu, cu ultima picătură de energie ce-i mai rămăsese, Tander se ridică de pe ea, trase păturile pe ei, iar ea i se cuibări la piept.

— Te iubesc, murmură el. N-am mai trăit niciodată clipe atât de frumoase ca cele pe care le-am petrecut adineauri. Cuvintele astea nu exprimă tot ce simt, dar altele nu ştiu. Eşti a mea, Amnity şi sunt al tău. Pe veci.

— Ah, Tander, te iubesc într-adevăr foarte mult. Dragostea pe care am făcut-o a fost… nici eu nu am cuvinte care ar putea-o descrie, dar amândoi ştim cât de minunat a fost. N-am crezut că pot fi atât de fericită…

— Viitorul ne aparţine, ţie şi mie. Orice am

avea de înfruntat, orice s-ar întâmpla, vom rămâne împreună.

— Îhî, aprobă ea şi căscă.

— Dormi, iubirea mea. O sărută pe frunte şi chicoti.

— Şi când o să ne trezim, o să mâncăm specialităţi chinezeşti.

— Perfect, şopti ea şi cedă în faţa somnolenţei care o cuprinse.

Tander se trezi cu o tresărire, şi pentru o clipă nu-şi dădu seama cu certitudine unde se afla. Câteva momente mai târziu, Tander închise şi el ochii şi adormi.

Clipi ca să alunge ceaţa somnului adânc, fără vise apoi se uită rapid în jur. Era ora două dimineaţa, şi patul era gol. Simţi mirosul înţepător de lemn ars şi văzu o rază slabă de lumină dincolo de uşa deschisă a dormitorului. Amnity era trează şi reaprinsese focul în cămin. De ce? De ce nu mai dormea încă ghemuită lângă el?

Dădu păturile la o parte şi se dădu jos din pat.

Îşi găsi relaţii pe jos, îi trase pe el şi plecă în căutarea lui Amnity.

O găsi aşezată în balansoar, lângă şemineu, înfăşurată în şalul multicolor. Din el se vedea ieşind pe jos o cămaşă albă de bumbac cu borduri late de dantelă fină la poale, manşete, şi la gât. Singura lumină era răspândită de foc, care arunca un halou plăcut în jurul ei, lăsând în întuneric

restul camerei.

Pielea ei era ca satinul, cugetă el, şi la fel de mătăsoasă la atingere ca acesta. Părul îi strălucea la lumina flăcărilor ca abanosul lustruit şi putea să-şi aducă aminte cu uşurinţă cât de moale şi bogat era şi ce aromă dulce răspândea. Doamne, cât e de frumoasă! Şi o iubea. Dar de ce oare stătea acolo în toiul nopţii uitându-se la foc cu privirea pierdută?

— Amnity? o strigă încet. Aceasta nu se opri din legănatul regulat şi nici nu păru surprinsă că îi aude vocea. Era ca şi când l-ar fi aşteptat.

Intră în cercul de lumină şi se opri în partea cealaltă a căminului.

— Amnity?

— Da? răspunse calm, fără să-şi ia ochii de la jocul flăcărilor.

— Ce faci aici? N-ai putut să dormi?

— Am dormit puţin, dar pe urmă m-am trezit şi am venit aici.

— De ce? Ce s-a întâmplat? îşi mută lent privirea de la foc la el. Acesta simţi un nod în gât când îi văzu lacrimile ce-i luceau în ochi.

— Hei, zise el. Se apropie şi îngenunche în faţa ei. Mâinile împreunate i se odihneau în poală, iar el le acoperi cu palma, oprind în acelaşi timp mişcarea balansoarului.

— Vorbeşte-mi, Amnity. Se vede că eşti supărată, dar împreună putem rezolva problema. Ne iubim, ai uitat? Nu mai eşti singură. Spune-mi

la ce te gândeşti.

Of, Dumnezeule mare, gândi Amnity. Tander era atât de magnific la lumina focului ce cădea pe el. Pielea lui era ca arama şlefuită iar pieptul gol o îmbia să se cuibărească acolo. Părul des şi superb părea mai mult blond decât şaten în lumina flăcărilor. Îi simţea căldura, puterea, şi blândeţea mâinilor şi-şi aminti exaltarea acestora când mângâiase fiecare centimetru al trupului ei.

Vai cum îl mai iubea! îşi distrusese zidurile de apărare şi îl lăsase să-i cucerească inima. Avusese încredere în el şi-l iubea cu o intensitate şi o adâncime de care n-ar fi crezut că e capabilă. Dar totul era o greşeală.

— Amnity, o rugă iarăşi. Haide. Vorbeşte cu mine. Te rog!

Răsufla întretăiat şi clipi ca să-şi risipească lacrimile.

— Eu… retrăiam tot ce s-a întâmplat, tot ce-am făcut. M-ai minţit Tander, şi n-am putut suporta asta, n-am ştiut cum s-o iau. Aşa că n-am luat-o în niciun fel, am refuzat să mai ascult vreun cuvânt din tot ce-mi spuneai. Înghiţi un suspin care-i tăia respiraţia. Mi-am scos din minte totul, în afară de dorinţa de a face dragoste cu tine. Dar acum… acum, trebuie să înfrunt tot. O strânse de mână.

— Ţi-am zis de ce nu ţi-am spus adevărul despre genunchi. Sunt într-o misiune, Amnity. Am avut de gând să-ţi spun ce fac aici, de ce am venit

la *Crazy Quilt*, motivul pentru care am căutat o cale de a te întâlni.

— Ce? şopti şi se holbă la el. Scutură din cap, pe urmă îi eliberă mâna şi se ridică în picioare.

— Am stricat tot. Uite ce e, mă laşi să încep cu începutul? E bine?

— Ai venit la *Crazy Quilt* cu scopul de a mă întâlni pe mine? Minciunile cu accidentul, cu recomandarea doctorului de a te apuca de cusut, toate au fost născocite pentru ca să fii în preajma mea? Doamne sfinte, de ce?

— O să-ţi explic totul imediat.

— Stăteam aici, Tander, atât de îndurerată, căci mi-am dat seama ce-am făcut.

Pretinzi că m-ai iubit de la început, practic din momentul în care ne-am întâlnit pentru prima oară, dar ai continuat să trăieşti în minciună, şchiopătând încoace şi încolo cu bastonul tău extravagant, lucrând la curcubeul pe pânză. Te-am forţat să spui adevărul despre genunchi.

— Nu e adevărat, se apără el, cu un ton puţin ridicat. Am venit în seara asta aici cu intenţia clară de a-ţi spune tot.

— A, chiar aşa?! Se ghemui mai tare în şal. Dar oare când ai plănuit să faci asta? Eram în drum spre dormitor când am realizat că nu-ţi foloseai bastonul. Sau poate că mărturisirea minciunilor este, ceea ce numeşti o conversaţie romantică în pat?

— La dracu’, întorci totul pe dos. Am pierdut,

e bine? Mi-ai spus că mă iubeşti şi nu m-am gândit la faptul că ne iubim, că urma să petrecem o noapte frumoasă de dragoste ca o pecete a legăturii noastre. Am încercat să-ţi spun cum stau lucrurile, dar…

— Da, ştiu, n-am vrut să te ascult. Dar, Doamne Dumnezeule, m-am gândit că singurul lucru de care fugeam era faptul că ai minţit în legătură cu genunchiul, cu motivul pentru care ai venit în Virginia. Dragostea, Tander, înseamnă adevăr. Nu ştiu cum să tratez minciunile, deci m-am prefăcut că nu există. Te-am forţat practic să mă ai, te-am rugat să faci dragoste cu mine. Apoi, când am venit aici să reflectez, mi-am dat seama că am greşit. Dragostea şi minciuna nu se amestecă.

Minciunile sunt prea grele, sfărâmă iubirea.

— Amnity…

— Nu, îl întrerupse ea, scuturând din cap. Nu ai ce spune ca să poţi schimba ceva din ceea ce s-a întâmplat. M-ai înşelat şi probabil ai fi continuat s-o faci dacă nu te-aş fi pus faţă-n faţă cu faptul că nu m-ai foloseai bastonul. Şi acum? Doamne, acum îmi zici că mai sunt multe de spus? Zici că sunt implicată în această misiune a ta? Cât de departe mergi din simţul datoriei, Tander? A mă face să cred în tine, să te iubesc şi să fac dragoste cu tine, au făcut parte din acelaşi program?

— La naiba, Amnity, nu. Cum dracu’ poţi să crezi asta?

Ea se ridică în picioare, strângând şalul în jurul său, şi lacrimile îi curgeau pe obrajii palizi.

— Cum să nu mă gândesc la asta? strigă ea. Unde se termină decepţia şi începe adevărul? Sau, există vreun adevăr aici? Dă-mi voie să-ţi spun o povestioară despre adevăr şi înşelăciune, Tander. Despre trădare. Ţi-am zis că tatăl meu călătorea foarte mult. Era comis-voiajor de programe pe computer – aşa spunea el – care trebuia să bată ţara în lung şi-n lat să arate produsele directorilor de corporaţii. Andrew şi cu mine eram lăsaţi în grija menajerelor după ce a murit mama noastră. Eram foarte apropiaţi. Era prietenul meu. A, da, domnule Ellis, ştiu totul despre minciuni şi adevăr. O înşfacă de umeri, abia abţinându-se să nu o zgâlţâie.

— Şi, eu, Amnity. Te iubesc. Ăsta e adevărul. Cuvintele astea nu le-am mai spus niciodată altei femei. Te iubesc. Este şi adevăr şi încredere în cuvintele astea. Nu crezi în mine destul pentru a crede în dragostea mea pentru tine. Nu vrei să mă asculţi: lasă-mă să-ţi explic misiunea pe care o am. Da, te-am minţit în privinţa genunchiului, şi a faptului că mi s-a spus să mă relaxez cosând. Dar dragostea mea e reală, sinceră. Ea se răsuci şi ieşi din strânsoarea lui, apoi se strecură în spatele balansoarului.

— De unde aş putea să ştiu că e adevărat? Totul se învălmăşeşte într-un labirint de minciuni. Spune-mi, Tander, de ce m-ai căutat? Ce vrei de la

mine? Cum aş putea să am de-a face cu o misiune guvernamentală secretă?

— Încerc să te protejez, ce dracu'! Din momentul în care am ştiut că eşti nevinovată, nu m-am putut gândi decât să te ţin departe de tot ce e rău.

— Din momentul în care ai ştiut că sunt nevinovată? Dar de ce am fost suspectă?

— De o schemă de introducere în ţară prin contrabandă a unor diamante furate, folosind magazinul ca acoperire.

— Ce? Ai crezut că eu… Fără să-şi creadă urechilor, se uita cu ochii mari la el, cu mâinile încleştate pe spătarul balansoarului.

— A, da, se leagă ceva, continuă ea după un moment. Eu manevrez diamante furate.

Tu minţi în privinţa accidentului de la genunchi şi iată-te la *Crazy Quilt*, la fel de uşor pe cât îţi convine. Nici ca să ajungi în patul meu, n-ai depus prea mult efort, nu? Adică, Doamne, eu te-am târât efectiv până acolo. Dar ghici ce s-a întâmplat, domnule atotputernic, agent guvernamental? Ţi-ai pierdut vremea şi să zicem – energia, fiindcă nu ştiu nimic despre diamantele furate. Te-ai ales cu o tăvăleală în fân din toată chestia asta, Tander, dar mă îndoiesc că şeful tău va fi impresionat. N-am diamantele tale. Tander se uită la ea îndelung şi când vorbi, vocea îi sună rece, golită de orice emoţie.

— Nu crezi o iotă din ce-ţi spun, nu-i aşa?

Faptul că ţi-am declarat dragostea nu înseamnă nimic pentru tine. Ce am împărţit în patul acela nu înseamnă nimic. Ştiu că eşti nevinovată. Ştiu că te iubesc cu toată fiinţa mea. Încerc să te protejez împotriva răului pe care fratele tău ţi-l poate face. Andrew foloseşte cuvertura matlasată pe care o aştepţi din Grecia, pentru a introduce diamantele în ţară.

— Nu, şopti ea. Nu, Andrew n-ar…

— Ba da, ar face aşa ceva, spuse Tander dintr-odată epuizat. Şi tu o ştii. Te agăţi de gândul privitor la el pentru că ţi-ai pierdut speranţa şi încrederea în mine.

Dragostea noastră ar trebui să fie mai puternică, Amnity. Dragostea ta pentru mine ar trebui să fie mai puternică. Îmi dau seama că ai fost minţită în trecut de tatăl tău şi de Andrew, dar a trecut, acum e vorba de mine. Mă bagi în aceeaşi oală cu ei fără să-mi dai nicio şansă. Lucrul ăsta e destul de groaznic, dar, Amnity, în numele lui Dumnezeu, nu începe să crezi că Andrew s-a transformat deodată într-un băiat de zahăr.

— Opreşte-te, strigă ea, şi noi lacrimi îi umplură ochii.

— N-ai auzit nici un singur cuvânt din tot ce ţi-am spus. Nu auzi adevărul când ţi-l spune cineva. Laşi umbrele trecutului să câştige, să distrugă tot ce avem. Iubirea noastră, viitorul nostru, tot, şi nu ştiu cum să fac ca asta să nu se

întâmple.

Trase aer adânc în piept, uitându-se în sus la tavan.

— Te iubesc, spuse cu voce răguşită. Eşti împlinirea fiecărei dorinţe pe care mi-aş fi pus-o sub un milion de curcubeie. Îşi îndreptă privirea spre foc, luptându-se să-şi recâştige controlul emoţiilor. În final, îşi întoarse din nou ochii spre Amnity.

— Te las singură deocamdată, dar am de gând să duc la bun sfârşit misiunea. Îţi voi supraveghea magazinul şi când o să sosească coletul, o să iau legătura cu tine să-ţi spun care e următorul pas. Se îndreptă către dormitor, apoi se opri şi se întoarse iar cu faţa la ea.

— Uită-te la şalul în care te-ai înfăşurat, Amnity. Are culorile curcubeului, dar cred că nici măcar nu realizezi asta mai mult decât recunoşti dragostea şi adevărul când tu eşti cea care le primeşte. Ştii, am fi putut avea totul. Puteam să ne punem dorinţe împreună la apariţia curcubeielor, pentru tot restul vieţii noastre.

Dădu din cap şi se duse în dormitor. Amnity îşi apăsă buzele cu mâna pentru a înăbuşi un suspin. Tulburarea şi suferinţa se strângeau înăuntrul ei ca un pumn de gheaţă. Imaginile lui Tander şi Andrew îi dansau în faţa ochilor, suprapunându-se şi împletindu-se. Sufletul îi era îngheţat de nefericire, teamă şi singurătate, cum nu mai cunoscuse vreodată. Lumea i se năruia,

nelăsându-i altceva decât durere.

Voia ca Tander să fie real, sincer, exact aşa cum, şi-l imaginase ea. Îl iubea aşa de mult. De ce o minţise? De ce îi zădărnicise dorinţele curcubeului? Of Tander, de ce?

Acesta se întoarse în sufragerie gata îmbrăcat şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Se opri cu mâna pe clanţă.

— O să fac tot posibilul ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească, spuse încet, dar am într-adevăr de gând să duc la bun sfârşit povestea cu diamantele. Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi. N-am avut niciodată intenţia asta. Dar şi tu m-ai rănit, Amnity. Credeam că avem tot ce ne-am dorit: o dragoste care să dureze o veşnicie. Dacă ai putea să mă iubeşti la fel de mult pe cât ţin eu la tine, să ai încredere în mine, noi… Mă rog, nu poţi, nu-i aşa? Deschise uşa. O să-ţi spun adio peste câteva zile, dar tu vei fi întotdeauna viaţa mea. Cam aşa stau lucrurile.

Noapte bună… iubirea mea. Părăsi vila şi închise uşa în urma lui.

— Tander? şopti ea. Doamne, Tander, te iubesc aşa de mult. Traversă camera, împleticindu-se, ca să-şi caute alinarea în pat, iar lacrimile îi înceţoşau vederea.

Şalul colorat precum curcubeul zăcea uitat pe podea, lângă cămin.

CAPITOLUL 6

În zilele care au urmat, Amnity s-a simţit de parcă ar fi trăit într-o pâclă cenuşie, de tristeţe. A avut tot timpul sentimentul ciudat că s-a detaşat de propria persoană şi că se uita la o Amnity surâzătoare care îşi îndeplineşte cu eficienţă obligaţiile legate de magazin, la fel ca şi până atunci. Dar femeia din Amnity era prinsă într-un păienjeniş de confuzie şi suferinţă, ceea ce o făcea să se trezească în toiul nopţii şi să-şi vadă perna udă de lacrimi. Un gol rece o chinuia, un gol pe care numai Tander îl putea umple. Îl iubea, îl ura. Era cel care îi dăduse cea mai mare bucurie a vieţii şi, în acelaşi timp, bărbatul care îi frânsese inima.

Ca să-i mărească şi mai mult tulburarea, trebuia să îndure ecoul acuzaţiei lui Tander cum că ea l-ar fi trădat, iubindu-l şi crezând în el mai puţin decât el în ea.

Îl făcuse să sufere, spusese el cu o vizibilă durere în glas. Distrusese viitorul lor, dărâmase tot ce ar fi putut să aibă împreună. Avea să iasă curând de pe scena vieţii ei; dar ea avea să fie întotdeauna viaţa lui. „*Noapte bună, iubirea mea*!”

Şi dacă asta nu-i era de ajuns, mai era şi Andrew. Unde fusese în ultimii doi ani? Se tot întreba. Se întrebase, începuse să ducă o viaţă cinstită? Sau era în continuare fiul lui taică-său, şi se pregătea să o înşele iar, aşa cum susţinea

Tander? Tulburare. Suferinţă.

Luni dimineaţa, Amnity îşi studia imaginea reflectată în oglinda de la baie, şi se încruntă când văzu cearcănele vineţii de sub ochi, datorate oboselii.

— Revino-ţi, Amnity! îşi spuse în oglindă.

O mare parte din chinul ei, realiză ea, se năştea din întrebări fără răspuns şi îndoieli copleşitoare. Dacă avea să-şi recapete vreodată siguranţa în viaţă, n-avea să reuşească decât dacă afla acele răspunsuri.

Părăsi vila şi se străduí să meargă cu capul sus şi cu paşi siguri. În definitiv, ea era Amnity Ames, proprietara de la *Crazy Quilt*, îşi spuse. Era femeie, nu copil. Va supravieţui, va înfrunta viitorul cu demnitate şi distincţie, chiar dacă acesta nu-i oferea curcubeie. Chiar dacă acest curcubeu va fi plin doar de amintirea dulce-amărui a lui Tander.

Luni, dis-de-dimineaţă, Tander parcă maşina într-un loc de unde putea să observe cu uşurinţă, fără să fie văzut, tot ce intra şi ieşea din magazin. La puţin timp după ce părăsise casa lui Amnity, în noaptea aceea îngrozitoare, îşi scoase din minte tot ce se întâmplase şi refuză să se gândească la altceva decât la coletul ce trebuia să sosească din Grecia. A gândi înseamnă a simţi. A simţi presupunea a îndura cea mai mare tortură din viaţa lui. Iubise şi pierduse. Şi cel care a zis că e mai bine decât să nu ştii ce-i iubirea, ar trebui

spânzurat de limbă.

Încremeni când o văzu pe Amnity intrând. Erau la mai puţin de o sută de metri distanţă unul de celălalt şi totuşi, în realitate, îi despărţea o distanţă prea mare pentru a fi parcursă. Tot ce fusese pentru puţin timp între ei, se terminase.

Orele treceau, Tander citi ziarul, cercetă un raport al capitalului, se hotărî să facă noi investiţii şi încercă să nu se gândească la Amnity.

La prânz mâncă cele trei sandvişuri pe care le luase cu el de pe iaht şi bău o cafea tare din termos. Şi aşteptă în continuare.

Puţin înainte de ora cinci, se îndreptă în scaun, cu fiecare muşchi încordat şi cu atenţia concentrată la maxim. În faţa magazinului se oprise un camion maro, care avea scris cu alb pe lateral numele unei companii de transport. Adrenalina începu să-şi facă simţită prezenţa în corpul lui Tander, în timp ce urmărea cu privirea cum un şofer în uniformă deschise uşa culisantă dintr-o parte a camionului, îşi consultă agenda şi se întinse să ia marfa dinăuntru.

— Trei cutii, băiete, îl îndemnă Tander în şoaptă. Una din Irlanda, una din Spania şi „musafirul nepoftit” din Grecia. Hai, scoate-le! Şi şoferul camionului păru că-l asculta. Îşi îndreptă spatele şi porni către uşa din faţă a magazinului, cu agenda la subraţ, clătinând în mers greutatea ce-o purta în braţe: o cutie mare, pătrată, deasupra ei una lungă şi plată şi în vârf un

pacheţel mic, turtit. Am unu-zero, cum ar fi spus Vince – se felicită Tander în gând. Cuvertura din Grecia era evident, în cutia mare de la fund. Pânza irlandeză ar trebui să fie în pachetul plat, iar firele de mătase din Spania în cutiuţa din vârf. Asta era. Îl străbătu un fior şi simţi în piept nişte palpitaţii dureroase.

— Ah, pe toţi dracii, Tander înjură el, deschizând portiera, bagă maşina în viteză.

Camionul trecu în viteză în timp ce el, sprijinit în bastonul de lemn se îndreptă şchiopătând spre *Crazy Quilt*. Amnity se uita ţintă la cele trei cutii aşezate frumos unele peste altele pe tejghea. Avea impresia ridicolă că, dacă s-ar concentra destul de mult va face pachetele să dispară. Era sigură că Tander e pe undeva pe afară şi că ştia deja, în acel moment, că sosise marfa… Era…

Se auzi clinchetul clopoţelului de la uşă. Venise. Amnity simţi că-i tremură genunchii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul iar în cap îi răsuna în continuare aceleaşi cuvinte: Te iubesc Tander. Te iubesc, Tander. Când acesta porni spre ea, o trecu o transpiraţie rece. Furia luă locul declaraţiei de dragoste de adineauri.

Tander şchiopăta. Se folosea de nenorocitul ăla de baston pentru a-şi păstra camuflajul în faţa tuturor. Chiar şi în faţa ei. Tander Ellis era el însuşi o minciună, o minciună vie. Ea ridică capul şi vorbi cu răceală.

— Tander. Te aşteptam. Iar el tânjea de dorul ei, se gândi Tander.

— Am venit, replică el la fel de rece. Ochii îi luciră la vederea cutiilor.

— Excelent! Au sosit premiile.

— Inteligent, domnule Ellis. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze strâns cu mâinile lui puternice, s-o sărute şi să-i alunge tristeţea, s-o umple cu căldura dragostei sale.

Cu toate acestea continuă:

— Presupun că o să-mi daţi ceva ordine pe care vă aşteptaţi ca eu să le execut. Ezită. Puteţi să vorbiţi fără nicio reţinere. În clipa asta nu mai e nimeni altcineva în magazin.

— Eşti un cetăţean ca oricare altul, răspunse calm. Nu pot decât să-ţi cer să cooperezi în favoarea guvernului ţării tale. Nu ne aflăm într-un stat comunist.

Dacă nu vrei să-mi dai voie să supraveghez *Crazy Quilt* din interior, voi fi nevoit să-mi fac alte planuri. Depinde numai de tine.

— Dar, dar îmi ceri să te ajut să… Ce vreau să spun este că… Vocea i se stinse.

— Să mă ajuţi să pun mâna pe fratele tău, o completă el cu ton aspru. Ştii că o să vină, nu? Te aştepţi să apară aici, la fel cum mă aştept şi eu. Îşi aruncă ochii la pachete, pe urmă zise, întâlnindu-i din nou privirea.

— Şi ştii exact de ce vine. În cutia mare e cuvertura din Grecia, în care se află diamantele

furate. Andrew Ames va sosi exact la timp ca să le ia. Aşa e, Amnity?

— Nu. Nu, n-am spus niciodată asta.

— Dar ştiai că e adevărat.

— Nu.

— Pentru Dumnezeu, Amnity. Dădu din cap. Las-o baltă. Oricum nu asculţi ce am de spus. E-n regulă. În concluzie, îmi dai sau nu voie să stau în magazin după ce închizi diseară?

— Nu închid. Mă rog, închid, dar în seara asta încep cursurile de lucru manual, de la şapte la nouă. În spate e o cameră mare unde ţin lecţiile.

— Bun, o să particip la curs. Şi după? Se uită lung la el.

— Bine, Tander, rosti rar. Poţi să rămâi aici după ce se termină cursul.

— Perfect.

— Cu condiţia să rămân şi eu. El făcu ochii mici şi răspunse:

— În niciun caz. Andrew Ames e periculos şi se presupune că e înarmat. În California s-au scos trei mandate de arestare, capitale, împotriva lui. Diamantele sunt glazura de pe un tort foarte încărcat, dar nu şi foarte bun la gust, preparat de el însuşi. N-o să fie prea încântat când o să se vadă prins cu mâţa-n sac. N-am să te las să te expui unui asemenea risc.

— Nu mă laşi… Să te ia dracu', Ellis. Ocoli tejgheaua şi se aşează chiar în faţa lui.

Dacă eu vreau să rămân în magazinul meu

după ora nouă, atunci exact asta o să fac, măi băiete. După cum ai spus, nu suntem într-un stat comunist ci într-o ţară liberă. Dacă vreau să stau aici, atunci pe legea mea că aia o să fac. Asta e de fapt exact ce am de gând să fac.

— La naiba, Amnity.

— Taci din gură, Ellis, i-o tăie ea punându-şi mâinile în şolduri. Fii bun şi taci!

Tander deschise gura, clipi, apoi o închise la loc. O, Doamne, îşi spuse, era fantastică. O Amnity Ames înfuriată era o femeie incredibil de frumoasă; roşie în obraji, cu ochii limpezi şi strălucitori. Furia făcea să-i tresalte cu repeziciune pieptul. Ce dulci şi rotunzi erau sânii ăia în mâinile lui, sub atingerea buzelor sale, presaţi de pieptul lui gol, atunci când făcuseră dragoste. Un zâmbet visător îi înflori pe faţă.

— Cum îndrăzneşti să râzi de mine, Tander Ellis? îl apostrofă ea, trezindu-l din reveria aceea erotică.

— Nu râd, se grăbi el să răspundă. Nu râdeam. N-aş face aşa ceva.

— Ascultă aici, începu ea.

— Ascultă aici? repetă Tander şi începu să râdă. O, Doamne, cât îmi place! Eşti de-a dreptul încântătoare când îţi dai drumul la gură!

— Eşti cel mai groaznic, cel mai enervant om din câţi cunosc eu!

Şi îl iubea aşa de tare, dar era tulburată şi obosită şi la un pas de a izbucni în lacrimi. Nu. Nu

o să plângă. Indiferent de ce făcea sau zicea Tander, ea n-o să plângă.

— Ascultă. Închid magazinul la şase şi mă duc să-mi iau un sandviş, pe urmă mă întorc la timp să-mi întâmpin cursanţii. Tu poţi să stai, să pleci, sau să-ţi iei zborul.

Mă doare-n cot de ce-ai să faci. Numai să nu te uiţi la mine, sau să-mi vorbeşti, sau… O sărută. Dădu drumul bastonului o apucă de umeri, o trase spre el şi-i strivi buzele de ale lui. Nu avusese de gând s-o sărute, pur şi simplu, se trezi deodată că asta făcea. Era atât de frumoasă cum stătea acolo şi îi tot explica cum trebuie să se comporte, încât n-a putut rezista. Şi urmă un sărut ca focul.

Pasiune, mânie, tulburare, singurătate şi dragoste se amestecară, izbucnind în flăcări de dorinţă care ameninţau să-i mistuie. Un sărut sălbatic, înfometat, ce creştea în intensitate cu fiecare bătaie din ritmul pătimaş, nebunesc al inimilor.

Un sărut ca o rugăminte lansată de două minţi, de două suflete chinuite, pentru ca lumea să dispară şi să le lase să trăiască doar, şi să se iubească. Dar greutatea lumii era prea mare. Făcuse praf curcubeul strălucitor ce îi aştepta în negura patimii. Acesta dispăruse, iar sărutul nu era decât o greşeală tristă şi chinuitoare.

Tander ridică capul şi slăbi strânsoarea în care îi prinsese umerii.

— Îmi pare rău, zise el răguşit. Nu trebuia să

fac asta. Eu… la naiba, Amnity, te iubesc, şi urăsc toată încurcătura asta în care ne aflăm. E ca într-un film prost.

Cu mâini nesigure îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Dar nu suntem într-un film, spuse ea cu glas tremurător. Totul e foarte real şi extrem de dureros. Te iubesc, Tander, însă nu-mi placi. Urăsc minciuna şi înşelătoria, şi ura asta înlătură din ce în ce mai mult dragostea. Sunt aşa de răscolită, de… Scutură din cap.

— Lasă-mă în pace, Tander! Te rog, fii bun şi lasă-mă în pace! Cu mulţi ani în urmă.

Tander fusese atacat prin surprindere pe o alee întortocheată într-un oraş uitat de lume din Orientul Mijlociu. Era în misiune împreună cu Vince şi, în urma unei gafe, s-a aflat de întâlnirea lui cu un agent dublu, iar informaţia a ajuns la urechile cui nu trebuia. Şi astfel s-a ales praful de tot. Agentul dublu a fost omorât, iar pe el l-au spintecat cu cuţitul în dreptul coastelor şi l-au lăsat acolo crezându-l mort.

Zăcea pe jos, în agonie îşi aminti el – simţind cum viaţa i se scurge din trup odată cu fiecare picătură de sânge. Neputincios, incapabil să se mişte, era la mila sorţii, pe care n-o putea nici schimba, nici controla. Aproape că-şi pierduse orice speranţă când a sosit Vince, ca un înger salvator, şi l-a cărat într-un loc sigur.

Cu timpul, amintirea durerii provocate de

cuţitul înfipt în carne s-a mai şters, dar nu a dispărut niciodată. Şi totuşi, asta nu era nimic pe lângă durerea pe care o simţea chiar în acel moment – se gândi Tander – cu ochii pironiţi pe faţa scăldată în lacrimi a lui Amnity. Nici acum n-avea nicio putere-cum nu avusese nici atunci să schimbe cursul evenimentelor. Nu avea niciun fel de control al întâmplărilor, lăsându-l iarăşi lipsit de vlagă şi de apărare; o durere de o intensitate şi o profunzime cum nu mai pomenise până atunci.

— Bine, zise el cu emoţie în glas. O să te las în pace, Amnity. N-o să te ating, sau… O să mă feresc din drumul tău cât pot de mult până se termină toată trăsnaia asta.

Ridică bastonul căzut pe jos.

— Iartă-mă, Amnity. Se duse la tejghea şi examina fiecare cutie sigilată, apoi le puse una lângă alta pe masă.

— Lasă-le aşa – îi zise femeii, fără să se uite la ea. Să nu le deschizi. Ştampilele poştale se văd clar. Se observă uşor care pachet de unde vine. Şi acum, mă duc în spate.

— Să-ţi aduc un sandviş? Nu era întreagă la minte, se muştrului ea. Trăia în mijlocul unui coşmar real, în care vedea cum toate speranţele şi visele îi scapă printre degete ca firele de nisip, şi ea se găsea să-l întrebe dacă nu voia un sandviş.

— Nu mi-e foame. Du-te tu. Eu rămân aici.

— E-n regulă. Of, Dumnezeule, îl iubea. Tander…

— Eşti sigur că nu vrei nimic de mâncare? insistă ea.

— Nu, mulţumesc. Îşi luă haina în grabă, închise magazinul şi plecă.

Tander rămase câteva minute lângă tejghea, şi-şi încleşta mâna pe marginea mesei aşa de tare că i se albiră încheieturile degetelor. Într-un final, înghiţi cu greutate şi se duse în camera din spate.

— Mai avem câteva minute până la sfârşitul lecţiei, anunţă Amnity. Ţineţi minte că aveţi temă să exersaţi împunsăturile pe eşantioane de pânză şi să aduceţi cu voi săptămâna viitoare tot ce aţi lucrat. „*Săptămâna viitoare*”, îi răsună în urechi.

Şapte zile şi şapte nopţi. Unde o să fie Tander peste o săptămână? Cât de departe? Şi ce va face el? Când o să predea cursul, data viitoare, o să se uite la scaunul pe care stătea el acum şi o să-l vadă gol. El va fi plecat. Pentru totdeauna.

Îşi drese glasul şi îşi luă ochii de la Tander care se uita ţintă la ea.

— V-am arătat, continuă zâmbind către cele douăsprezece femei din sală, doar câteva din mulţimea de modele de cuverturi. Aţi văzut modelul „colibei”, „jocul chinezesc”, „drumul către Oz”, „steaua din Bethleem”, o cuvertură de nuntă, şi „turtureaua din fereastră”.

— Eu vreau să fac cuvertura din petice – zise Melissa Ferguson. Am la măsuţa de toaletă un sertar plin cu materiale şi fiecare din ele poartă o amintire aparte. Le strâng de ani de zile cu gândul

că într-o bună zi o să fac o cuvertură din ele. Ce zici, o să fiu în stare, Amnity?

Cu sau fără diamante în ea? se întrebă Tander cu indiferenţă. Cursul fusese interesant şi se vedea de la o poştă că Amnity îşi cunoştea meseria foarte bine.

Însă, Iisuse Cristoase, era o adevărată tortură să stai la zece metri de femeia iubită, şi pe care n-o poţi avea – şi să păstrezi o expresie afabilă întipărită pe faţă.

Când Amnity le arătase cuvertura de nuntă, simţise că nu mai are mult şi dă ortul popii. Ar fi vrut să sară în picioare şi să le roage pe acele femei să lucreze toate împreună, să facă una din aceea cu inele împletite şi să le-o dea lui şi lui Amnity ca dar de nuntă. Slabă speranţă!

— Da, doamnă Ferguson. O dată ce v-aţi însuşit împunsăturile, o cuvertură din petice ar fi o idee bună. Genul ăsta de cuvertură îmi place – aruncă o privire spre Tander, apoi se uită iar la Melissa Ferguson – îmi place cel mai mult. Ascunde atâtea povestiri neştiute de nimeni. Ca de exemplu cum poate cineva să strângă diamante furate. Vai, Andrew, nu, te rog, nu veni în seara asta! apoi încheie:

— Ei bine, timpul nostru a expirat. Ne vedem săptămâna viitoare. Mulţumesc că aţi venit şi noapte bună! Într-o zarvă de foşnete, sporovăială şi râsete, femeile părăsiră camera. Amnity le urmă ca să încuie uşa după ele. Tander se ridică încet,

pe urmă puse bastonul pe scaun. Pe când îşi potrivea pistolul vârât la centură, o auzi pe Amnity cum urează un ultim noapte bună şi închide uşa. O tăcere apăsătoare se aşternu în magazin. Amnity se întoarse în sala de curs dar evită să se uite direct la Tander.

— Şi acum? întrebă ea.

— Te duci acasă, veni răspunsul. Privirile li se întâlniră.

— Nu. Tander oftă.

— Nu speram să mă asculţi, dar a meritat să mai încerc o dată. N-ar trebui să fii aici, Amnity. Ridică o mână când ea deschise gura să-i dea replica.

Bine, bine, rămâi. Hai să stingem luminile astea. Lasă doar luminile de noapte aprinse în faţă, apoi o să ne instalăm cât se poate de confortabil în biroul tău. Are cea mai bună vedere spre magazin şi tejghea.

— S-a făcut. Câteva minute mai târziu, stăteau şi aşteptau pe scaune în biroul întunecat şi lămpile de veghe aruncau o lumină suficientă doar pentru a le contura umbrele.

— Vei urma instrucţiunile mele întocmai, zise Tander. Fără comentarii, faci exact aşa cum îţi spun.

— Da, să trăiţi, veni răspunsul cu răceală. Cum spuneţi, domnule.

— La dracu'! mormăi el. Timpul trecea chinuitor de încet. Tensiunea devenise parcă

materială. Amnity căscă.

— Du-te acasă! o îndemnă Tander.

— Nu. Miezul nopţii. Ora unu. Amnity oftă şi căscă iar.

— Du-te.

— Nu.

— La dracu'!

— Mersi, la fel. La ora unu şi patruzeci şi două de minute, dimineaţa, Tander încremeni în scaun.

— Ce e? întrebă Amnity în acelaşi moment, îngrijorată.

— Umblă cineva la uşa din spate, răspunse în şoaptă. Treci aici, lipită de perete, pleacă din lumină. Se ridică în picioare şi scoase arma de la centură. Niciun sunet, Amnity. Dacă e Andrew, trebuie să aştept până pune efectiv mâna pe cutia din Grecia.

— Nu ştiu dacă e Andrew cel care…

— Sst. Treci la perete. Amnity făcu întocmai; inima i-o lua la trap când auzi cum se deschide uşa din spate, apoi se închide cu un ţăcănit şi începură să-i tremure genunchii la zgomotul paşilor ce se apropia. Se simţea de parcă avea mintea fărâmiţată, fiecare fărâmă cu vocea şi teama proprie.

Tander, te rog, fii atent! Andrew, fă ca totul să fie o minciună. Să nu fii tu cel din magazin. Nu veni pentru cuvertura din Grecia. Tander, te iubesc. Te rog, ai grijă. Ai grijă, ai… Acesta din

urmă se făcu una cu peretele şi de acolo urmărea zona principală a magazinului. Un bărbat trecu prin faţa biroului, îndreptându-se spre tejghea. Se aplecă şi se uită la cele trei cutii apoi întinse mâinile. Ia-o, Ames, îl îndemnă Tander în minte. Ridică cutia din Grecia! Ridică-Victorie!

Ieşi din cameră, apăsă întrerupătorul din perete şi aprinse brusc luminile puternice. Se propti bine pe picioare şi apucă cu amândouă mâinile pistolul pregătit de tragere.

— Stai pe loc! zise cu voce groasă ameninţătoare. Pune cutia la loc, pe tejghea, încet şi cu grijă. Hai! Amnity ieşi din birou şi se aşeză în spatele lui Tander. Făcu ochii mari şi simţi cum i se întunecă vederea.

— Doamne, Andrew, şopti ea. Tu eşti. De ce Andrew? De ce?

CAPITOLUL 7

— Hei, făcu Andrew cu un zâmbet fermecător. Sunt teribil de încântat să te văd, Aimless. Amnity închise ochii, luptându-se cu lacrimile ce-o podideau la auzul poreclei pe care i-o pusese fratele ei, pe vremea când erau copii. Reuşi să se stăpânească, deschise ochii şi ridică bărbia.

— Ames, îi comandă Tander, pune cutia înapoi pe tejghea. Acum.

— Sigur, nicio problemă, răspunse acesta. Apoi chicoti: Trebuie să recunosc, Aimless, că ai pus lăbuţa pe un mascul adevărat. Aşează la loc cutia.

— M-au atras toate colantele şi timbrele multicolore de pe pachet, atâta tot. Mare chestie!

— Pune mâinile pe tejghea, spuse Tander, şi pune-te-n poziţie! Cunoşti rutina.

Depărtează picioarele! Andrew făcu ce i se spuse, zâmbind în continuare.

— Eşti niţel cam emoţionat, aşa-i? De fapt, tu cine dracu' eşti?

Tander se duse în spatele lui şi îl pipăi rapid, ca un expert, de sus până jos. Scoase arma pe care o avea pusă la curea în spate, sub pulover.

— Ai permis de armă? întrebă Tander. Andrew se îndreptă şi se uită exact în ochii lui.

— Dar tu ai? Semăna cu Amnity, observă Tander. Avea acelaşi păr negru, bogat, şi trăsături destul de asemănătoare ca să-ţi dai seama că erau

rude. Similitudinea era chiar mai evidentă decât în fotografia în care-l văzuse pentru prima oară. Arăta bine, dar avea ochii inexpresivi, glaciali, ducându-l pe Tander cu gândul la două pietre de cremene, reci ca gheaţa. Ar fi vrut să rămână singur măcar zece minute cu nesuferitul ăsta ce rânjea tot timpul. Andrew Ames era una din principalele piedici în drumul ce ducea la Amnity şi ar fi fost mai mult decât fericit să-l înlăture cu o atingere nu prea blândă.

— De ce, Andrew? întrebă Amnity, cu un tremur în glas.

— De ce, ce, scumpete? De ce-am venit să te văd? Hei, mi-a fost dor de tine, puişor. Ştii, tocmai mi-am sărbătorit ziua de naştere şi m-am pomenit că-mi fac bilanţul vieţii. Suntem o familie, Aimless. Nu ne avem decât pe noi şi mi-am dat seama că simt nevoia să te văd, să iau legătura cu tine, să-ţi spun că te iubesc. Am obosit să tot rătăcesc prin lume, Amnity. Am nevoie de tine, de stabilitatea şi de ataşamentul tău de valori.

— Vai, Andrew. Dădu din cap. Nu ştiu ce să cred.

— Încerc să revin pe drumul drept, continuă Andrew. Eşti singurul om la care pot să apelez, singura care mă poate ajuta. Îţi, aduci aminte ce frumos era când eram copii, înainte să se dea totul peste cap? Eram cei mai buni prieteni. Îţi aminteşti când…

— Tacă-ţi fleanca, Ames, îl întrerupse Tander

cu asprime. Se pare că ai uitat că vizita asta frăţească e făcută în toiul nopţii. În California s-au scos trei mandate capitale de arestare împotriva ta. De altfel vor sosi aici curând câţiva domni drăguţi de la F.B.I. care vor face arestarea ta oficială, după care o să te duc înapoi în California.

— De-asta am apărut în miezul nopţii, Aimless, argumentă Andrew. Voiam să-ţi fac o surpriză când aveai să deschizi magazinul dimineaţa. Ştiam că vor să mă aresteze pentru nişte acuzaţii născocite. Nu puteam să-mi asum riscul de a intra aici în miezul zilei. O să mă duc în California să clarific toată tâmpenia aia şi mă-ntorc cât ai zice peşte. O să luăm totul de la capăt, tu şi cu mine o să fim o familie, aşa cum trebuia.

— Ai dreptate, zise Tander sec. Ne aflăm aici numai pentru o mică reuniune înduioşătoare. Nu te interesează deloc pachetul din Grecia. Andrew se încruntă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am spus de ce am pus mâna pe cutia aia. N-am nici cea mai vagă idee despre ce-i înăuntru.

— Scuteşte-mă. Tander scoase din buzunar o cutiuţă mică de metal şi apăsă de trei ori în centrul ei, pe un buton roşu. Continuă:

— Te-avem la mână cu tot, Ames. Vei fi reţinut ca suspect pentru introducerea în ţară prin contrabandă a diamantelor furate. Cuvertura aia din Grecia va fi examinată cu atenţie în timp ce eu te voi duce înapoi în California.

— Diamante? se miră Andrew. Cuvertură din Grecia? Baţi câmpii, omule. Nu ştiu nimic de diamantele din Grecia.

— Spui adevărul, Andrew? îl întrebă Amnity. Vezi tu, nu e nicio îndoială că ai luat în mână cutia aia. Te rog, nu mă minţi, Andrew, nu de data asta. E prea important pentru mine.

— Ei, interveni Tander, nu pleca pe panta asta! Minte de îngheaţă apele. Cei de la F.B.I. vor pune cuvertura la raze X şi vor găsi pietrele, şi cu asta am încheiat povestea. Nu te lăsa înşelată de toată vorbăria asta scornită despre nevoia de a-l ajuta să revină pe drumul cel bun. E o aberaţie.

— Dar, începu ea, însă în acelaşi moment a fost întreruptă de un ciocănit la uşa din faţă.

— Eşti drăguţă să deschizi? o rugă Tander.

— Sigur că da, spuse şi se îndreptă spre uşă.

— Ei, stai! o strigă Andrew. Aceasta se opri şi se întoarse spre el. Sunt nevinovat.

Aimless. O să vezi. Nu ştiu nimic de niciun diamant, în nicio cuvertură, îţi jur.

Individul ăsta minte. Am venit doar să te văd. O să rezolv neînţelegerea asta în California şi-o să mă întorc imediat aici. Avem mult timp de recuperat.

— Uşa, Amnity, îi aminti Tander.

— Da. Se duse la intrare şi deschise celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum şi cu cravată. Aceştia îi băgară sub nas legitimaţiile şi trecură pe lângă ea.

Fără să se sinchisească să închidă uşa, Amnity îşi apăsă cu degetele tâmplele ce-i zvâcneau uitându-se la cei doi bărbaţi, care discutau în şoaptă cu Tander.

Mintea ei obosită intrase într-o stare de confuzie totală. Andrew părea sincer.

Voia ca ei doi să fie iarăşi o familie. Voia s-o ia de la capăt, să uite trecutul şi să înceapă o nouă viaţă.

Bine, dar pachetul?! o îmboldi o voce dinăuntrul ei.

Şi Tander care îi spunea să nu-l asculte pe Andrew. Primul era bărbatul pe care-l iubea, iar cel de-al doilea era fratele ei. Vai, Doamne, nu mai suporta niciun minut starea asta oribilă de zăpăceală.

— Te-ai descurcat de minune, Tander, spuse unul din agenţii federali. O să-i dăm domnişoarei un bon pentru cuvertură. Tu îl duci pe Ames înapoi în California. Vă aşteaptă un avion închiriat. Când termin acolo, trimiţi vorbă şi iahtul tău împreună cu tot echipajul vor fi în drum spre coasta Pacificului. O să-l sunăm pe Vince în clipa în care găsim pietrele. După toate astea, îl vom băga pe Ames la zdup pentru mult timp de acum încolo.

— O să băgaţi pe dracu’! replică Andrew. Aminty nu asculta la gunoiul ăsta! Sunt nevinovat. Chestia din California e o înscenare şi pot s-o dovedesc. Şi pe crucea mea dacă ştiu ceva de

diamante. Mă crezi, nu-i aşa, Amnity? Ei, sunt eu, fratele tău! Tipii ăştia nu înseamnă nimic pentru noi. E vorba doar de noi doi, puişor. Suntem o familie.

— Scoate-l de aici, Hank! se răsti Tander. Vin şi eu într-o clipă. Vreau ca unul din voi s-o însoţească pe Amnity până acasă.

— S-a făcut, Tander, percuta agentul pe nume Hank. Acesta puse o bucată de hârtie şi o carte de vizită pe masă, apoi luă cutia şi pistolul lui Andrew. Iată bonul dumneavoastră, doamnă, şi cartea de vizită a lui Vincent Santini. Dacă aveţi vreo întrebare de pus înainte de a lua iarăşi legătura cu dumneavoastră, sunaţi-l cu taxă inversă pe Vince fără nicio reţinere. O să vă înapoiem cuvertura cât putem de repede.

— Afară, Ames! spuse celălalt agent, făcându-i semn cu capul spre ieşire.

— Să mă aştepţi, Amnity, zise Andrew în drum spre uşă. O să mă întorc curând. Îţi spun adevărul, Aimless.

— Mişcă! îi ordonă agentul. Tander urmări cum cei trei oameni părăsesc magazinul şi Hank închide uşa în urma lor. Îşi vârî arma la loc, sub curea.

— Te simţi bine, Amnity?

Se uită la el şi se dădu bătută în lupta cu lacrimile.

— Nu, nu mă simt bine, răspunse, şi se cuprinse strâns cu braţele. Nu ştiu ce şi pe cine să

mai cred. Mă simt de parcă aş fi ruptă în două. Andrew e fratele meu iar tu eşti bărbatul pe care îl… Nu, numai pot să gândesc. Sunt atât de tulburată şi atât de obosită. Tander se apropie de ea şi ridică mâna să-i mângâie faţa.

— Nu, se împotrivi ea şi se dădu un pas înapoi. Nu mă atinge. Nu ştiu cum o să reacţionez, înţelegi? Pleacă, Tander! Lasă-mă singură! Te rog, fii bun şi lasă-mă singură – îl rugă încă o dată şi lăsă capul în jos.

Amnity! strigă Tander în sinea lui. Se lăsase dusă de povestea inventată de frate-său. Îl prinseseră asupra faptului, cu pachetul din Grecia, şi ea încă mai stătea la îndoială. Fir-ar să fie! Şi era nevoit s-o lase în starea asta ca să-l ducă pe Ames în California. Răbdare, Ellis, îşi spuse. Trebuia să-i dea lui Amnity timp şi spaţiu de acţiune. Agenţii federali vor găsi diamantele în cuvertură. Garantat. Îşi va da seama că fratele ei a minţit-o, aşa cum a făcut mereu. Apoi, Tander Ellis are să se întoarcă la femeia lui, viaţa lui, iubirea lui.

— Te iubesc, îi spuse încet, apoi se întoarse şi ieşi din *The Crazy Quilt*.

— Ah, Tander, şopti Amnity.

Două ore mai târziu, Amnity stătea întinsă în pat, cu privirea pierdută în întuneric.

Nu mai avea lacrimi să plângă. Şi trupul şi sufletul îi secaseră şi se simţea golită, distantă şi mai singură ca niciodată. O voce sâcâitoare

dinăuntrul ei o scoase din carapacea de tristeţe şi tulburare în care se închisese. Cu un calm aproape detaşat, începu să rememoreze în minte coşmarul a tot ce s-a întâmplat la *The Crazy Quilt*. Realiză că fusese ceva nelalocul lui, ceva ce nu sunase adevărat. Ceva care îi scăpa şi o tachina ascuns în întuneric. Ce era, oare?

Dându-se bătută deocamdată, oftă şi, în final, simţi cum o fură somnul în timp ce-şi spunea că a doua zi de dimineaţă va relua încercarea de depistare a piesei ce lipsea din joc. Ultimul ecou ce i se stinse în minte şi în suflet înainte să adoarmă au fost cuvintele lui Tander care îi fuseseră adresate – i se părea acum – cu un secol în urmă: *„Noapte bună, iubirea mea!”*

— Tander, zise Vince, n-ai un loc unde să te duci, n-ai nimic de făcut?

— Nu.

— Du-te şi răzuieşte scoicile de pe iaht.

— Nu. Şi, în plus, iahtul e încă în Virginia.

— Ai de gând să petreci şi ziua de azi tot aici, în biroul meu, cu ochii zgâiaţi pe pereţi?

— Da.

— Minunat, spuse Vince sec. Asta ar fi a patra zi petrecută în compania ta fermecătoare. Făcu o pauză, apoi continuă. Măi, eu ştiu că lucrurile nu merg prea bine între tine şi Amnity, dar nu te ajută cu nimic dacă stai aici şi aştepţi veşti despre cuvertură. Tander îşi încrucişa mâinile pe piept şi se afundă mai adânc în canapea.

— Sunt tare. Nici nu mă clintesc. Îmi spun că am pierdut-o pe Amnity, că s-a terminat totul. Dar pe urmă mă gândesc, nu, la naiba, mai am încă o şansă. Mică, dar e. Şi eu şi frate-său am secătuit-o. Chiar ea mi-a spus că se simte de parcă ar fi ruptă în două, după tot ce s-a întâmplat. I-am zis un singur lucru, că jegul ăla de Ames are jumătatea cealaltă. Se aplecă în faţă şi-şi puse coatele pe genunchi.

— Vince, ştiu că trebuie să plătesc pentru minciunile pe care i le-am îndrugat, dar acum nu mă mai pot apropia destul de mult de ea pentru a începe să-i recâştig dragostea, încrederea. Nemernicul de frate-său îmi stă în cale. O dată ce o să i se dovedească vina, Amnity va trebui să recunoască faptul că Andrew e certat cu legea şi aşa o să rămână pe veci. Şi-atunci totul va depinde numai de mine şi de ea. Ce mama măsii le ia atâta agenţilor să cerceteze cuvertura?

— Nu ştiu.

— Sună-i.

— Zău aşa, Tander, ar fi a 50-a oară. N-avem nimic de câştigat dacă-i batem pe băieţii ăia la cap. Au ordin să mă anunţe chiar în clipa în care vor găsi diamantele. Nu, nu înţeleg de ce întârzie atât, însă n-avem ce face, trebuie să aşteptăm, pur şi simplu. Du-te şi lustruieşte alama de pe iaht.

— Nu.

— Ei, drăcia dracului! Mă scoţi din sărite, Ellis.

— Mă rog, nici tu nu radiai de bucurie pe vremea când îţi sucise Katha minţile. Mi-ai rămas dator.

— Grozav, n-am ce zice! Telefonul sună o singură dată şi apoi se opri.

— Ai o secretară iute de mână ca un pistolar, remarcă Tander. Se lăsă iarăşi pe spate şi se mulţumi să privească încruntat peretele.

— Vince, îl chemă o voce de femeie prin interfon, Hank Murphy e pe linia unu.

— Asta e! strigă Santini şi înşfacă receptorul. Santini la telefon. Asta era se gândi Tander, ridicându-se în picioare, în sfârşit! începu să măsoare podeaua în lung şi-n lat, în timp ce Vince nu făcea decât să repete decepţionat: „Înţeleg, înţeleg”, fără să-i dea vreun indiciu despre ce anume vorbea Hank Murphy la telefon.

— Mii de draci! exclamă Vince într-un final.

— Mii de draci? şi Tander se sprijini în palme pe birou şi se uită fix la Santini.

Adică cum?

— Vrei să taci? îl repezi acesta. Nu, nu tu, Hank. Ellis e lângă mine şi mă enervează.

Oftă şi îşi apăsă două degete pe rădăcina nasului. Da, îl avem aici pe Ames pus la secret sub acuzaţia de fraudă, dar... drace, nu-mi vine să cred asta.

— Să crezi ce? întrebă Tander. Vince îl fulgeră cu o privire mânioasă.

— Hank, mai ţine o zi cuvertura aia, ca eu şi

Ellis să avem timp să vorbim cu Amnity Ames… Aha, ai dreptate, chestia asta pute. Ţinem legătura. Salut! Trânti receptorul. Măi să fie a naibii de treabă!

— Santini.

— Tander, cuvertura e „curată”. Diamantele nu sunt acolo. Au expus-o la raze X, apoi au adus cea mai bună plăpumăreasă pe care au putut-o găsi ca să desfacă şi pe urmă să coasă la loc peticele matlasate. Şi nimic. N-au găsit absolut nimic.

Tander se îndreptă de spate şi simţi cum i se încordează fiecare muşchi al corpului. Pentru o secundă văzu roşu de furie în faţa ochilor.

— Nu, e imposibil, şi până şi lui vocea îi sună ciudat. Ames e vinovat. S-a folosit de Amnity, de magazinul ei, ca să facă contrabandă cu diamantele alea.

— Tander, ascultă…

— Nu, tu să asculţi! Ames n-a venit pentru o reuniune tihnită de familie. A minţit-o pe Amnity, Vince, ştiu că a minţit-o.

— N-au găsit niciun diamant, replică celălalt, bătând cu pumnul în birou. Numai Dumnezeu ştie unde sunt, dar sigur nu în cuvertura din Grecia. L-am arestat pe Ames pentru fraudă, dar o să iasă basma curată de sub acuzaţia de contrabandă.

Amnity va trebui anunţată că nu există nicio dovadă care să arate că fratele ei a venit la ea cu un alt motiv decât cel pe care i i-a spus el.

Tander mormăi o înjurătură zdravănă, apoi îşi trecu ambele palme peste faţă.

— Iar eu sunt băiatul cel rău, spuse el obosit. Fratele-erou se va întoarce ca „domnul Inocenţă”, dornic să fie din nou o familie, să înceapă o nouă viaţă alături de sora sa. Iar eu, în faţa ei, nu voi fi decât un mincinos care i-a acuzat fratele pe nedrept.

O să mă ia ca pe unul care s-a folosit de ea pentru propriul lui interes. Ce mama dracului, Vince, Andrew Ames e vinovat!

— Asta fiindcă aşa vrei tu, îl contrazise celălalt încet, dar misiunea e ratată. N-avem diamantele şi nici pe vreunul din cei care au participat la furt sau la organizarea aducerii lor în ţară.

— Vreau să vorbesc cu Ames… singur.

— Nu, n-am să te las să faci asta. La mintea ta e foarte posibil să taberi pe el şi n-o să realizezi altceva decât să te bagi într-un mare bucluc.

— Vince.

— Nu, nu poţi să-l vezi. Vrei s-o suni pe Amnity să-i spui că n-am găsit niciun diamant, sau trebuie s-o fac eu?

Tander se duse la fereastră şi se uită pierdut la oraşul ce se întindea în faţa ochilor lui. N-avea importanţă cine o anunţa, îşi spuse el în gând. Rezultatul avea să fie acelaşi. Tander Ellis avea să piardă pentru totdeauna femeia iubită.

— Poţi să mă faci laş, dar nu cred că suport

să aud glasul ei în momentul ăsta, răspunse el cu voce stinsă.

— E-n regulă, îmi pare rău. Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Dar tu n-ai mai iubit pe nimeni. Eu, însă, ştiu cum e. Poate fi raiul sau iadul pe pământ, dar lucrurile îşi găsesc până la urmă o rezolvare.

— Nu şi de data asta. Tander se întoarse şi porni către uşă. Nu şi de data asta, Vince.

— Unde te duci? Se opri, se uită în spate la Vince, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cred că o să iau avionul spre Virginia şi de-acolo plec cu iahtul şi văd eu unde ajung. Nu-ţi face nicio grijă. Şi părăsi biroul.

— Pa, zise Santini în şoaptă. Fir-ar să fie!

O vijelie puternică de după-amiază a avut ca rezultat lipsa clienţilor din *The Crazy Quilt* şi Amnity căzu pradă propriilor ei gânduri. Nici azi, în a patra zi de când Andrew îi făcuse acea vizită nocturnă la magazin, nu era în stare să spună exact ce anume îi chinuia fără încetare mintea. În tot ce discutaseră în noaptea aceea – se gândea ea pentru a mia oară fusese ceva care nu se lega.

Cu un oftat, începu să se plimbe prin camera din spate, unde îşi ţinea cursurile de confecţionarea cuverturilor. I se opri respiraţia când zări, bastonul lui Tander, aşezat pe unul din scaune, acolo unde acesta îl lăsase. Se duse spre el şi, când îl ridică, îşi dădu seama că îi tremură mâinile.

Iată unul din instrumentele folosite de Tander – cugetă ea. O simplă minciună ca multele pe care i le spusese. Insuportabile, groaznice minciuni.

Îşi trecu o mână peste lemnul cu încrustaţii complicate. Un instrument al meseriei lui Tander – repetă în mintea ei. El era un agent cu o misiune importantă, care s-a folosit de tot talentul şi experienţa lui pentru a-şi atinge ţelul.

Iar ea, ca soră a lui Andrew, fusese de la bun început un candidat viabil la titlul de complice în operaţiunea de contrabandă. Cu şiretenie, Tander reuşise să o întâlnească, să ajungă s-o cunoască şi după aceea să se convingă de nevinovăţia ei. Şi s-a îndrăgostit de ea.

— O, Doamne, ce-am făcut? murmură ea strângând bastonul la piept.

Meditase mult timp asupra lui Tander.

În loc să-i recunoască meritul de a-i fi spus adevărul imediat ce fusese posibil, ea, în schimb, l-a acuzat c-a minţit-o, când el, de fapt, îşi făcuse meseria.

A fost nevoit, astfel, să plătească pentru păcatele tatălui şi ale fratelui ei. L-a comparat cu umbrele din trecutul ei şi apoi l-a îndepărtat pentru că încă nu scăpase de obsesia lor. Pierduse singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Amnity închise ochii, strânse şi mai tare bastonul la piept şi şopti:

— Vai, Tander, îmi pare rău. Văd totul aşa de limpede acum, şi-mi dau seama cât de mult am

greşit! Te iubesc, Tander Ellis!

„Şi cu Andrew, ce faci?” – o întrebă o voce interioară.

Faptul că Andrew era sau nu vinovat – realiză ea – n-avea nicio importanţă pentru iubirea dintre ea şi Tander. Pentru că primul ocupa un alt loc în viaţa ei, faţă de bărbatul de care era îndrăgostită. Dacă fratele ei era nevinovat se va bucura că şi-a schimbat stilul de viaţă. Dacă se dovedea vinovat, deci o înşelase iarăşi, va reacţiona, în schimb luând o măsură energică şi bine gândită.

„Şi cum rămâne aşadar cu Amnity Ames?” o întrebă în şoaptă inima.

Tander avea dreptate, acum îşi dădea seama. Dragostea ei ar fi trebuit să fie mai puternică, încrederea în el – necondiţionată. L-a făcut să sufere îndepărtându-l.

Fusese oare atât de rănit, încât să nu se mai întoarcă niciodată?

Clinchetul clopoţelului o trezi din visare. Puse bastonul la loc şi se grăbi către intrarea în magazin.

— Bună ziua, doamnă Ferguson. Ca întotdeauna, îmi face mare plăcere să vă văd.

— Bună, draga mea, răspunse Mellissa Ferguson. Sunt într-o grabă teribilă, am o mie de comisioane de făcut. Vreau o trusă de brodat, ca s-o fac cadou unei prietene de ziua ei. N-o încântă nimic mai mult ca o pânză la care să înceapă să lucreze, mai ales că stă ţintuită în casă din cauza

sănătăţii şubrede. Câteva minute mai târziu.

Melissa se grăbea să plece cu trusa proaspăt cumpărată.

— Sper ca prietena dumneavoastră să aibă o aniversare minunată.

— A, desigur. Pe curând, draga mea. Aniversare minunată, se gândi Amnity, încruntându-se. Aniversare? De ce cuvântul ăsta avea o anumită rezonanţă înăuntrul ei? Aniversare?

Făcu ochii mari şi inima începu să-i bată nebuneşte. Asta era! Asta era piesa lipsă din jocul de puzzle, pe care se căznise să o găsească de când cu noaptea aceea hotărâtoare de la *The Crazy Quilt*. Andrew zisese că tocmai şi-a sărbătorit ziua de naştere, şi-a făcut un bilanţ al vieţii şi voia să apuce pe un nou drum, alături de ea. Dar ziua lui era în august!

CAPITOLUL 8

În după-amiaza următoare, Tander stătea în faţă la *The Crazy Quilt*, cu privirea fixată pe firma de deasupra intrării, scrisă în engleza veche.

Tot drumul, în avion, îşi repetase într-una că nu se va supune chinului şi zădărniciei de a o vedea pe Amnity. Oricâte şanse ar fi avut să-i recâştige încrederea, să-i reaprindă focul dragostei, le pierduse acum pe toate.

Îşi mai dăduse seama de ceva în timpul zborului lung, şi anume că înăuntrul lui apăruse o sămânţă de mânie, care creştea cu fiecare minut. Totuşi, nu ştia de unde venea acea furie. La mai puţin de-o oră de la sosirea sa pe iaht, se trezi că părăseşte debarcaderul la volanul unei maşini închiriate. O luă spre magazinul lui Amnity, ca o grămăjoară de pilitură de fier atrasă de un magnet invizibil.

De ce? Nu era sigur. Nu se putea opri, totuşi, fiindcă ştia că n-ar rezista să fie atât de aproape de ea şi să n-o vadă pentru ultima oară.

Şi mânia, cu sursa ei necunoscută, clocotea în el ca un cazan gata să explodeze.

Deschise uşa magazinului şi păşi înăuntru. Aruncă o privire în jur şi constată că era singurul client din prăvălioara familiară şi bizară. Se opri locului când Amnity ieşi din biroul ei. Frumoasa Amnity. În pantaloni largi, maro şi cu un pulover galben, pufos, arăta ca o rază de soare pe fundalul

unei zile înnorate şi mohorâte. Inima prinse a-i bate să-i spargă pieptul şi dorinţa i se răsucea undeva, jos, în trup, dar nu se mişcă. Pur şi simplu nu-i venea să-şi ia ochii de la ea, amintindu-şi, în acelaşi timp, tot ce au făcut.

Amnity se opri atât de brusc, încât trebui să se ţină de marginea tejghelei ca să-şi capete echilibrul. Abia mai putea să respire, şi ţiuitul urechilor îi însoţea bătăile nebuneşti ale inimii. Tander, tu, îşi zise în sine. Era îmbrăcat în nişte blugi decoloraţi şi acelaşi pulover alb de marinar şi impermeabil albastru, ca atunci când l-a văzut prima oară. Vântul îi răvăşise părul decolorat de soare, iar pielea îi arăta şi mai bronzată. Fermecătorul Tander Ellis pe care îl va iubi mereu. Era acolo. Se întorsese la ea.

— Bună, Tander.

— Amnity, îi răspunse el şi înclină uşor capul. Te-a sunat Vince? Ţi-a spus că nu s-a găsit niciun diamant în cuvertură?

— Da, dar…

— Avocatul lui Andrew face demersuri să-l scoată pe cauţiune. Aşa că, fratele tău va apărea, probabil, curând pe-aici, în ciuda faptului că a fost instruit să rămână în California până la proces. Împreună puteţi să vă gândiţi serios şi să reîncepeţi acea nouă viaţă căreia îi face atâta reclamă.

Nu m-ar mira dacă ar îndepărta acuzaţia de fraudă şi… Ah, la naiba, aberez. Nu ştiu de ce mă

aflu aici.

N-are niciun rost.

— Tander, eu…

— Sunt sigur că eşti mulţumită de faptul că, în aparenţă, Andrew nu are nimic de-a face cu pietrele furate. Nu s-a folosit de tine, nu te-a minţit, nu te-a înşelat. Însă eu, da, Amnity, aşa-i? Aşa mă vezi, nu? Ca pe un mincinos, un profitor. Andrew e curat, deci eu port toată vina. Mi-am zis să nu vin aici, să mă pun în postura de a fi redus la tăcere de acuzaţiile tale şi…

— Tander, vrei să fii bun şi să taci? îl întrerupse Amnity, ridicând tonul, şi să mă laşi să strecor şi eu o vorbă?

— Nu. Se întoarse şi porni către uşă. Nu vreau să mai aud nimic. Îţi urez viaţă frumoasă alături de iubitul tău frate rătăcitor.

— Să te ia dracu', Tander Ellis, ţipă ea. Iar mă scoţi din sărite. Stai locului şi lasă-mă să vorbesc! Acesta se opri şi se învârti pe loc, uimit de ieşirea ei. Deschise gura să riposteze, apoi îşi dădu seama că nu avea ce să spună.

Amnity inspiră adânc şi vocea îi deveni iarăşi calmă când începu să vorbească:

— Tander, te iubesc. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit şi-o să-l iubesc vreodată. Te rog să mă ierţi pentru că te-am judecat atât de aspru, îţi făceai meseria cât puteai de bine şi eu ar fi trebuit să respect asta. În schimb, m-am purtat ca un copil răsfăţat, care a ajuns la concluzia că tu ai

încălcat regulamentul jocului, nu te-ai purtat aşa cum hotărâsem că trebuie să te porţi. Am greşit.

Tander, şi… Vocea începu să-i tremure. Şi îmi pare rău. Te iubesc şi am nevoie de tine şi nu pot îndura gândul că te-aş putea pierde. Te rog, iartă-mă, Tander! Tu eşti acela alături de care vreau să trăiesc. Tu eşti acela cu care vreau să împart curcubeiele.

— Amnity! se miră el cu glasul înecat de emoţie. Nu-mi vine să cred. Ba da, cred, pentru că mi-o spui tu. Ai ocazia să iei totul de la capăt cu fratele tău, şi totuşi mă pui pe mine, pe noi, înaintea lui. Jarul mâniei se aprinse şi mai tare în el, dar îl dădu la o parte, ignorându-l. Nu acum, nu acum.

— Amnity, te iubesc al dracului de mult. Noi suntem cei care vom trăi un alt început. Noi o să… Vino aici. Îşi deschise braţele în întâmpinarea ei, şi ea se duse.

Traversă în fugă camera şi-i sări în braţe, lipindu-şi faţa de gâtul lui în timp ce acesta o strânse tare în braţe. Îşi dădu capul pe spate ca să-i întâlnească ochii şi zise:

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc. El îi puse stăpânire pe gură cu un sărut arzător şi limbile li se întâlniră.

Îi sorbi dulceaţa iar ea îi savura gustul, căldura, forţa trupului său puternic.

— Doamne, cum te doresc! zise Tander. Aş vrea să poţi încuia uşa şi să…

Nu contează.

— E magazinul meu. O să pun un anunţ pe geam cum că sâmbăta asta am închis mai devreme şi deschid luni dimineaţă. Tander îi fură un sărut scurt şi zise:

— Pune-l şi hai să plecăm de aici. Toate lucrurile din jur îşi pierduseră contururile, într-o pată de culoare uimitoare, difuză, încărcată de pasiune. Părăsiră magazinul, plecară fiecare cu maşina lui spre casa lui Amnity şi odată ajunşi acolo se opriră direct în dormitor. Cu inimile palpitând de emoţie şi cu mâini tremurătoare, îşi lăsară hainele să curgă de pe ei, se trântiră pe pat şi se îmbrăţişară înfocaţi.

— Tander, te iubesc atât de mult, şopti ea. Am crezut că te-am pierdut, am crezut…

Gura ei căzu pradă buzelor lui în timp ce mâna bărbatului îi aluneca cu o atingere uşoară pe pielea moale lăsând în urmă o dâră fierbinte. În mintea lui nu era decât Amnity şi ceea ce împărţeau ei atunci. Trăia clipa prezentă şi se gândea la zilele de mâine ce vor urma să fie numai ale lor. Urmări cu buzele dâra aceea fierbinte, se opri asupra unui sân, apoi asupra celuilalt, făcând-o pe Amnity să toarcă precum o pisică, de plăcerea ce i-o picura în trup. Mâinile ei rătăceau pe pielea lui caldă, pe liniile muşchilor întinşi, se pierdeau în părul creţ, castaniu de pe piept, ca apoi să alunece mai jos, mai jos…

— Amnity…

— Vino, Tander. A trecut o veşnicie de când nu te-am mai simţit în mine. Du-mă la capătul curcubeului. Pătrunse în ea cu un gest plin de forţă, umplând-o, oferindu-i-se în întregime. Era fantastic. Mişcările celor două trupuri se uniră într-un ritm zdrobitor, insistent, care parcă îi înălţa deasupra acestei lumi, îndepărtându-i de ea. Zburau, căutând, cercetând şi năvălind în final spre locul acela de vis unde îi întâmpina curcubeul cu toată splendoarea lui de culori.

— Tander!

— Da, iubito, da. Rătăcea printre culori, plutind, savurând, dorindu-şi să nu mai plece niciodată de acolo, din lumea aceea numai a lor. Într-un final se întoarseră la realitate şi Tander o sărută îndelung înainte de a se despărţi de trupul ei şi a trage păturile peste goliciunea lor scânteietoare, cuprinsă de răcoare.

Stăteau întinşi unul lângă celălalt, fără să vorbească de teamă să nu rupă vraja ce-i înconjura încă. Amnity oftă satisfăcută. Cum stătea cu capul aşezat pe aceeaşi pernă, Tander se ridică puţin şi o sărută pe frunte.

Însă imediat după aceea furia se strânse iar, ca un pumn în el şi îi captă atenţia.

De data aceasta însă o lăsă să iasă la iveală şi să-şi dezvăluie originea.

— Amnity, începu el cu glas scăzut, am ceva să-ţi spun.

Nu trebuie să mai avem acum secrete unul

faţă de celălalt, de acum în colo. Ea întoarse capul şi se uită în ochii lui.

— Ce e?

— Sunt fericit, cu adevărat fericit, că ai pus soarta noastră pe primul loc, înaintea lui Andrew. Dar, în acelaşi timp mă încearcă un sentiment de mânie din cauză că dragostea noastră, dragostea ta pentru mine, n-a fost destul de puternică încât să considere mai important viitorul nostru împreună decât după ce ai aflat că diamantele n-au fost găsite, îmi dau seama că vrei să-ţi petreci viaţa alături de mine chiar dacă se pare că Andrew e nevinovat, dar... Nu, nu mă lua în seamă.

Acum nu mai contează. Supărarea mea n-are nicio importanţă şi nu-şi are locul aici. N-o s-o las să crească; o să fie o piedică în drumul nostru.

— Tander, trebuie să-ţi spun şi eu ceva. Ceva ce îmi vine foarte greu să admit. Nu i-am spun nimic lui Vince despre asta la telefon, fiindcă nu sunt sigură că înseamnă ceva, dar mă sâcâie, mă face să mă îndoiesc.

— Să te îndoieşti, de ce?

— De nevinovăţia lui Andrew. Ţii minte că ne-a zis că tocmai îşi serbase ziua de naştere şi că şi-a trecut în revistă toată viaţa. Ezită. Andrew nu şi-a sărbătorit nicio zi. Ziua lui e în august.

— Ce? întrebă Tander încruntându-se.

— A minţit. E clar că a improvizat totul. Din cauza asta, dubiile mele au început să se

înmulţească. Ce alte minciuni a mai zis în noaptea aceea? S-a strecurat pe undeva vreo greşeală? Nu cumva era sigur că vor fi descoperite diamantele în cuvertură, pentru că ăsta era planul? Nu cumva mi-a spus întruna verzi şi uscate doar ca să câştige timp pentru găsirea unei căi de-a se da drept nevinovat.

Of, Tander, am un sentiment de teamă care-mi spune tot timpul că Andrew ar putea fi vinovat de tot ce l-ai acuzat tu. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred.

Simţind încordarea din corpul lui Tander se uită întrebător la el. Acesta o privi cu ochi de nepătruns, apoi se sculă din pat şi începu să-şi tragă hainele pe el.

Ea se ridică în fund şi îşi trase cearşaful peste sânii goi.

— Tander, ce faci? Eşti atât de furios încât parcă mai ai un pic şi scoţi flăcări pe nări. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? râse cu un lătrat sarcastic, lipsit de umor. Ţi-am mărturisit că alegerea pe care ai făcut-o, de a nu pune iubirea noastră pe primul loc m-a rănit în orgoliul meu de bărbat. Dar nu-i nimic, mi-am zis, o să trec peste asta fiindcă, la urma urmelor, eşti convinsă că Andrew nu s-a folosit de tine şi de magazinul tău, că nu te-a trădat. M-ai ales pe mine în defavoarea lui.

— Dar…

— Ce gluma bună! Tu încă mai bănuieşti că este vinovat. Nici o singură clipă nu m-ai pus pe mine înaintea lui. Toate astea – şi făcu în aer un gest cu mâna – erau asul tău din mânecă. Aştepţi ca verdictul asupra nevinovăţiei lui să devină sigur, îl ai într-o mână pe el şi pe mine în cealaltă.

— Nu! Nu. Tander, nu e adevărat!

— Dumnezeule ce prost am fost. Tu încă mai cântăreşti şi măsori ca să te hotărăşti către cine îţi îndrepţi sentimentele. La dracu', nu pot să trăiesc în felul ăsta. Ce se întâmplă dacă nu apare niciodată vreo dovadă care să-l declare pe Andrew vinovat de contrabandă? Sau dacă scapă de pedeapsa pentru fraudă şi apare iar aici, să-ţi recite poezia lui cu nevoia de tine, cu voi doi care de atunci încolo veţi fi iarăşi o familie? Ce-o să faci atunci, Amnity? O să-mi dai papucii atât de repede că nici n-o să ştiu ce-i cu mine.

— Nu! Tander cum poţi să spui aşa ceva? Te iubesc. Vreau să trăiesc toată viaţa alături de tine.

— Prostii. Mă ţii atârnat de sfori ca pe o marionetă şi te gândeşti cum să mă mânuieşti, aşteptând să vezi dacă mă accepţi în cazul în care îndoielile tale în privinţa lui Andrew se dovedesc a fi îndreptăţite. Ei, bine, ştii ce, duduie? N-o să fiu niciodată pe locul doi, mai ales pentru singura femeie pe care…

Tăcu şi-şi îndesă picioarele în pantofi lăsând şosetele pe podea.

— S-a terminat cu dorinţele curcubeului,

continuă el cu o asprime tăioasă în glas.

De-acum încolo voi trăi numai cu picioarele pe pământ, de-asta poţi să fii al naibii de sigură! Am visat ca un copil tâmpit la tot ce noi… îşi trecu o mână prin păr şi trase aer atât de adânc în piept încât păru că-şi sfâşie sufletul.

— La revedere, Amnity.

— Tander, nu pleca. Sări din pat, trase cearşaful şi îl înfăşură în jurul ei. Ai înţeles totul greşit. Tu eşti pe locul întâi, tu eşti cel mai important om din viaţa mea.

Îndoielile mele legate de nevinovăţia lui nu au nimic, dar absolut nimic, de-a face cu iubirea mea pentru tine. Tander o fixă îndelung cu privirea şi nicio urmă de emoţie, de căldură nu i se citea pe faţă sau în ochi. Apoi se întoarse şi ieşi cu paşi mari din cameră.

— Tander! Alergă împleticindu-se după el, dar zgomotul uşii care tocmai se închidea o făcu să se oprească brusc.

— Tander, îl chemă în şoaptă. O, Doamne, Dumnezeule!

Nu putea fi aievea, îşi spuse ea. Ea şi Tander au făcut dragoste, petrecând momente frumoase, de neuitat, pe urmă ea a dormit şi acum avea un coşmar. Se va trezi şi-l va găsi lângă ea, zâmbindu-i, privind-o cu ochii ca de chihlimbar, lucind de dragoste şi dorinţă. Vor face dragoste iar şi iar, cât e noaptea de lungă.

O trecu un fior şi strânse şi mai tare cearşaful

în jurul ei. Totul fusese aievea.

Îngrozitor, sfâşietor şi real. Ca şi când li se oferise posibilitatea să fure o ultimă clipă şi atât. Culegea ce semănase, acum ea era victima judecăţii aspre şi greşite. Nici ea nu-şi va mai pune vreodată dorinţe la apariţia curcubeului.

Pe la mijlocul după-amiezii următoare, Amnity ieşi din vilă, incapabilă să mai stea măcar o secundă în casa plină de amintiri. Se simţea la fel de apatică şi goală pe dinăuntru şi se întreba absentă dacă va rămâne aşa şi după ce vor trece zile, săptămâni, luni, ani. Însă şi mai îngrozitor de atât, i se părea gândul că în realitate nici măcar nu-i păsa. Porni spre *Crazy Quilt*, propunându-şi să se lase absorbită de muncă. Avea multă hârţogăraie care o aştepta în magazin, facturi de plătit, comenzi de trimis. În acea duminică liniştită, locul ei de refugiu - prăvălioara iubită – s-ar putea chiar să încerce un vag sentiment de pace, o evadare temporară din realitatea rece. Dar amintirile lui Tander sălăşluiau şi aici, se ţineau după ea peste tot. Cu un oftat, se dădu bătută şi se apucă de treabă, fără să simtă vreun sentiment de pace sau de plăcere în tot ceea ce făcea.

Cutiile din Irlanda şi Spania, uitate într-un colţ al biroului unde le aruncase ea, îi atraseră atenţia, le luă şi le puse pe masă. O deschise pe cea din Irlanda şi mângâie pânza frumoasă de culoare bej. După aceea luă pachetul din Spania, şi tăie banda rezistentă cu care era sigilat. Fără

niciun fel de entuziasm, dădu la o parte clapele de carton şi dinăuntru ieşiră la iveală culorile vii al firelor de mătase pentru brodat.

La patru zile după ce ieşise furtunos din casa lui Amnity, Tander stătea în capul oaselor pe pat, când, la miezul nopţii, piui micul emiţător radio de pe noptieră, emiţător care îi asigura legătura cu ţărmul. Înjură, apoi bâjbâi după butonul aparatului aprinzând între timp lumina.

— Ce e?

— Mi-ai spart timpanul, tâmpitule!

— Vince? Doamne, eşti o pacoste. Ştii cât e ceasul aici?

— Nu prea, recunoscu acesta, din moment ce nu ştiu unde eşti.

— A! Mă rog, de fapt nici eu nu ştiu. Oriunde aş fi, ştiu sigur două lucruri că e miezul nopţii şi multă apă în jur. Ce vrei, Santini?

— Am urgent nevoie de tine aici, în Los Angeles. Îndreaptă-te cât poţi de repede spre un port şi ia avionul încoace.

— De ce?

— Nu vreau să discut asta prin telefon.

— Las-o baltă. Nu mai lucrez pentru tine.

— E în legătură cu Andrew Ames. Tander încremeni.

— Despre ce e vorba?

— Anunţă-mă când soseşti şi ne întâlnim în biroul meu.

— La dracu', Santini, ce se întâmplă cu

Ames?

— Vino încoace, n-auzi? zise Vince şi închise. Tander închise cu zgomot transmiţătorul şi se prăbuşi înapoi pe pernă cu un geamăt.

— Ochii indiscreţi ai detectivilor particulari sunt întotdeauna o pacoste. Las-o baltă, Santini. Nici nu mă clintesc de aici. Mă doare-n cot de ce se întâmplă cu Andrew Ames. Trecură trei secunde.

— Fir-ar să fie! Tander înşfacă receptorul şi formă două cifre.

— Pete? Cât de aproape suntem de ţărm? O localitate destul de mare să aibă aeroport. Când Tander sosi în Los Angeles, târziu în după-amiaza aceea, oraşul era cufundat într-o pâclă groasă, galbenă, care irita ochii şi lăsa un gust neplăcut în gura celor care îndrăzneau să tragă aer adânc în piept.

Tander erai aşezat pe bancheta din spate a unui taxi cu tapiţeria de vinilin crăpată, neatent la pălăvrăgeala neîntreruptă a şoferului.

Trăsese mai de mult concluzia că şoferii de taxi sunt de două feluri: morocănoşii, care se poartă ca nişte exploataţi fiindcă îi întrerupi de la dezlegarea vreunui careu de cuvinte încrucişate; şi cei cărora le merge gura ca meliţa de parcă pasagerul ţinut sub arest pe locul din spate ar fi prima fiinţă umană pe care o văd după şase luni de zile. Şi toţi conduceau ca nebunii.

Pe locul de lângă Tander era aşezată o geantă

de voiaj, care constituia tot bagajul lui pentru această întâlnire la comanda lui Vince. Sunase în dimineaţa aceea la biroul acestuia de undeva din Texas şi îi lăsă un mesaj la robotul telefonic conţinând ora sosirii în Los Angeles. În timp ce trecea în plină viteză prin oraşul îmbrăcat în galben, Tander analiză starea de spirit în care se afla. Nu se îmbunătăţise niciun pic. Era turbat de mânie.

N-avea nimic împotrivă ca în timpul misiunii să urmeze instrucţiunile lui Vince Santini, dar acum nu era nici pe departe mulţumit de tonul cu care acesta comandase venirea imediată în Los Angeles. Şi Tander era supărat pe el însuşi că lăsase totul baltă şi făcuse exact aşa cum îi cerea ordinul – căci fusese un ordin, nu o rugăminte. Şi în plus, era fantastic de furios pentru că situaţia îl avea oarecum în centru pe Andrew Ames, un om de care lui Tander îi păsa atât de mult, că, încă cincizeci de ani de-acum încolo să nu fi auzit nimic de el, şi ar fi trăit fericit.

Nu, cugetă el, nu era fericit, şi primul punct pe ordinea de zi era să-i zică câteva domnului Vince Santini-detectivul lui peşte.

Când ajunse în blocul turn la care se afla biroul acestuia, îşi dădu seama că tocmai se încheiase ziua de lucru. Lumea se scurgea din acea clădire ca şi din ceilalţi zgârie-nori, şi se înghesuiau de-a lungul străzii ca furnicile pe muşuroi.

Când intră, avu senzaţia ciudată că parcă e un somon ce încearcă să înoate în susul râului. Era singur în liftul care-l duse la etajul opt. Uşa de la intrarea în birou era deschisă, dar husa de pe maşina de scris arăta că secretara se număra printre cei care înotau în aval, părăsind clădirea. Traversă anticamera şi încercă uşa de la biroul propriu-zis. Cum clanţa nu opuse rezistenţă, deschise uşa şi intră.

Apoi se opri. I se opri până şi respiraţia. În cealaltă parte a camerei, într-o fustă înflorată şi o bluză roz-pal, cu chipul frumos încadrat de părul negru ca pana corbului stătea Amnity Ames. Tander clipi de uimire, întrebându-se dacă nu cumva mintea lui obosită şi psihicul lui dat peste cap îi jucau feste, ducându-l în pragul nebuniei. Ba nu, realiză el, Amnity era într-adevăr acolo, uitându-se fix la el. Nu zâmbea, nu se mişca, nu vorbea, stătea doar cu ochii aţintiţi pe el. După ce aruncă o privire iute în jur îşi dădu seama că Vince nu era nicăieri.

Era o înscenare, se gândi fără să-i vină a crede. Şi pe toţi dracii, voia să ştie de ce.

— Bună, Amnity, o salută cu răceală. Să înţeleg că ai regizat numărul ăsta mic şi drăguţ împreună cu Vince.

— Da. A fost de acord să mă ajute. Bănuiesc că eşti furios, dar te rog să asculţi tot ce am de zis. Avea al naibii de multă dreptate, era într-adevăr nervos, se gândi el. Dar în acest timp era

fără discuţie îndrăgostit de femeia care stătea în cealaltă parte a camerei. O, Doamne, simţea că nu mai poate. Durerea, amintirile îl loveau ca nişte pumni daţi cu sete de răzbunare. Trebuia să plece de acolo.

— Bine, dar grăbeşte-te. Închise uşa cu piciorul, dădu drumul genţii de piele pe podea şi îşi îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Ce vrei?

Tander era distant, îşi spuse Amnity. Distant şi mânios. Şi încântător. Bronzul căpătase o tentă mai închisă, părul mai deschisă. Blugii decoloraţi păreau că-i îmbrăţişează cu drag picioarele puternice, superbe şi umerii arătau parcă laţi de-un kilometru în cămaşa sport de culoare verde. Era vizibil obosit, dar minunat, ursuz dar frumos, iar ea îl iubea cu o intensitate aproape dureroasă.

— Amnity?

— Ce? A, da. Îşi umplu plămânii cu aer şi începu:

— Tander, Andrew e vinovat de contrabandă cu diamante furate.

— Hai, spune! zise el indiferent. Tu şi cu Vince aţi avut cumplit de multă bătaie de cap să mă aduceţi aici, aşa că ai face bine să vorbeşti. Deci agenţii federali au găsit diamantele?

— Nu.

Se opri şi-şi trecu limba peste buzele ce deveniră burse uscate, apoi îşi înălţă bărbia şi continuă.

— Nu. Eu am găsit pietrele, Tander, în cutia din Spania, cu fire de mătase pentru broderii.

— Ce?! se miră el, scoţându-şi mâinile din buzunare.

— Am descoperit diamantele şi, şi l-am anunţat pe Vince. Am găsit dovada că fratele meu e vinovat.

CAPITOLUL 9

Vorbele de necrezut spuse de Amnity se izbeau de creierul lui Tander şi îi răsunau în minte în ritmul sălbatic al bătăilor înăbuşite din piept. Se vedea traversând camera, luând-o în braţe pe Amnity, liniştind-o. Cu toate acestea, nu făcu nicio mişcare, rămase pur şi simplu uitându-se la ea, şocat. Nu ştia ce să zică, ce să facă.

— Doamne, Amnity! Scutură din cap, incapabil să găsească cuvinte care să aibă vreun înţeles, să însemne ceva.

— Te rog, Tander, lasă-mă numai să-ţi explic, bine? Şi-aşa mi-e foarte greu.

— Da, sigur. Te rog, dă-i drumul. Te ascult, Amnity. N-o să te întrerup, sau… E incredibil ce mi-ai spus. Amnity îşi puse mâinile în sân, de parcă astfel, tot curajul adunat n-ar mai fi putut s-o părăsească. Când începu să vorbească, vocea îi sună slabă şi nu tocmai sigură.

— După ce tu, tu ai plecat, m-am simţit aşa de… nu, mă depărtez de subiect. M-am dus la *Crazy Quilt* şi mi-am dat brusc seama că nu acordasem niciun fel de atenţie celorlalte cutii din import. Pânza irlandeză era superbă. Am deschis apoi pachetul din Spania. Mătasea pentru broderii era frumoasă şi părea de cea mai bună calitate, ceea ce… O, Dumnezeule, bat câmpii.

— Ia-o încet, o linişti Tander cu blândeţe. Povesteşte exact cum îţi vine în minte.

— Da. Ei bine, am luat una din jurubiţe şi, trecând cu degetul peste ea, am simţit o mică umflătură sub banda aurie înfăşurată la mijloc. M-am gândit că, poate, nimerisem un fir de proastă calitate, care putea foarte bine să fie încurcat într-un nod sub banda de sigiliu. Am scos hârtia şi… Se opri şi închise ochii.

— Te ascult, Amnity. Ai tot timpul la dispoziţie.

— Am scos hârtia – repetă ea – şi acolo, ascuns în mijlocul firului, era un diamant.

Doamne, Tander, m-am simţit ca şi când aş fi căzut într-o prăpastie întunecoasă, fără putinţă de scăpare. Nu sunt sigură, dar cred că am ţipat: „Nu! Nu!”, sau poate că strigam numai în gând, poate numai mintea mea striga, refuzând să creadă ce-mi vedeau ochii, nu ştiu…

Îl chinuia dorinţa de a se duce la ea, însă ştia că trebuia s-o lase să termine.

— M-am apucat să trag de toate hârtiuţele de sigiliu, le rupeam şi suspinam ca o nebună, în vreme ce diamantele se rostogoleau unul după altul.

Făcu un pas spre ea, apoi se opri, cu privirea pironită pe faţa ei palidă.

— Erau acolo, Tander, pietrele furate, strălucind ca ochii diavolului, sfidându-mă cu prezenţa lor urâtă şi rece. Am ştiut atunci că Andrew e vinovat. Mă minţise ca şi până atunci. Se folosise de mine şi de scumpul meu magazin.

Andrew-o înecă un suspin – m-a trădat iarăşi. Tander porni iar spre ea, dar aceasta ridică mâna şi îl opri.

— Nu, te rog, stai acolo. Lasă-mă să termin. El încuviinţă, în timp ce emoţiile îi străbăteau corpul ca un râu vijelios, scăpat de sub control.

— Nu ştiu cum sau când – episodul ăsta mi-e oarecum confuz-dar am reuşit să-l sun pe Vince. Plângeam aşa de tare, încât abia mai puteam să vorbesc. El a fost foarte drăguţ şi a avut multă răbdare cu mine, dându-mi timpul necesar să mă calmez.

M-a rugat să aştept puţin la telefon, până când a luat legătura cu agenţii care au fost în noaptea aceea la magazin. Pe urmă a vorbit cu mine, şi-a tot vorbit, nu-mi aduc aminte ce mi-a spus până când au venit agenţii. Aceştia au adus cu ei o femeie care m-a luat în primire şi m-a îngrijit ca pe propriul copil. Ce-mi amintesc apoi e că m-am trezit acasă şi că agenta mămoasă a stat ore întregi lângă mine. Îi era dator lui Vince Santini, se gândi Tander. Acesta avusese grijă de Amnity, pentru că el nu era acolo. Pentru că domnul Ellis era pe iaht, în larg, bosumflat şi mult prea preocupat să-şi plângă de milă.

— Într-un final mi-am revenit, îşi continuă ea povestirea, şi l-am sunat încă o dată pe Vince. I-am zis că vreau să-l văd pe Andrew, să fiu eu însămi cea care îi aruncă în faţă tot adevărul despre ce făcuse. Tander scutură din cap.

— Amnity, de ce te-ai supus unei astfel de încercări?

— Trebuia. Era timpul să mă maturizez, să înfrunt umbrele trecutului şi să accept faptul că Andrew este aşa cum a fost şi tata, o persoană cu un sistem de valori şi o etică total diferite de ale mele. Fratele meu şi cu mine nu aveam nimic în comun, cu excepţia numelui de familie. Şi asta, efectiv, nu-i de-ajuns.

— Nu, nu e, o aprobă Tander grav. Ea oftă şi reluă firul istorisirii.

— Vince a aranjat întâlnirea mea cu Andrew şi, astfel, am luat avionul spre Los Angeles. Când m-a văzut, la închisoare, Andrew s-a luminat la faţă, a devenit radios ca un pom de Crăciun. Era convins că venisem să-l scot pe cauţiune, i-am spus că am găsit diamantele şi le-am predat FBI-ului. S-a transformat chiar sub… un suspin îi frânse glasul -, sub ochii mei, într-o fiinţă crudă, şi josnică. M-a făcut „proastă mică şi idioată” şi mi-a zis că o să-l am pe conştiinţă, pentru că eu l-am băgat la puşcărie. Tander înjură în şoaptă.

— Stai liniştit, i-am spus că am conştiinţa curată şi, în sfârşit, mi-e sufletul împăcat.

I-am mai spus că nu-i datorez nimic şi n-am vrut să insist nici măcar o clipă asupra anilor în care m-a minţit şi trădat, i-am zis că tot ce simt pentru el este milă, pentru că merge pe urmele lui tata. După aceea am plecat, în vreme ce Andrew urla în urma mea că nu vrea să mă mai vadă

niciodată. Dar ce nu ştia era că eu mă hotărâsem deja să uit că mai am vreun frate. M-am eliberat de el, de umbrele trecutului. Andrew a dat o declaraţie completă despre rolul lui în furtul diamantelor şi introducerea lor, în secret, în ţară. Tâlhăria a fost foarte bine pusă la cale, astfel încât să se creadă că pietrele sunt ascunse în cuvertura matlasată din Grecia, când, de fapt, ele au fost trimise mai întâi în Spania, unde au fost pe urmă băgate în firele pentru brodat. Andrew era convins că o să fie repede eliberat pe cauţiune, putând, astfel, să se întoarcă la *Crazy Quilt* să ia diamantele.

Tăcu pentru un moment, căci încă îi venea greu să creadă cealaltă variantă a fratelui ei.

— În cazul în care nu s-ar fi putut întoarce în timp util, un „prieten” de-al lui urma să spargă magazinul, să întoarcă totul cu susul în jos, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ce lipseşte, şi să pună mâna pe cutia cu fire înainte ca eu să fi apucat să vând ceva din ea. Într-un cuvânt, avea de gând să-mi distrugă magazinul pentru propriul lui câştig. A dat numele tuturor complicilor, pentru că după cum a şi mărturisit – nu voia să intre numai el la „răcoare”. Asta a fost tot, Tander.

Andrew, tata, toţi aceşti ani, toate minciunile sunt acum de domeniul trecutului.

— Şi viitorul? întrebă el cu un nod în gât. Cu viitorul cum rămâne, Amnity?

— Îmi aparţine şi sunt liberă să fac ce vreau.

Tander, l-am rugat pe Vince să ia legătura cu tine, dacă poate şi să facă în aşa fel încât să te pot vedea.

— Iată-mă.

— Da. Când am luat hotărârea legată de Andrew, mi-am dat seama că fiecare pas făcut în căutarea de dovezi ale vinovăţiei lui, însemna încă o cărămidă cu gesturi sigure la zidul ce mă desparte de tine.

— Amnity, uite ce e…

— Tander, mi-ai promis că m-asculţi.

— Iartă-mă. Continuă.

— Ştiu că nu ne-a mai rămas nicio şansă din momentul în care Andrew s-a dovedit a fi vinovat de acuzaţia adusă. N-am ce să zic sau să fac, ca să te conving că aş fi mărturisit iubirea mea pentru tine, chiar dacă noua faţă a unui Andrew schimbat în bine ar fi fost adevărată. Vei crede că m-am întors la tine pentru că mi-am pierdut fratele.

Tander deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc când Amnity ridică iarăşi mâna în semn de tăcere.

— Mai am o singură fantasmă de care trebuie să scap. Am vrut să ţi-o dezvălui între patru ochi. Tander, încă înainte ca Vince să-mi spună că diamantele n-au fost găsite, ştiam că pe tine te iubesc cel mai mult, mai mult ca pe oricine altcineva, chiar mai mult decât pe Andrew. Iar vestea primită de la Vince nu mi-a schimbat absolut de loc sentimentele. Ai fost şi eşti cea mai

importantă persoană din viaţa mea. Niciodată nu te-am privit ca pe o a doua alternativă, niciodată. Dacă Andrew ar fi fost nevinovat, ar fi fost nevoit să înţeleagă că l-aş fi ajutat pe cât posibil, dar marea mea preocupare ai fi fost tu şi viitorul nostru, curcubeiele noastre.

— Doamne, Amnity, lasă-mă şi pe mine să vorbesc!

— Nu, n-are rost. Ştiu că n-ai să crezi niciodată ce ţi-am spus acum. Şi de ce m-ai crede? Toate aparenţele susţin contrariul. Merit judecata ta aspră, pentru că şi eu, la rândul meu, te-am judecat la fel în materie de adevăr şi minciună.

Îşi duse mâna la inimă.

— Dar acum, am spus ce aveam de zis, ţi-am dezvăluit realitatea din sufletul meu, şi toate fantomele trecutului au dispărut. Nu pot decât să sper că, în timp, amintirile a ceea ce noi… Nu, am vorbit destul. Ai ceva acolo, pe biroul lui Vince. Adio, Tander.

Şi porni spre uşă.

— Amnity, aşteaptă!

— Pe birou, Tander! îi repetă ea, cu glasul înecat în lacrimi. Întoarse capul să se uite în direcţia indicată şi, în timpul acesta, Amnity ieşi în fugă pe uşă.

— Nu! Ce dracu’, Amnity, nu pleca! Dădu să se ducă după ea, ezită, apoi păşi către birou. Pe el era un pachet plat, înfăşurat în hârtie albă satinată, care avea în centru, prins cu şnurul, un

bilet simplu de hârtie albă, pe care scria: Să crezi mereu în dorinţele curcubeului. Rupse ambalajul şi nu se putu abţine să nu geamă. În pachet, încadrat într-o ramă simplă de stejar, se afla un curcubeu cusut pe pânză, identic cu cel pe care îl începuse el.

În mâinile lui, culorile deveniră parcă mai aprinse, astfel încât curcubeul păru a prinde viaţă, ca şi când l-ar fi îndemnat să-şi aducă aminte că dorinţele puse la fiecare apariţie a lui reprezentau tot ceea ce ar putea împărtăşi cu Amnity într-un viitor numai al lor. Era darul ei de adio, ultimul ei rămas-bun, materializarea speranţei că el va fi din nou capabil să-şi pună dorinţe bizare ori de câte ori va vedea spectrul de culori arcuite pe cer. Ei bine, nu era în stare, fără ea nu putea.

Căci ea era însăşi strălucirea soarelui după furtuna prin care trecuseră, era singura în stare să aducă un curcubeu în viaţa lui.

Şi n-avea de gând s-o piardă, cu niciun chip. Tander aşează pânza cu grijă, în hârtia satinată şi alergă cu sufletul la gură către uşă. Dacă n-o ajungea din urmă până să apuce să iasă din clădire, o să fie nevoit s-o urmărească tot drumul, până în Virginia. Dar, dacă nu avea încotro, atunci asta o să şi facă.

Amnity Ames era a lui.

— Haide, Cupidon, murmură el. Ajută-mă încă o dată, amice!

Se repezi afară din birou şi apoi de-a lungul

coridorului, spre lifturi. Uşile unuia din ascensoare tocmai se închideau, lăsându-l să întrezărească o frântură de fustă imprimată cu flori.

— Ţineţi uşile liftului! urlă el cu glas tunător. Uşile se deschiseră cu un hârşâit şi dădură la iveală un bărbat atrăgător, distins, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Era înalt, avea părul negru, foarte îngrijit, bogat în fire argintii, şi ţinea în mână o servietă. În mijloc stătea Amnity şi, în afară de ei doi, nu mai era nimeni în lift. Ea făcu ochii mari când îl văzu pe Tander furişându-se în spaţiul restrâns al ascensorului.

— Parter? întrebă cu amabilitate Costumul cu vestă.

— Da, răspunse Tander. Mersi. Apoi o apucă pe Amnity de umeri şi îi zise:

— Nu poţi să pleci aşa. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie, pe care simt nevoia să ţi le spun. Ea aruncă o privire către Costumul cu vestă, şi roşii stânjenită când bărbatul se întoarse să-i vadă mai bine. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare încet.

— Tander, replică Amnity, nu e nici locul, nici timpul potrivit să…

— Ba da, este. Eşti aici, sunt aici şi numai asta contează. Tu şi cu mine.

— Dar… zise ea şi se uită la Costumul cu vestă.

— A, nu vă jenaţi de mine, vorbi acesta şi

zâmbi. Eu sunt pe post de liftier. C.W. Henderson - avocat.

— Încântat de cunoştinţă, îi răspunse Tander cu ochii pironiţi pe Amnity şi apoi se adresă acesteia. Am ascultat tot ce mi-ai povestit. Acum am şi eu dreptul să vorbesc. Şi sunt chitit s-o fac, chiar dacă ar fi să te urmăresc până în Virginia.

— Tander, te rog, nu mai avem ce discuta. Ne-am spus tot.

— Ne-am spus pe dracu'! o contrazise el şi o zgâlţâi uşor. Cer timp egal pentru replică. Aşa se procedează în America, asta… se uită peste umăr la C.W.

Henderson, apoi continuă… asta înseamnă dreptate în cel mai bun sens al cuvântului.

— Exact! punctă C.W. Apăsă butonul de oprit de pe panou şi ascensorul îşi curmă cu o smucitură, coborârea.

— Ce faceţi? sări Amnity, cu vocea puţin piţigăiată. Porniţi imediat liftul!

C.W. Henderson îşi drese glasul, îşi aranja nodul de la cravată şi luă o mină foarte serioasă. Cu toate acestea, nu-şi putu ascunde un licăr de veselie în ochii albaştri.

— Şi acum, să vedem, începu el. Să înţeleg că partea A, îi vom spune de-acum încolo reclamant, şi-a expus cazul în întregime?

Tander îşi luă mâinile de pe umerii femeii, şi le încrucişa pe piept şi răspunse.

— Corect.

— S-a marcat, zise C.W. Deci, partea B, care de-acum încolo se va numi inculpat, trebuie, după procedura juridică a S.U.A. să aibă dreptul la tot atâta timp ca şi cealaltă parte, pentru a respinge acuzaţia.

— Auzi? Ascultă! făcu Tander. Amnity îşi dădu ochii peste cap.

— Asta-i obrăznicie!

— Nu, o contrazise Tander, uitându-se drept în ochii ei. Asta e dragoste. Dragostea mea pentru tine, a ta pentru mine. Curcubeul pe care mi l-ai oferit e minunat.

Amnity, dar nu înseamnă nimic fără tine. Nu-mi poate îndeplini dorinţele dacă nu eşti lângă mine.

— Tander, îl întrerupse ea şi se înroşi şi mai tare. Vrei să taci?

— Nu. Te iubesc, Amnity! Când eram pe iaht, în mijlocul… Dar să lăsăm asta.

Niciodată n-am ştiut exact unde mă aflu. Oricum, după ce-am fost mai întâi turbat de mânie, apoi cum nu se poate mai deprimat, mi-am revenit şi am început să meditez profund şi…

— Inculpatul bate câmpii ca un idiot, îl întrerupse C.W. Curtea insistă să treceţi la subiect.

— Poate să bată câmpii, dacă vrea, interveni Amnity. Îndrăgostiţii o iau întotdeauna pe pustii pentru că nu mai au habar pe ce lume trăiesc.

— Se admite, aprobă avocatul şi îşi înghiţi un chicotit. Continuă.

Tander îşi puse iar mâinile pe umerii lui Amnity.

— Mă asculţi, da? în cele din urmă m-am străduit să înţeleg ce e dragostea… mă rog; nu dragostea în general, că nu mi-ar ajunge o viaţă s-o pricep. Mi-am concentrat atenţia asupra noastră. Ştiu unde am greşit, Amnity. Am descoperit…

— Dar… Avocatul îşi drese glasul şi se uită chiorâş la ea.

— Scuze, spuse ea, n-o să mai întrerup inculpatul. Scutură din cap. E absurd!

— Nu, o corectă Tander, e important. Amnity, n-am mai iubit niciodată şi am luat-o pe un drum greşit. Când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că am interpretat dragostea într-un mod foarte egoist. Mi-am închipuit că, pentru a o proteja, a o pune în siguranţă să rămână la fel de puternică, trebuie s-o înfăşor într-o gogoaşă de mătase, să nu las pe nimeni şi nimic din lumea de afară să pătrundă.

— Interesantă idee, rosti C.W. gânditor, dar imposibil de realizat.

— Nu vă supăraţi, interveni Amnity, inculpatul e cel care are cuvântul.

— Da, sigur. Continuă.

— Unde rămăsesem?

— La gogoaşa de mătase, îl lămuri Amnity. Of, pentru numele lui Dumnezeu lăsaţi-mă să ies din liftul ăsta!

— Nu, nu! Nu încă, se împotrivi Tander. Uite ce e, admit că n-am fost sigur că te iubesc. Nu ştiam ce naiba fac şi am sfârşit prin a face greşeli. Undeva, acolo unde mă aflam, indiferent unde ar fi fost acel acolo, mi-am dat seama că dragostea adevărată, ca a noastră, era mai mare şi mai puternică decât credeam.

— Eu, începu Amnity…

— Sst! o opri C.W.

— Am trecut prin al dracului de multe împreună. Iubirea noastră a trecut prin încercări foarte grele, dar a supravieţuit. Încă te mai iubesc şi tu la fel. Am dreptate? Mă iubeşti, nu-i aşa?

— Da. Avocatul surâse.

— Vezi? Am rezolvat problema. Ştiu că nu am fost un refugiu pentru tine, o poliţă de asigurare.

— Ştiu, acum, că într-o dragoste ca a noastră nu e loc numai pentru noi doi. E atât de mare, că încap în ea şi alte lucruri şi alţi oameni. Dacă Andrew ar fi fost sincer când a spus că vrea să înceapă o altă viaţă, l-am fi ajutat împreună, fără ca iubirea noastră să scadă vreun pic.

— Vai, Tander…

— E loc şi pentru copiii noştri. Şi, Amnity? E loc şi pentru curcubeie, milioane de curcubeie şi dorinţele pe care o să ni le punem la apariţia fiecăruia dintre ele.

Ochii lui Amnity se umplură de lacrimi, însă, de data asta, erau lacrimi de bucurie.

— Te rog, iartă-mă că am fost atât de tâmpit

şi mi-a luat atât de mult să înţeleg ce înseamnă iubirea. Spune-mi că te măriţi cu mine, fii soţia mea, viaţa mea. O să ne luăm o casă în Virginia, ca să poţi păstra *Crazy Quilt*. O să avem iahtul de fiecare dată când o să vrem să schimbăm peisajul. O să-mi văd de investiţiile mele şi n-o să mai lucrez niciodată pentru Vince Santini. Te rog, Amnity, spune că vrei. Nu mă lăsa să-mi petrec restul zilelor în singurătate. Am nevoie de tine şi numai Dumnezeu ştie cât de mult te iubesc.

— Ah, Tander, da! Se aruncă de gâtul lui şi îi zâmbi, iar dragostea îi lucea în ochi printre lacrimi.

— Cazul e încheiat, trâmbiţă C.W. Amnity aproape că sări din braţele lui Tander.

— A, noapte bună, îngăimă ea, m-aţi speriat de moarte!

— Unde mergeţi, jos sau sus?

Întrebă C.W. plimbându-şi un deget pe deasupra butoanelor.

— Sus, răspunse Tander rânjind. Avem de luat un curcubeu foarte deosebit.

Avocatul apăsă unul din butoane, apoi Tander dădu mâna cu el şi i-o scutură zdravăn.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, C.W.

— Plăcerea a fost numai de partea mea. M-aţi bine dispus pentru toată ziua. E foarte reconfortant să fii martorul unui sfârşit fericit, mai ales în meseria mea.

Uşile liftului se deschiseră la etajul unde se

afla biroul lui Vince.

— Ce specialitate aveţi? întrebă Tander.

— Sunt avocat de divorţuri, eu însumi divorţat. Vă doresc numai fericire. Să aveţi o mulţime de copii şi să vi se împlinească tot milionul de dorinţe legate de curcubeie. Tander o luă pe Amnity pe după umeri şi o conduse afară din lift.

— Garantat, conchise el, făcând către C.W. un semn cu degetul mare ridicat.

— La revedere, C. W! şi îi aruncă un zâmbet peste umăr.

Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare, luându-l cu el pe C.W. Henderson, pe a cărui faţă se citea un zâmbet, deşi puţin melancolic, totuşi plin de satisfacţie.

În biroul lui Santini, Tander o trase pe Amnity spre el, o strânse în braţe şi o sărută până când niciunul dintre ei nu mai putu să respire. Îi străbătură valuri de dorinţă fierbinte, aşa că, încet, fără tragere de inimă, sfârşiră sărutul acela pătimaş.

— Te iubesc, spuse Tander.

— Şi eu te iubesc. Amândoi am făcut greşeli. Niciunul n-am avut dreptate.

— Dar acum, avem amândoi dreptate. Foarte, foarte multă. Pe neaşteptate o strânse iar în braţe.

— Când mă gândesc că era cât pe ce să te pierd…

— Tander, nu, îl întrerupse cu blândeţe. Aş

putea spune acelaşi lucru, despre cum era gata-gata să te pierd, despre cât am fost de singură, pustie şi rece. Dar toate astea au trecut. E timpul să privim spre viitor.

— Adevărat, foarte adevărat. Făcu o pauză. Amnity, te-ai liniştit în privinţa lui Andrew? îi sunt recunoscător lui Vince că a avut grijă de tine. Ştiu, eu trebuia să fiu acela. Dar, legat de fratele tău, cum te simţi? Ea oftă.

— Mă descurc. Nu pot să dau dintr-o baghetă magică şi să-l transform în ceva ce nu e şi n-o să fie niciodată. E dureros, dar, cu timpul, trece.

— Dacă vreodată o să vrei să discutăm despre asta, o să-ţi stau la dispoziţie.

Apoi, cu zâmbetul pe buze:

— Mare figură, acest C.W. Henderson, nu-i aşa?

O să le spunem copiilor şi nepoţilor noştri memorabila poveste din lift. Da, mi-a plăcut tare mult de C.W. la zi, tocmai mi-a venit o idee, e măritată încântătoarea ta prietenă şi avocată, Beth Wilson?

— Nu, s-a căsătorit de foarte tânără şi totul a fost un dezastru care s-a încheiat cu un divorţ. De atunci nu se preocupă decât de cariera ei.

Se dădu un pas înapoi şi îşi puse mâinile în şolduri, apoi zise izbucnind în râs.

— Tander Ellis, ai de gând să faci pe peţitorul între Beth şi C. W?

— Hai, i-am rămas dator lui Cupidon. A

apărut exact când meritam mai puţin.

Gândeşte-te, Amnity, Beth şi C.W. au foarte multe în comun; amândoi sunt foarte simpatici, au…

— Locuiesc unul pe coasta Pacificului, celălalt la Atlantic.

— Un amănunt neînsemnat, zise el făcând un gest degajat cu mâna.

Ea îi strecură mâinile pe după mijloc şi îi surâse.

— Te iubesc, nebunule. Ai fost, probabil, un vântură-ţară uşuratic, într-o gaşcă de tineri bogaţi, fără altă grijă decât de a căuta distracţie dintr-o staţiune în alta, gonind de colo-colo pe banda de viteză a autostrăzilor, sau plecat pe cine ştie unde cu iahtul, în călătorii de plăcere. Şi acum? Eşti pe punctul de a te însura, vorbeşti de copii, de împrumut pentru casă şi, colac peste pupăză, te înscrii în slujba lui Cupidon.

— Poţi să bagi mâna-n foc pentru asta, amice! O dată ce ai trecut de episodul dur al acestui scenariu de dragoste, vine marea artă, cel mai frumos spectacol din câte există. Eu, Tander Ellis, ador să fiu îndrăgostit… de tine.

— Iar eu mă bucur că a fost să fie aşa.

— Ce-ai zice să plecăm de-aici, să mergem undeva pentru o cină romantică, în doi, apoi…

— Apoi?

— O să te las să-mi devorezi trupul.

— S-a făcut!

— Hei, uşurel! Trebuie să-mi iau pânza. Traversă camera, luă curcubeul şi o înfăşură la loc în hârtia satinată.

— E foarte frumos. Poate o să-l termin şi eu pe-al meu şi o să le atârnăm unul lângă celălalt pe perete în noua noastră casă. Până una-alta hai să mergem, Amnity, tocmai mi-am adus aminte că iahtul e undeva în larg, împreună cu echipajul şi se îndreaptă încoace în huruit de motoare. Nţţ, nţţ, cred că trebuie să caut o cameră la hotel pentru noaptea asta.

— Nici să nu te gândeşti, Ellis.

Am închiriat o cameră nemaipomenită, care mi-a părut tare goală fără tine.

— O alternativă care îmi convine prea mult, ca să mai schimb ceva, iubirea mea.

— Perfect. Ştii, Tander, un milion de curcubeie ne aşteaptă în viitor, dar nu cred că ne vom pune vreo dorinţă. Tander se uită întrebător la ea.

— De ce?

Ea îi puse o mână pe obraz, îi zâmbi, în timp ce iubirea lucea din adâncimile cenuşii ale ochilor ei.

— Pentru că mi s-a împlinit cea mai mare dorinţă dintre toate: Tander Ellis mă iubeşte.

SFÂRŞIT